

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 453

Setmana del 29 de maig al
4 de juny del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Només es veu bé
amb el cor,
l'essencial és
invisible als ulls".

Saint-Exupéry

AFINANT

Meditació sobre el meu vot

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Aquest diumenge tots els ciutadans som cridats a consulta sobre qui volem que ens governi els quatre anys vinents. Se'ns ofereix l'ocasió d'exercir la sobirania que ens reconeixen les nostres lleis fonamentals —"el poble és el sobirà"—. Una sobirania ben migrada i ben mediatitzada, tanmateix. Sóc sobirà en una proporció que s'expressa per un número trencat, el denominador del qual és una xifra de tres milions i escaig; guarisme petit però que expressa la meua pertinença a un poble gran. Per fidelitat a mi mateix, fill d'aquest poble, no puc deixar d'exercir la part de sobirania que em pertoca.

Què decidirà, junt amb molts d'altres, el meu vot? Se m'ofereixen programes de govern, cap d'ells no és sense ombres ni llacunes, en tots hi afegiria coses, en molts n'esborraria algunes... En consciència en votaré un, no pas perfecte "moralment" sinó el millor "políticament". Voldria, encara, elegir el meu representant i se'm presenta una llista. Quin d'ells és el meu diputat per fer les lleis que crec que ens calen i governar bé, al meu entendre? Tanmateix votaré perquè no puc abdicar la meua sobirania; al meu vot hi afegiré, però, una pregària ja que al capdavant, per camins desconeguts, és Déu qui governa els pobles.

Aplec de l'Esperit, a Lleida

6.000 JOVES CRISTIANS

L'espectacle era realment engrescador. Fou una Pentecosta viva. Joves, nois i noies, provinents dels quatre punts cardinals de Catalunya, proclamaren amb joia les meravelles i les grandeses de Déu. S'acomplí la profecia d'Ezequiel: Abocaré el meu Esperit damunt vostre i els vostres fills i filles profetitzaran. Benvinguts sigueu, joves profetes per al món d'avui!

(En el número vinent publicarem un gran reportatge sobre aquesta memorable diada).

Comunicat dels bisbes catalans amb motiu de les eleccions autonòmiques

Recordem a tots els cristians l'obligació que tenen d'exercir el dret de vot en la nostra societat democràtica. El vot esdevé una forma privilegiada de participació dels ciutadans en la vida pública i també en la consolidació de la democràcia.

Els cristians han de ser conscients del lligam que hi ha entre la fe i la política. El bé comú del país s'assoleix quan els ciutadans i els grups socials intervenen en els afers públics amb decisions que es recolzen en conviccions ètiques i creences religioses.

La fe permet un pluralisme d'opcions polítiques que siguin però coherents amb la concepció cristiana de la persona humana i de la societat.

La maduresa cívica del nostre país s'ha de demostrar amb una creixent participació activa i responsable dels ciutadans en les eleccions. Res no hauria de ser obstacle per complir amb el deure de votar.

Tibidabo, 4 de maig de 1988

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

MES DE MARIA DINS "L'ANY MARIÀ"

"Benaurada Tu
que has cregut..."

ARTISANATS DES MONASTÈRES DE BETHLÈEM

PER HONORAR LA MARE DE DÉU AQUEST MES DE MAIG, PER REGAL DE PRIMERA COMUNIÓ ETC...
"CATALUNYA CRISTIANA" T'OFEREIX

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐	Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.	☐	ptes.
☐	Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà.	☐	ptes.
☐	Posters a 100 ptes. la unitat	☐	ptes.
☐	Imatge de sobretaula 195 Ptes	☐	ptes.
☐	Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes	☐	ptes.

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18.

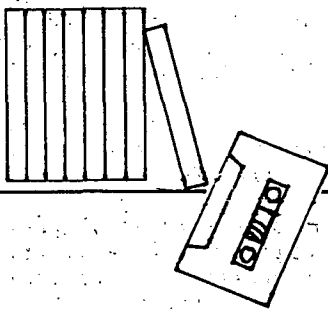
PENTACOSTA 1987

ANY MARIÀ

ASSUMPCIÓ 1988

- Què és Déu per l'home d'avui?
- L'home el somiador de l'impossible o la imatge de Déu?
- Per què hi ha el mal en el món?
- Què és el mal i què és el pecat? Tenen remei?
- Què vol dir la salvació? I la redempció?
- Què vol dir creure en Jesucrist?
- L'acceptació dels misteris cristians no és alienant?
- No en tenim prou amb la ciència per a viure i morir?
- Per què un Home-Déu?
- I l'escàndol de la Creu?
- La resurrecció de Jesucrist és un fet històric?
- Que en feu de l'Esperit Sant?
- Per què una Església per anar a Déu?

- Per fruit moltes estones de meditació cristiana
- Una formació actualitzada de la nostra fe
- Temes de sempre exposats amb un llenguatge d'avui
- Podem assegurar que... són realment apassionants

PER DEMANAR LES CASSETTES

Data de del 1988
Desitjo m'enviïn les 9 cassettes, amb les Conferències del Dr. Joan E. Jarque, sobre "ELS GRANS TEMES DE LA FE CRISTIANA, AVUI". Faig efectiu el seu import de 5.850 ptes., adjuntant xec barrat a nom de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviï per reemborsament, més despeses de tramesa.

Nom

Adreça

Població

C.P. Signatura

☐

Una resposta coherent a aquestes i moltes altres preguntes la trobarem a les

9

cassettes

d'una hora de duració
cadascuna amb
el curset sobre
ELS GRANS TEMES

DE LA FE CRISTIANA, AVUI
del Dr. Joan E. Jarque

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a A

08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

FES-TE AMIC...
T'esperem!

COM FER-SE AMIC DE

Catalunya
Cristiana

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Es difícil aplegar en poques idees el contingut de tots els discursos del Papa amb motiu dels seus viatges de visita pastoral pel món, ja que les seves intervencions són molt nombroses, i múltiples les qüestions que tracta. Tanmateix, sempre hi ha un fil conductor, segons els llocs, els problemes i les situacions.

En el novè viatge a Iberoamèrica, que acaba de dur a terme, Joan Pau II visita països abocats a la misèria més plural i denigrant, que es manifesta en la manca de nodriment, amb el consegüent índex de mortalitat infantil, en la manca d'habitatges, de treball, d'una infraestructura industrial i comercial que ha provocat un deute exterior fabulós, en el consum i tràfic de la droga, etc. Bolívia i Perú són exemples impressionants de totes aquestes mancances calamitoses i també de corrupcions i enviliments es-cruixidors.

Per altra banda fou precisament a la capital del Perú, Lima, on nasqué l'anomenada "teologia de l'alliberament", amb un teòleg prou representatiu com és Gustavo Gutiérrez.

El doble missatge del Papa a Iberoamèrica

Segons sembla, els discursos i al·locucions de Joan Pau II han versat sobre aquests dos pols. Als governants i responsables de l'economia del país, el Papa ha assenyalat i denunciat tot el gruix i seguit d'injustícies que han provocat aquest esfondrament social, per acabar dient: "Ser sembradors de justícia suposa defensar i promoure els seus postulats a tots els nivells i al mateix temps denunciar les seves violacions com una cosa contrària a la dignitat humana; suposa també denunciar els mitjans injustos que procedeixen dels poderosos."

Però a l'episcopat, als sacerdots i als religiosos, els ha advertit i repetit que l'anomenada "teologia de l'alliberament" pot caure en la temptació de voler bastir una societat justa manllevant una ideologia i una praxi agnòstiques que proposa "la lluita de classes com l'única via per eliminar les injustícies".

Sembla doncs que el "leit motiv" de totes les al·locucions pontificies en els quatre països recentment visitats són: justícia, llibertat, solidaritat i esforç. Quan els governs i els responsables de l'economia nacional i internacional maldin per la construcció d'una civilització de pau, treball, llibertat i, sobretot, solidaritat; quan els joves no cerquin la satisfacció irracional en l'abús de l'alcohol i la droga; quan es respecti el dret dels pares a accedir a formes educatives per als seus fills d'acord amb les pròpies conviccions religioses, es durà a terme l'alliberament integral de l'home, aquell alliberament que ens ha dut Crist, que proclama l'Evangeli i ensenya l'Església. Aquesta és la "teologia de l'alliberament" que —com digué el mateix Papa— no solament és útil, sinó necessària.

Octavio Paz, en el seu llibre "Sor Juana Inés de la Cruz o Las trampas de la fe", dedica un capítol a descriure l'organització del virregnat de la Nova Espanya, l'actual Mèxic, durant el segle XVII. En aquest capítol es refereix a la significació del culte a la Mare de Déu de Guadalupe amb aquests termes:

"(...) La aparició de la Virgen de Guadalupe, precisamente en el santuario de una diosa india, era una confirmación del carácter único y singular de Nueva España... La figura de Guadalupe-Tonantzin está grabada en el corazón de México y es imposible entender a nuestro país y a su historia si no se entiende lo que ha sido y lo que es el culto guadalupano.

"(...) La Virgen literalmente enamora a los novohispanos... Pero la Virgen fue y es algo más, y de ahí que haya sobrevivido al proyecto histórico de los criollos. La Virgen es el punto de unión de criollos, indios y mestizos y ha sido la respuesta a la triple orfandad: la de los indios porque Guadalupe-Tonantzin es la transfiguración de sus antiguas divinidades femeninas; la de los criollos porque la aparición de la Virgen convirtió a la tierra de la Nueva España en una madre más real que la de España; la de los mestizos porque la Virgen fue y es la reconciliación

con su origen y el fin de su ilegitimidad."

Perdoni'm, el lector, aquesta transcripció de text tan llarga, però crec que és important per al tema d'aquest article.

En aquestes ratlles descrites, Octavio Paz corrobora una veritat molts cops oblidada en el tema de la mariologia. La significació cristiana de la Mare de Déu no pot ser compresa al marge del seu culte; qualsevol definició teològica que se'n faci prescindint del culte és completament estèril. Mariologia i culte marià, doncs, són dos elements indissociables.

Els protestants solen recriminar-nos, als catòlics i ortodoxos, el poc rigor escripturístic amb què tractem la figura de Maria. No els manca bona dosi de raó. Als evangelis, les al·lusions a la mare de Jesús són molt migrades, i pràcticament nul·les a la resta del Nou Testament. Els episodis de la infantesa de Jesús, que apareixen en Mateu i Lluc, tenen més aviat un sentit de complement per a potenciar les etapes posteriors de la predicació; totes les doctrines sobre la maternitat divina de Maria i

JORDI BASSAS i RIBALTA

la concepció virginal de Jesús han hagut de ser elaboracions teològiques posteriors. El propi cant del "Magnificat", que el geni poètic de Lluc posa en boca de Maria, té un propòsit redaccional inequívoc: entroncar la figura de Maria amb les heroïnes femenines de la tradició d'Israel: Rut, Ester i Judit; res no hi ha en el "Magnificat" que no concordi amb la tradició profètica més autèntica de l'Antic Testament, sobretot amb les seves invectives contra els rics i els poderosos i l'exaltació dels pobres i els humils.

Però, tot i la validesa d'aquesta crítica protestant, hi ha una intuïció inequívocament cristiana en el culte catòlic i oriental de Maria. I encara que sigui un argument redundant, hem de dir que la validesa del culte a Maria es troba a l'interior del mateix culte. Al segle IV, els efesis van aconseguir que els pares reunits en Concili a la se-

va ciutat proclamessin Maria com a Theotokos (literalment: Dei Genitrix = Paridora de Déu); corol·lari lògic de la divinitat de Jesucrist definida a Nicea. Doncs bé, en el moment històric que la Theotokos cristiana va substituir el fervor popular dels efesis per la seva Artemisa pagana, en aquest moment va néixer pròpiament la mariologia, doncs, el culte a la Mare de Déu.

En alguna altra ocasió he escrit la meua opinió que el culte a la Mare de Déu és la dimensió tel·lúrica del cristianisme: allò que entronca el cristianisme amb les arrels de la pròpia terra: allò que el converteix en fonament religiós propi i autòcton, com si tota la vida l'hagués estat; allò que evita de forma misteriosa de considerar el cristianisme com a creença d'"importació". No és per casualitat que la majoria de santuaris marians s'hagin aixecat sobre antics santuaris pagans de divinitats tutel·lars femenines (com el cas de Guadalupe, però també de Montserrat). La religiositat ancestral de tots els pobles sempre ha cregut en una Gran Mare generadora de

vida i dispensadora de gràcies: en el moment que Jesús, el Crist, esdevé Déu per pròpia naturalesa, la seva mare terrenal per força ha de ser identificada com l'autèntica Gran Mare Universal.

El cas dels mexicans i la seva "Virgencita de Guadalupe" s'ha repetit en tots els racons del planeta on hi ha fidels cristians de confessió catòlica i ortodoxa. La part de superstició o semi-idolatria que pot acompanyar aquestes manifestacions de fervor marià, penso que no ha de ser excessivament preocupant: no hi ha deformació de fe, sinó més aviat propèdèutica (preparació) per a una vida de fe més adulta. Els atributs que l'Església ha conferit, de forma doctrinal, a Maria al llarg dels segles, corresponen de fet a allò que el mateix poble fidel ha anat intuint en la seva pròpia devoció.

En les ratlles transcrits, Octavio Paz reconeix que el culte a la Mare de Déu de Guadalupe ha suposat la plena reconciliació del poble neocristià de Mèxic amb les seves arrels paganes ancestrals. Generalitzant, podem dir que, gràcies al culte a Maria, els pobles de la terra comprenen lúcidament que no pot haver-hi res de vergonyós en el seu passat pre-cristià, ans al contrari, hi poden llegir una autèntica via precursora de la Bona Nova realitzada en Jesucrist.

Guadalupe, per exemple

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jàrque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 28.05 - 27.84 08007 Barcelona

Impressora: Publigraf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

PECATS, O PECAT?

Sé d'un home que ha descobert darrerament que el gran pecat és fer-se centre. Em confessa que, quan era jove, en veia de moltes menes, de pecats, però que ara tots se li van reduint i alhora condensant. L'explicació que ell en dona és que abans es fixava en les fulles i ara diu que mira les arrels. I li sembla que tota expressió de pecat, les fulles, del color que sigui, neix d'aquesta mania de fer-se centre, l'arrel. I encara confessa humilment com li dol d'haver fet tan tard aquesta descoberta. Jo havia llegit més d'un cop i ho he sentit dir moltes vegades que l'únic pecat és el desamor. També he llegit que tot pecat neix d'una absurda, vergonyosa, eixorca hipertrofia del jo. Al capdavant no són sinó diferents maneres de dir: hipertrofia del jo, desamor, fer-se centre, són a la pràctica la mateixa cosa.

MIQUEL ESTRADÉ

En l'última part de l'obra de M. Bataillon, "Erasmus y España", es parla de la presència de l'erasmisme a Amèrica, sobretot gràcies als primers missioners. Heus ací una exposició sucinta del pensament de Bataillon.

La Cristiandat europea es troba massa envellida, fins i tot corrompuda. Les estructures eclesiàstiques s'han tornat massa feixugues. Al contrari a Amèrica, hi ha la possibilitat de començar l'Església de manera primitiva amb una humanitat verge, que pot realment encarnar l'edat d'or dels primers temps cristians. Erasme havia somiat en aquesta possibilitat. Vasco de Quiroga a (Mèxic) assajà i en gran part aconseguí implantar aquesta "utopia cristiana". Els franciscans també, al voltant de Fr. Martín de València, aportaren un impuls místic molt profund a l'evangelització. Encara que no oblidarem l'aspecte de desenvolupament —pensem en la fundació de la ciutat de Puebla amb colonitzadors espanyols per al desenvolupament agrícola, deguda en part a la iniciativa de Fra Motolinia— donaren sobretot la veritable imatge de l'evangelització; dur el coneixement del Déu veritable, obrir les fonts de la salvació, construir els temples on s'adora aquest Déu revelat per Crist, el Fill de Maria, el Salvador crucificat, present en l'Eucaristia. La utopia, sobretot en els seus aspectes més terrenals, s'esvaeix amb relativa rapidesa, però el missatge evangelitzador arrela profundament.

Amb un coneixement molt superficial de l'Àfrica negra, ja que fa poc temps que sóc aquí, crec interessant exposar una qüestió semblant: en el gran esforç missioner del segle XIX, sobretot a l'Àfrica francòfona, hi hagué una "utopia evangèlica"? Es va pensar en la creació d'una Església a imatge de l'Església primitiva? Es va descobrir en l'esperit dels africans les disposicions que farien possible aquesta utopia? Quina fou la mirada dels missioners davant les poblacions que descobrien? Quina era la seva eclesiologia en el moment de "plantar l'Església" en aquest Continente?

MEDITACIONES AFRICANAS

Es pot pensar en una utopia cristiana a Àfrica?

F. GUILLEN PRÉCKLER SCH. P.

Heus aquí una qüestió històrica. Els arxius de les Congregacions Missioneres i els seus historiadors poden donar-ne una resposta.

Però Àfrica és jove. També nosaltres ens podem fer la mateixa pregunta. Quina és la mística del missioner avui? Quina eclesiologia ha assimilat el jove clergat africà que comença a responsabilitzar-se de les comunitats cristianes? Es tracta de consolidar o d'estendre? Existeix una mirada "utòpica" sobre la població i les seves possibilitats cristianes? Pot donar-se una resposta global, o és necessari matisar molt segons els països?

De totes maneres, no puc deixar de pensar que la humanitat africana em sembla totalment jove, que el seu esperit em sembla obert als valors evangèlics, que la gràcia de Crist, en vessar-se de manera explícita per primera vegada en aquestes poblacions sedegosses pot fer que neixin nous rebrotos cristians d'una bellesa insospitada.

La trobada evangelitzadora sempre ha estat fecunda. Els grecs ensenyaren als llatins a pensar i a viure en cristià. És que es pot comprendre un Hilari de Poitiers o un Ambrosio de Milà sense els Pares alexandrins. És comprensible el monaquisme occidental, sense la figura d'un Cassià, oriental i mestre de monjos a Marsella?

A l'Àfrica, després de "l'era dels màrtirs" que potser

encara no s'ha acabat, no caldria començar una "era dels Pares"? No caldria tenir una patristica africana moderna, pròxima als orígens cristians, amb l'ardor de la novetat de la fe, amb la profunditat de l'esperit verge, dotat, obert i generós? No és potser el moment de suplicar a l'Esperit Sant perquè vessi sobre aquestes Esglésies els carismes que poden conduir-les a la florida cristiana en plenitud? I tot això, no és una veritable "utopia cristiana"?

Tornant al punt de partença. No sé si avui podem donar un judici semblant al dels missioners americans del segle XVI a propòsit d'Europa. Personalment diria que fins i tot sota signes de cansament, el vell món és capaç encara d'oferir testimonis plens d'entusiasme, a les noves Esglésies. M'agradaria encoratjar els joves europeus en tal sentit: tenen la força d'una tradició secular, el pas d'una intel·ligència i d'una vida acumulades, visibles fins i tot en els camins de la seva història. Quina riquesa! Però això no impedeix de somiar en la "utopia africana". Al contrari, aquesta possibilitat de col·laboració reforça la seva esperança.

Els fundadors de les Esglésies locals i els seus col·laboradors tot sovint són venerats com a sants pels seus successors. I realment ho foren. Ens trobem exactament aquí. La conjuntura ens hi obliga. En cristià "els signes dels temps". Essent les primeres generacions cristianes, o gairebé, hem de ser els fonaments. Però en saber que la "pedra" és Crist i l'edifici espiritual, estem segurs que el "poder" i la glòria són per a Ell. Crist és quina estima i redimeix el seu poble.

Pare Sant, en el teu misteriós disseny de Salvació del món per al teu Fill Jesús, has escollit aquest temps perquè la teva Església comenci a florir a l'Àfrica. Mira amb amor aquests nous fills de la Paraula, de l'aigua i de l'Esperit. Vessa sobre nosaltres abundantment aquest Esperit, perquè es descobreixin les riqueses del Verb creador i encarnat, i concedeixi'ns a tots, de ser fidels a la crida i ser ardents en el desig del teu Regne amb amor constant i total lliurament. Així sigui.

Per una vegada (i tant de bo serveixi de precedent!) els nostres mitjans informatius han estat unànimes en reconèixer el paper positivíssim jugat pel Papa en el seu viatge a l'Iberoamèrica. Fins i tot els professionals de l'anticlerisme reconegueren aquesta vegada que Joan Pau II ha demostrat en els quatre països visitats un valor, un coratge que probablement cap altra personalitat del món contemporani no posseeix. Amb aquesta tàctica, tan característicament seva, el Papa Wojtyła va presentar-se una vegada més (i potser més que mai) com un model d'antidemagò-

gia: no dedicant-se a acaronar amb retòriques als països visitats, sinó mirant, sincerament i honestament, de posar un dit a cada ferida i d'assenyalar clarament els camins del seu remei.

Però a cap país demostrà tan evidentment el seu valor com al Paraguai. Els qui pensessin que Joan Pau II es limitaria a somriure al dictador o els qui deien que només tenia coratge per enfrontar-se a les dictadures d'esquerra (com va

J.L. MARTIN DESCALZO

fer a Nicaragua), hauran romàs impressionats (per poc honestos que siguin) comprovant que el Pontífex no tenia pèls a la llengua quan es tracta de dir la veritat a la cara.

En aquest sentit la redacció del telediari de la nit del dimarts dia 17 va tenir el bon fer i la intel·ligència de subratllar amb les seves imatges els gestos del Papa mentre escoltava

el cínic discurs del dictador Stroessner quan, inflat de retòriques, dibuixava davant del Papa un Paraguai idíl·lic, niu de llibertats. Joan Pau II escoltava amb una actitud neutra les paraules del general, fins que aquest s'enfilà amb ditirambes d'autoglorificació. Aleshores veïrem com la figura del Papa s'encongí, el seu braç es posava tens, la mirada girava amb gest d'evident astorament vers el qui parlava i una mà (la dreta del Pontífex) co-

mençava a moure's, com instintivament, en gest de clar desacord amb allò que escoltava.

Un gest que valia mil paraules. Un gest que resumia allò que, a continuació, i, sobretot, en els discursos de la nit, diria el Papa més expressament amb paraules: la llibertat no és quelcom que es construeixi amb retòriques inflades, sinó quelcom que cal traduir en el terreny dels fets. Suposo que Stroessner esperaria altres coses d'aquest viatge del Papa. Però, ja s'ha vist, de Joan Pau II només pot esperar-se'n la veritat. En té prou amb el gest d'una mà per dir-la.

El gest d'una mà

ARA MATEIX

Pensament i propostes de futur

J. CARRERA PLANAS

Dec a una colla de joves que m'han invitat, amb altres adults, a comentar "La nit transparent", de Carles Cardó, uns moments de goig singular i d'estímul a l'esperança. Sentir una noia de poc més de vint anys que et diu, amb un convenciment absolut, que mai no havia trobat ningú que s'expressés amb la profunditat i amb la bellesa alhora de Cardó, no és cosa cada dia... Jo, francament, no m'ho esperava d'aquestes generacions. Això vol dir que Cardó, sobretot amb la seva obra esmentada, ha travessat la muralla del temps. Curiosament, en el col·loqui final hi havia, entre els adults, qui descobrí "La nit transparent" poc després d'haver estat publicada (1935) i va dur-la a la motxilla tota la guerra... qui la llegia en el seu amagatall el 1937... qui havia aconseguit adquirir-la sigil·losament el 1950... Després, els joves que l'han trobada en l'edició d'Ariel, avui exhaurida i que algú hauria de reeditar. El seu contingut no només resta vàlid sinó que resulta necessari en aquesta hora de Catalunya.

Només una actitud de reflexió lliure i honesta, animada pel millor pensament dels qui ens han precedit, ens pot salvar de donar voltes a la sènia amb les ulleres posades, que és una de les imatges possibles de la nostra cultura. Per a molts, pensar és classificar segons un repertori d'opcions limitat, més enllà del

qual no ens és permès d'anar. Ho prohibeixen les lleis subtils de les modes, del ridícul o del capell infamant (d'endarrerit o de no científic, de restaurador o de folklorista...) que sempre ens amenacen. A més del migrat repertori, diguem-ne, filosòfic, hi ha, encara, la seva més estreta tradició política. El perill de la política, tanmateix necessària i noble —la bona!— comença quan deixa el seu paper de realitzar històricament allò que pensem i volem i té la gosadia de dictar allò que ens cal pensar i voler. Primer, et diuen que tal cosa o tal altra no es pot fer perquè ho impedeixen circumstàncies inevitables (o ho prohibeixen els banquers, va insinuar un, en el col·loqui al·ludit) i, a la fi, et vénen a dir que tampoc no és bo de pensar-les o dir-les.

Els clàssics —Cardó ho ha esdevingut— palesen allò del pensament humà que és capaç de transcendir les conjuncures, sempre provisionals, i ens ajuden a alliberar-nos-en. La tasca de pensar amb lliber-

tat, creativament, desemboca en l'originalitat, fins i tot la sorpresa. Cal animar-hi especialment la joventut.

Per això té molta importància l'aparició de nuclis, sobretot juvenils, que es proposin la recerca lliure d'alternatives a la nostra societat, superant la inhibició i la rutina tan difoses. És a dir, que entenguin el compromís no com a simple elecció entre unes propostes que els arriben prefabricades sinó com a replantejament d'aquelles propostes i creació de propostes noves.

Pel que fa a l'acció pastoral, la preocupació per la manera d'organitzar els joves i mobilitzar-los —avui molt notable— hauria de ceder una mica a favor de la preocupació per generar pensament i espiritualitat no repetitius, d'elaboració directa.

Pel que fa a l'àmbit polític, probablement no cal augmentar la llista de sigles existent. Però és indubtable que els partits, sobretot aquells a les mans dels quals el poble ha posat la responsabilitat de governar, necessiten onades de joves que revitalitzin els seus idearis i els obrin nous camins de vigència real, que els desburocratitzin, que els critiquin constructivament, des d'un pensament i des d'un projecte de societat no condicionats ni rebaixats per les claudicacions i les ambicions de la inevitable politiqueta.

CATALUNYA

El Consell Comarcal del Pallars Sobirà adquireix l'estació s'esquí de Llessui

La compra de l'estació hivernal de Llessui per part del Consell Comarcal del Pallars Sobirà, costarà al voltant de 300 milions de pessetes, segons va explicar Joaquim Arana, propietari del 65 per cent de les accions de l'empresa Pallars Turístic, propietària de l'estació hivernal. En principi es va anunciar que la inversió pujaria a 225 milions de pessetes.

L'ona de freqüència de TV3 i la TV valenciana no coincidiran

El director general de Radio i Televisió Valenciana, Amadeu Fabregat, ha afirmat que "la fre-

quència de TV3 no coincideix amb la de la valenciana". El director de TV3 Enric Canals ha manifestat que la freqüència de la TV3 perjudicarà l'emissió que començarà a funcionar probablement el mes de setembre de l'any vinent, segons Fabregat, qui a més a més ha indicat que "en la comunitat Valenciana ha estat positiu veure els programes de la TV3, encara que només sigui per efecte mímico.

ESPANYA

Comença a funcionar una televisió local a Navarra

Tele-Corella, primera emissora de televisió local que funciona a Navarra i a tota la zona nord d'Espanya, va tornar a emetre aquest cap de setmana malgrat la prohibició en aquest sentit de la Direcció Central de Comunicacions, de la qual l'alcalde de Corella indicava que no té comunicació oficial.

Aquesta emissora local emet pel canal 26 d'UHF, des de la Casa de Cultura municipal, amb la col·laboració de l'Ajuntament d'aquesta localitat i de les seves diverses associacions esportives, culturals i recreatives. Tele-Corella compta amb una programació amb espais informatius, religiosos, de medi ambient, recreatius, d'esports i d'humor entre d'altres.

El grup municipal socialista va presentar un recurs de reposició contra l'emissora, en considerar que la corporació corellana havia subvencionat una televisió que "és del partit que governa", en aquest cas la "Unión del Pueblo Navarro".

El 40 per cent de la població té por de passejar de nit pel seu barri

El 40 per cent dels espanyols assegura que hi ha llocs propers a la seva zona de residència pels quals no s'atreviria passejar de nit. Per altra banda, el 58 per cent diu que no hi ha cap lloc dels voltants de la seva vivenda pels quals

tingui por de caminar de nit, segons una enquesta realitzada pel Centre d'Investigacions sociològiques (CIS) el mes de novembre del 1987.

L'enquesta, feta a tota Espanya sobre una mostra de 2.495 entrevistes, assenyala que el 80 per cent dels espanyols considera real l'augment de la delinqüència, mentre que un 16 per cent creu que "la gent exagera".

Greu enfrontament del President de la Junta d'Extremadura

Victima de la crispació, el president de la Junta d'Extremadura, el socialista Juan Carlos Rodríguez Ibarra, insultà i es va abalancar contra un grup de funcionaris de presons que es manifestaren i l'insultaren davant l'Assemblea d'aquesta comunitat autònoma. Rodríguez Ibarra sortia d'una tensa sessió del Parlament regional, en la qual l'oposició va demanar la dimissió de delegat del Govern per responsabilitzar-lo d'una agressió de la Guàrdia Civil al diputat Martín Tamayo.

L'Agència EFE rebrà 3.700 milions de l'Estat

L'Agència Efe rebrà durant aquest any de l'Estat una quantitat pròxima als 3.700 milions de pessetes, segons un projecte d'acord. El text redactat d'aquest acord estableix la transferència d'un crèdit per valor de 3.691.912.000 pessetes per situar en el Ministeri de Relacions amb les Corts i de la Secretaria del Govern les dotacions destinades en els Pressupos-

tos Generals de l'Estat per a la contractació de serveis informatius amb l'esmentada agència.

Aquesta quantitat que l'Administració destinarà a l'agència Efe durant el present any representa un increment aproximat del 15 per cent, respecte als 3.200 milions de pessetes que foren abonats l'any passat.

El Govern havia acordat l'any 1985 concedir durant tres anys consecutius unes quantitats entorn als tres mil milions de pessetes destinades a l'esmentada agència informativa, en la qual posseeix la major part de les accions.

MON

Els demòcrata-cristians se solidaritzen amb l'oposició de Txecoslovàquia

Els demòcrata-cristians europeus reunits en la seu del PPE han fet una declaració expressant el seu gran respecte pels homes que, amb gran risc personal, es comprometen a Txecoslovàquia pel respecte als drets fonamentals de les persones, en particular la llibertat de creences, i fan seves les exigències contingudes en la petició, signada per més de 500.000 persones adreçada als cap de Govern i del partit comunista.

Al mateix temps creuen els DC europeus que aquestes exigències estan en concordança amb les convencions internacionals dels Drets de l'Home.

C A R T E S

A la Sra. Pilar Miró, Directora de TVE

Els adjuntem el text de la carta certificada que hem enviat a la Sra. Pilar Miró, directora de TVE.

"Com a conseqüència de la multitud de queixes rebudes a la nostra Associació, volem manifestar-li la nostra més enèrgica repulsa pel programa «Viaje con nosotros» dirigit per Xavier Gurruchaga, el passat 23 de febrer.

Les burles de mal gust que, a més de les que tingueren com a blanc el Club de Futbol Barcelona, foren dirigides al President de la Generalitat Jordi Pujol i a la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat, que entraren a la llar dels telespectadors, feren que molts se sentissin amb raó indignats, d'altres ferits en les seves conviccions i la majoria convençuts que, els pretesos humor i crítica, s'havien presentat amb una grolleria totalment inacceptable.

A l'espera que facin el convenient per reparar el mal efecte produït, els saludem atentament".

Els agrairiem que ho publicuessin al seu setmanari.

JOSEP M.º BOFARULL
President de Telespectadors Associats de Catalunya

Als joves cristians

El nostre Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, en la seva glossa del dia 10 d'abril actual, glosses que amb encert escriu cada diumenge al Full Dominical, fa referència al Document Pastoral publicat fa uns mesos per la Conferència Episcopal Espanyola. Comenta tres aspectes positius de la vida religiosa en el nostre país i diu entre d'altres coses, referint-se a un dels esmentats aspectes el següent: "El tercer es troba en l'interès creixent, sobretot els joves, per l'oració; un interès que s'ha manifestat de múltiples maneres". Fins aquí, aquesta part del paràgraf del nostre cardenal, que m'ha animat a escriure per a tots els catòlics, i molt especialment per als joves, sobretot a aquests joves que tenen la seva "trobadura" els dijous a la tarda a la S.E. Catedral de Barcelona.

Sabeu, probablement millor que jo, allò que Jesús digué a Marta quan aquesta s'afanyava a servir-lo: "Marta, Marta et preocupes massa d'aquestes

coses, Maria ha escollit la millor part i ningú no li prendrà". Per l'Evangeli, sabeu quan i com resava Jesús, el nostre Mestre, i especialment de nit.

Doncs, bé, jo us invito a resar a la nit comunitàriament units amb l'Església, a través de l'ADORACIÓ NOCTURNA. Potser algú s'estranyarà tot i així us puc dir que hi ha més 4.000 joves que hi pertanyen. Nosaltres no som un grup reprimat, com algú ha volgut presentar-nos, som alegres i oberts de cor perquè sabem que un sant trist, es un trist sant.

¡JOVE, ANIMA'T! i prova de ser junt a JESÚS SACRAMENTAT una nit al mes, allí li parlaràs, li demanaràs i Ell t'omplirà d'il·lusions per seguir-lo; per si no ho saps, et diré que som "LA GUÀRDIA REIAL NOCTURNA DE JESÚS SACRAMENTAT".

La nostra seu és a Lúria, 7-3r, Tel. 301 54 44, els dilluns i dijous de 5,30 a 8,30 de la tarda, la branca masculina i la branca femenina la té a carrer Aragó 268; tel. 216 02 13 també a la tarda.

ANTERO MUÑOZ
Adorador Nocturn

CONCERT "SIMFONIA DELS DOS MONS"

L'Associació d'Antics i Amics de Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya, organitzadora del Concert, celebrat el divendres dia 13 de maig, actuant com a recitador Dom Helder Camara i amb l'actuació de la Coral Sant Jordi i l'Orquestra Ciutat de Barcelona, es complau a manifestar:

- L'estrena en català d'aquest concert, va despertar una gran espectació i un notable interès, provocant un remarkable rècord d'assistència, que va fer petit el Palau de la Música Catalana.
- Lamentem profundament no haver pogut atendre l'allau de peticions d'entrades procedents de persones interessades de tot Catalunya.
- Davant de les reiterades consultes que ens formulen, ens plau precisar que el Concert va ésser enregistrat per Catalunya Música i serà transmès íntegrament en una data que oportunament anunciarem.
- Agraim públicament les felicitacions rebudes procedents d'institucions, mitjans de comunicació, grups i persones de procedència molt diversa, que ens encoratgen a continuar la nostra tasca.

ATENCIÓ 3a. EDAT!

A PALLEJÀ

Prov. de Barcelona

A 20 minuts de Barcelona la RESIDÈNCIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ i SANT FRANCESC, us ofereix:

Un ambient confessional catòlic. Capella. Assistència religiosa permanent.

Control Mèdic. Zona ajardinada. Habitacions individuals i dobles.

Preu per persona: 55.000 ptes. mensuals.

Per a informació: Telèfon 668 55 52.

Donem i demanem tota classe de referències.

Places limitades.

Premi Sant Joan

de Novel·la Catalana, 1988

Convocat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell

El termini de presentació d'originals al Premi Sant Joan de Novel·la Catalana es tanca el proper dia 1 de juny.

Els autors i obres que, fins ara, han guanyat el premi són:

- 1981 - Antoni Lluç Ferrer, amb «Adéu, turons, adéu»
- 1982 - Margarida Aritzeta, amb «Un febrer a la pell»
- 1983 - Vicenç Villatoro, amb «País d'Itàlia»
- 1984 - Gabriel Janer Manilla, amb «Els rius de Babilònia»
- 1985 - Antoni Turull, amb «La torre Bernadot»
- 1986 - Manuel Bofarull, amb «Els Hereus de la terra»

El 1987 el premi no fou atorgat.

La dotació del premi és de 2.000.000 de pessetes.

Obra Cultural de la Caixa d'Estalvis de Sabadell
Carrer d'En Font, 1 - Sabadell

OBRA SOCIAL
Caixa de Sabadell

El papa Joan Pau II en el seu novè viatge a Iberoamèrica (i 2)

No és possible la democràcia sense la participació popular

Una llarga sèrie d'atemptats precedí l'arribada del Papa al Perú. "Sendero Luminoso" va voler també aquesta vegada ser-hi present desafiant l'Església, en provocar una apagada durant l'estada del Papa a Lima. El Sant Pare deixà el país amb una crida als guerrillers, perquè abandonin els camins de la violència i de la mort. Al mateix temps, durant la seva estada al Perú, el Papa insistí que el Tercer Món ha de continuar el seu propi camí, enfront l'Est i l'Oest.

PERÚ

Prop de dos milions de persones, desafiant les amenaces dels grups guerrillers, es varen reunir el diumenge a la plaça de San Miguel, de Lima, on el Papa els exhortà a la construcció d'una "nova civilització", que transformarà "tot el món". La reacció de fervor popular va tenir al Perú una manifestació extraordinària. La multitud, malgrat totes les dificultats, festeja el Papa amb una veritable explosió d'entusiasme i de fervor.

Centenars de persones dormiren tota la nit al peu de la tarima des que Joan Pau II clausurà oficialment el cinquè Congrés Eucarístic i Marià dels països bolivarians —Bolívia, Colòmbia, Equador, Panamà, Perú i Veneçuela— que se celebra a Lima des del diumenge 8 de maig, amb la presència de nombrosos bisbes arribats de tots els països del continent. D'Espanya hi havia el cardinal Suquía, que ostentava la representació del Papa, i l'arquebisbe de Sevilla, monsenyor Carlos Amigo. La idea mestra del Papa al Perú ha estat que cal presentar el missatge de l'Evangeli en la seva veritat i en la seva integritat. Per tant, l'Evangeli no pot ser col·locat al servei de cap ideologia, sigui de dreta o d'esquerra, ni pot ser interpretat en un sentit que no avaluï l'Església. Amb la força que el caracteritza, el Papa ha posat l'accent sobre la "fe que allibera".

En aquest context, el Papa fou molt explícit pel que fa a la teologia de l'alliberament i davant els sacerdots denuncià "les formes desviades d'aquesta teologia, segons les quals els pobres són entesos a partir d'un concepte reductiu, en el quadre d'una lluita de classes que hauria de ser la que portés la solució als conflictes socials aguts".

Entrevista amb Alan García

El Papa comença la jornada del diumenge adreçant un missatge als detinguts de les 111 presons peruanes i en particular als "condemnat" per

doloroses tensions que malauradament han costat tanta sang". Després es va entrevistar en el Palau Presidencial amb el president Alan García. Encara que no s'ha publicat cap comunitat sobre els temes tractats, ningú no dubta aquí que "els progressos" de Sendero Luminoso —cada dia més reforçat en diversos sectors de la societat peruana—, així com la misèria i les injustícies socials, han estat els temes abordats per ambdós dignataris. La guerrilla maoista peruana ha estat aquests dies present a totes les converses del seguici papal.

Les últimes hores a Perú

Joan Pau II no s'ha escapat de la pràctica dels autèntics campions: sprint en els últims metres. Després d'haver clausurat el Congrés Eucarístic i Marià dels Països bolivarians, que era el motiu de la seva presència a la capital peruana, el Papa es llança a una cursa per prendre contactes amb totes les realitats de l'Església i de la nació que l'hostatjaven. La jornada del diumenge, que havia començat per al Papa oficialment a les vuit del matí amb una entrevista de mitja hora llarga amb el president Alan García, finalitzà prop de les deu de la nit amb una trobada amistosa amb els dos-cents cardenals, arquebisbes i bisbes que s'han desplaçat a Lima per a aquesta ocasió històrica.

Junt amb aquests temes pròpiament teològics, qüestions com la violència, la pobresa, la injustícia i el deute extern foren abordats en d'altres discursos pronunciats pel Papa al Perú durant la seva visita de menys de dos dies.

PARAGUAI

Després d'haver-lo rebut a l'aeroport, el general Stroessner tenia interès a dur el Papa al palau presidencial, seu del govern. Allí s'havien congregat totes les jerarquies del govern. El general va fer una autode-

PERÚ: 15 de maig

- "No puc callar la tristesa que angosta el meu cor en constatar que aquest poble peruà continua sofrint la plaga de la violència." "Els atemptats i els crims continuen sembrant la mort i el dolor en moltes llars d'aquest país."
- "La violència, vingui d'on vingui, no és el camí que condueix a la veritable justícia", declarà el Papa, quan els guerrillers de "Sendero Luminoso" es disposen a celebrar el vuitè aniversari de la fundació del seu moviment. Els combats entre la guerrilla i les Forces Armades han causat durant aquest període més de 12.000 morts, segons un balanç oficial.
- "Jo us demano, en nom de Déu, que canvieu de camí i que us convertiu a la causa de la reconciliació i de la pau. Encara hi sou a temps d'evitar moltes llàgrimes de víctimes innocents", digué llavors adreçant-se als guerrillers.

fensa de l'exercici solitari del poder. Pronuncià un discurs lloa com qui recita una lliçó patriarcal davant un públic disposat a empassar-s'ho tot. Completà el seu idíl·lic panorama amb afirmacions tan sorprenents com falses.

Després d'escoltar l'enfilall d'auto-lloances, Joan Pau II llegí el seu discurs:

"El respecte dels drets humans —digué el Papa— no és una qüestió de convivència política, sinó que deriva de la dignitat de la persona en virtut de

la seva condició de criatura de Déu cridada a un destí transcendent. Per això, tota ofensa a un ésser humà és també una ofensa al Creador. L'exigència indefugible dels valors morals ha d'informar la gestió dels poders públics en la seva opció

per la veritat i la justícia en la llibertat, la qual cosa ha de reflectir-se en els instruments institucionals i legals que regulen la vida ciutadana". En diversos passatges del seu missatge, el Sant Pare reclamà una democratització de la vida política paraguaiana, però sobretot reivindicà amb fermesa que el missatge evangèlic ha de projectar-se sobre les realitats socio-polítiques, defensant l'acció de l'Episcopat paraguaià, "que portarà beneficis per al vostre país".

Trobada amb els bisbes

Després de passar per aquest obligat tràngol, el Papa es va reunir amb la Conferència Episcopal Paraguaiana —17 bisbes presidits per l'arquebisbe d'Asunción, monsenyor Ismael Rolón—. La seva oposició al sistema és notòria. "La vostra missió —els digué— suposa un discerniment cert de les circumstàncies pròpies del vostre país per trobar en els signes dels temps les opcions i criteris que han de tenir cura de la vostra acció pastoral en la formació de les consciències preparant els camins del Senyor en la llibertat i en la justícia... La vostra acció apostòlica no es talviarà esforços per promoure i animar totes aquelles iniciatives que serveixin a la causa de l'home, a la dignificació i progrés integral, a la defensa de la vida i als drets de la persona en el marc de la justícia i del respecte mutu".

Els bisbes van sens dubte, al davant dels que demanen una democratització autèntica de Paraguai i són, per tant, objecte de repetits atacs per part dels òrgans de propaganda del règim. Joan Pau II ha volgut per això dissipar la més mínima incertesa sobre la seva sintonia absoluta amb uns bisbes evangèlicament compromesos. Són els que abans i després de la visita papal assumeixen la guia d'un poble desitjós de llibertat i dignitat.

El Papa rep els líders de l'oposició

Els accessos al Consell Nacional d'Esports eren des de

primeres hores de la tarda del dimarts presos manu militari. Més de quatre mil persones assistiren a l'acte. Pot dir-se que allí hi havia el "todo Paraguay" del futur immediat, els autèntics constructors de la nova societat: líders sindicals, dirigents polítics de l'oposició, professors universitaris, artistes, directores de ràdios i periòdics, empresaris i homes de negocis, intel·lectuals i el més selecte dels seglars compromesos. La convocatòria no era excloent i només el que no hi va voler ser-hi va quedar al marge: fou el cas del "Partido Colorado", la formació política del règim de Stroessner.

Sigui com sigui, el Papa trobà aparentment el to i les paraules justes per a un auditori que el va interrompre 19 vegades amb els seus aplaudiments, pràcticament en totes aquelles en què es podia sentir en les seves paraules una crítica al règim paraguaià.

"No és possible parlar de vertadera llibertat i menys encara de democràcia allí on no hi ha una participació real de tots els ciutadans en la presa de les grans decisions pel que fa al futur de la nació", va dir el Sant Pare.

La trobada amb els "constructors de la societat" ha infligit un dir desmentiment al general Stroessner, que havia tancat la vigília davant el Papa un quadre idíl·lic de la més antiga dictadura que hi ha a Iberoamèrica.

Abans de l'arribada del Papa, alguns grups corejaven l'eslògan, copiat de l'oposició xilena, "Juan Pablo, hermano, llévate al tirano", i alguns joves es lligaren simbòlicament les mans i emmordassaren amb mocadors.

Joan Pau II va prendre després la paraula per advocar amb força en favor de la liberalització del sistema, del respecte als drets del ciutadà, de la moralitat pública i de la justícia social.

El Pontífex va prendre la precaució de posar en guàrdia també l'oposició. "La noble lluita per la justícia —va subratllar— no s'ha de confondre amb un programa que veu en

PARAGUAI: 17-18 de maig

- "No és possible parlar de vertadera llibertat i menys encara de democràcia on no hi hagi la participació real de tots els ciutadans en poder prendre les grans decisions que afecten la vida i el futur de la nació."
- "L'ordre i la pau són una obsessió comuna i suposen el respecte efectiu dels drets inalienables de la persona."
- "La pau no és compaginable amb una forma d'organització social, en la qual només alguns individus instauren al seu exclusiu profit un principi de discriminació, segons el qual els drets i la mateixa existència dels altres vénen a dependre de l'arbitri dels més forts."

la lluita de classes l'única via per eliminar les injustícies".

Davant els agricultors

Al món rural, que constitueix la major part de la població, els havia recordat abans, el seu dret a la terra i als fruits del seu treball. Una referència implícita a la reforma agrària que no té res de superflu en un país en el qual, segons l'oposició, el 89 per cent del sòl cultivable és en mans del dos per cent dels habitants.

Es tracta d'una situació que redunda en greu perjudici de

les comunitats indígenes, els representants de les quals explicaren al Papa que, en no tenir els títols de propietat de les terres que cultiven des de fa diversos lustres, són progressivament expulsats pels agricultors o ramaders.

Tornada a Roma

L'acte, que va durar més de tres hores, no ultrapassà els límits marcats pels bisbes. Es cridaren eslògans durs com "Juan Pablo, querido, el pueblo está oprimido", "Juan Pablo, hermano, llévate al tirano" i "se va a acabar la dicta-

dura militar". I, al final, "Queremos democracia, queremos libertad". Algunes persones, simbòlicament, s'havien segellat els llavis amb esparadrap o lligant-se les mans amb cordes. Però no hi va haver recuperacions partidistes.

A les deu tocades de la nit del dimecres, dia 18 de maig —matinada del dijous a Espanya—, l'avió que traslladava a Roma Joan Pau II s'enlairà de les pistes de l'aeroport internacional d'Asunción. L'arribada a la capital italiana fou a dos quarts de cinc de la tarda del dijous, havent sobrevolat l'espai aeri espanyol.

El Papa opta pel Tercer Món

El viatge del Papa que està ja en la seva última etapa ha estat marcat per la seva última encíclica social: la "Sollicitudo Rei Socialis". En ella el Papa invita el Tercer Món a no esperar-ho tot de l'Est o de l'Oest; a valdre's pels seus propis mitjans, a treballar units. I a Bolívia ha demanat un veritable mercat comú llatinoamericà i, els ha dit que només units tindran la força per imposar unes millors condicions als països rics. D'alguna manera, tot el viatge ha estat una catequesi sobre el contingut de l'encíclica. Y una confirmació que, davant les contraposicions que divideixen el món, el Papa —tota l'Església— opta pel Tercer Món. És "l'opció preferencial pels pobres" a nivell planetari.

A Santa Cruz, al bell mig de la Bolívia més pobre, el Papa improvisà unes paraules al·legòriques a les dues ales del temple, molt clares respecte a això. "El Papa —digué— ha arribat aquí, a aquesta catedral, caminant per la dreta i ara se'n va pel costat esquerre. Però tot just, en sortir, aquesta esquerra

es converteix de nou en dreta". ¿Què vol dir això? afegí el Sant Pare, sempre en to de broma. "¿Vol dir que el destí del Papa es caminar sempre per la dreta?"

Arribat a aquest punt, el discurs es va fer seriós. "Avui aquí he trobat una resposta que em sembla justa: el Papa i, no solament el Papa, sinó tota l'Església, de tots nosaltres, hem de constituir un punt de trobada entre el món que es diu dreta i el que es diu esquerra, un punt de reconciliació perquè el món no pot viure amb una divisió contínua, no pot viure en la contraposició". I afegí unes paraules que donen la classe de la seva preferència pel Tercer Món: "En part, això és un comentari a l'última encíclica que parla no solament de la dreta i de l'esquerra, de l'Est i de l'Oest, sinó que parla sobretot del Tercer Món, de la majoria del món, d'avui i del futur. Vull dir-vos a vosaltres, que pertanyeu a aquest Tercer Món que la solució per superar aques-

ta divisió dreta-esquerra ha de trobar-se aquí, en les vostres realitats humanes, socials cristianes. Jo estimo molt aquest món".

Per tant el Papa, entre la dreta i l'esquerra que divideixen el planeta, entre l'Est i l'Oest, escull el Tercer Món. I vol que aquest Tercer Món, encara religiós —i aquí hi ha una de les raons de l'admiració papal vers ell— aconsegueixi substreure's al domini dels dos imperialismes. En un dels seus discursos més importants d'aquest viatge manifestà que "les estructures injustes" de Bolívia "restan molt sovint en relació amb el procés d'expansió capitalista i liberal" mentre "en d'altres països s'inspiren en el col·lectivisme marxista: d'una manera o altra deriven d'ideologies de la cultura dominant i són incompatibles amb la vostra fe i amb la vostra cultura".

JORDI PIQUER

Encontre de Religioses.- L'últim encontre del curs se celebrarà el dissabte, **dia 4 de juny**, al Monestir de Santa Isabel (monges clarisses). L'acolliment serà a les 4'30 i la sortida a les 6'30. Mn. Eugeni Portusach parlarà de l'ORA-CIÓ-ENCOTRE. Obert a totes. Lloc: c/. Rocaberti, 12 (Sarrià).

* * *

Exercicis Espirituals.- L'Obra d'Exercicis Parroquials, organitza un Recés-Cap de setmana, a la Casa de Sarrià per a homes, dones i joves, des del divendres **10 de juny** a les 8 de la tarda, fins al **diumenge dia 12**, a les 7 de la tarda, dirigit pel P. Joan Mata s.j. Inscripcions: O.E.P. c/. Duran i Bas, 9. Tel.: 301 16 26.

* * *

Divina Litúrgia de ritu bizantí.- El grup IRINI del Centre Ecumènic us invita a la propera celebració, diumenge, **dia 5 de juny**, a les 10'30 del matí, a la Capella de les MM. Reparadores, c/. Girona, 32 (xamfrà c/. Casp).

* * *

Gira de Concerts de l'escolania de Montserrat a França i a Mònaco.- Com en d'altres ocasions l'Escolania de Montserrat es disposa a fer aviat una gira de concerts a l'estranger. Aquesta vegada

cantaràn concretament a Bordeus, Llemotges, Mònaco, Montpeller i Canes. El repertori que hi executaran comprèn obres de l'Escola espanyola (Morales, Escobar i Victòria), de l'Escola montserratina (Cererols, López, Casanoves, Julià i Viola) i d'altres compositors dels segles XIX i XX (Rodamils, Brahms, Poulenc, Britten i Mendelssohn). L'acompanyament anirà a càrrec de l'antic escolà i organista Joan Casals i la direcció del P. Irineu Segarra. Aquesta gira que compta amb el suport de la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, durarà del 24 de maig al 3 de juny. Durant aquests dies seran els escolans més petits els qui cantaran cada dia a la Basílica de Montserrat.

Solemne Triduum en honor del Santíssim Sagrament amb motiu de la festa del "Corpus Christi" a l'església de Crist Sacerdot. Aribau, 290.- Tindrà lloc del 30 de maig al 2 de juny, amb els exercicis de pietat propis, a les 6 de la tarda, i Eucaristia amb homilia a les 6'30, que celebrarà i predicarà Mn. Jaume Armengol. Finalitzada la missa del dia 31, s'inaugurarà l'exposició d'ornaments litúrgics a favor de les esglésies pobres. Organitza aquests actes la comunitat de Celadores del Cul-

te Eucarístic i Obra Pia de les Esglésies Pobres.

* * *

S.I. Catedral Basílica de Barcelona. Corpus Christi.- Dies 2, 3 i 4, **Jornades Eucarístiques. Dijous i divendres**, de 4 a 7 de la tarda, Exposició del Santíssim i torns d'Adoració; a les 6'30 de la tarda: Vespres, Benedicció. Reserva i Santa Missa. **Dissabte**, de 4 a 6'45 de la tarda: Exposició del Santíssim, torn d'Adoració. Benedicció i Reserva. A les 11 de la nit: Vetlla d'Adoració i Santa Missa. La Vetlla d'Adoració, organitzada per l'Adoració Nocturna, és oberta a tothom. Tornos de Vetlla fins a les 6 del matí. **FESTA DEL CORPUS, diumenge, dia 5**, de les 8 del matí a la 1'30, Adoració del Santíssim Sagrament exposat a la Capella del Sant Crist de Lepant. Benedicció i Reserva. A les 6'30 de la tarda: **EUCARISTIA CONCELEBRADA**, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. **PROCESSÓ AMB EL SANTÍSSIM SAGRAMENT** per l'Avinguda de la Catedral. Benedicció i Reserva.

* * *

Celebració en cant gregorià.- Sabadell. Església de Sant

Agustí (Escola Pia). Dia 4 de juny, **dissabte**, a 2/4 de 8 del vespre. Solemnitat del Corpus.

* * *

Pregària Interreligiosa per un món millor.- Intervindran: Carles Benarroch (Comunitat jueva), Joan Botam (President Centre Ecumènic de Catalunya), B.K. Janki (Directora adjunta de la Universitat Brahma Kumaris), Maria Rosa Ocaña (Església Ortodoxa), Nathali Reverdin de Capó (Església Evangèlica). Lloc: ONCE, c/. Calàbria, 68 (Sepúlveda-Floridablanca). Dia 7 de maig, a les 7 de la tarda. Entrada lliure.

* * *

Celebració en cant gregorià.- A l'església de Sant Felip Neri de Barcelona, dia 5 de juny, solemnitat del Cos i la Sang de Crist, a les 10'30 del matí.

Grups d'Oració i d'Amistat.- Es comunica que s'ha cregut convenient suspendre el proper Recés, previst pel dia 5 de juny, a les 5 de la tarda, al Col·legi de Sant Vicenç de Paül, per coincidir amb la Missa concelebrada i Processó que, amb motiu de la Festa del Corpus se celebrava a la Catedral.

* * *

VIC

Trobada de Pregària i Reflexió.- CAP DE SETMANA a la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi, de Manresa. Del divendres **17 de juny**, a les 8 del vespre, fins al diumenge, dia 19 a mitja tarda, tindrà lloc la II Trobada, amb el tema: "JESUCRIST, EL CAMÍ PER ESTIMAR", a càrrec del P. Josep M.ª Paris, s.j. Podem assistir-hi totes les persones que ho desitgin. Informació i inscripcions: Cova Sant Ignasi, tel.: 872 04 22. Organitza: O.E.P. - Manresa.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

JOVE 32 anys desitja conèixer noia catòlica fins seriosos. Escriure a l'apartat postal 311 de 43201 - Reus (Tarragona).

AL BERGUEDA, casa en venda amb garatge, hortet, 6 milions. Tel. 874 13 01.

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

FEINA en una botiga com a dependent/a, encarregat. Seguretat Social. Es valora experiència. Truqueu al 201 02 87 de 14 a 15.30 h.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella; es traspasa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

SRTA. 29 anys desitja relacionar-se amb solter fins seriosos. Tel. 333 41 14.

INTERESSA vendre quadres de Barcelona antiga en blanc i negre o en color. Interessat truqueu al tel. 237 48 28.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

S'OFEREIX casa colònies per a grups mes d'agost. Rectoria La Miana Garrotxa. Tel. (972) 68 73 50.

KRISTEL Residència Tercera Edat. Ambient familiar i confortable, assistència mèdico-sanitària especialitzada, vuit places primera categoria. Som a Consell de Cent, 201, 1r, 2a. Tel. 254 26 64.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58

ÉS NECESSITA noia F.P. jardí infància. Tel. matí 11 a 14 al 215 15 93.

SENYORA gran amb un fill, compartiria pis i menjar gratuïtament amb Senyora o Senyoreta que estés disposada a fer petites feines domèstiques una estona els matins. La casa està situada a la zona de l'Avinguda Meridiana (Fabra i Puig). Tel. 340 72 14, demanar per la Sra. Maria.

AUXILIAR CLÍNICA amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preus econòmics. També vetlla malalts, preus a convenir. Tel. 323 10 43 nit. Tel. 424 91 61 dia.

COMPARTIRIA pis silenciós gratuït amb Srta. a canvi de petites feines domèstiques. Truqueu al Tel.: 340 72-14. Sra. Maria.

ROSA, desitja conèixer lectors per sortir i compartir aficions. Edat 48-58 anys. Tel. 237 04 88 de 10 a 11 nit.

JUBILAT de Diputació, catòlic, s'acolliria únic hoste casa particular habitada per senyores. Tel. 203 46 93 de 2 a 4 hores.

DESITJARIA persona 40/50 anys per algunes feines casa i companyia. Ref. Preu a convenir. Srta. Montse. Tel. 257 48 50 de 2 a 4.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

BARCELONA (La Salle Bonanova)
Del 18 (dijous) al 23 (dijous) de juliol de 1988

Cursos de tot el dia:

- Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi
- Escola Bàsica de Catequesi
- Aplicació del vídeo a la catequesi (iniciació)
- Aplicació del vídeo a la catequesi (aprofundiment)

Cursos de matins:

- La Mare de Déu en la catequesi (Seminari)
- Exanquetat dels joves en ambients de marginació (Seminari d'aprofundiment)
- Catequesi de Joves
- Catequesi Familiar (Seminari d'aprofundiment)
- Les celebracions en la catequesi
- El cant en la catequesi
- El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi
- L'expressió plàstica al servei de la catequesi d'infants
- Temps Lliure i catequesi

Cursos de tardes:

- La Mare de Déu en la catequesi (Seminari)
- Lloc i responsabilitat del prevere en la catequesi
- Catequesi d'Adults (iniciació)
- Vida de grup i catequesi
- El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi
- Iniciació al llenguatge audio-visual
- El conte aplicat a la catequesi bíblico-simbòlica en la catequesi d'infants (Curs d'aprofundiment)
- L'expressió plàstica al servei de la catequesi d'infants
- El "joc" i el dibuix en la catequesi

TARRAGONA (Col·legi Sant Pau)
Del 1 (dijous) al 6 (dijous) d'agost de 1988

Cursos:

- La Mare de Déu en la catequesi (Seminari)
- Lloc i responsabilitat del prevere en la catequesi
- Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi
- Escola Bàsica de Catequesi
- Catequesi Especial
- Catequesi d'Adults (Aprofundiment)
- Catequesi de Joves
- Catequesi Familiar (iniciació)
- Les celebracions en la catequesi
- El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi
- Iniciació al llenguatge audio-visual
- El llenguatge religiós aplicat a la catequesi bíblico-simbòlica en la catequesi d'infants (Curs d'aprofundiment)
- L'expressió plàstica al servei de la catequesi d'infants
- El "joc" i el dibuix en la catequesi

SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

INFORMACIÓ, PROGRAMES I FITXES D'INSCRIPCIÓ:
Delegació Diocesana de Catequesi

INSCRIPCIONS:
S.I.C. (Escola d'Estiu)
Carrer dels Àngels, 18 - 08001 Barcelona
(Del 2 de maig al 30 de juny)

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

URGELL

El bisbe Joan, als pares

"Tracteu Déu com un membre de la família"

SEU D'UREGLL.— El bisbe d'Urgell, monsenyor Martí Alarnis, ha adreçat una carta pastoral als pares de família, en la qual els glossa un decàleg a tenir en compte en l'educació cristiana dels seus fills. Primerament el Bisbe reconeix les dificultats particularment greus d'avui en l'educació cristiana dels fills:

"Avui és ben difícil educar bé els fills. Els pares cristians de vegades se senten sols. Pensen que fan el que deuen i això no obstant els fills no els surten com voldrien." No oblida tampoc el problema que suposa el perill de les sectes i d'altres conductes poc ètiques.

El document recorda l'obligació dels pares en l'educació dels fills, car en són els principals educadors. Però com fer-ho?, pregunta el Bisbe. I dóna el decàleg d'uns consells pràctics de Dolors Curran.

CAL QUE TORNEM A PORTAR DÉU A CASA.

"A la cuina, a la taula, al garatge... tractar-lo com un membre de la família".

APRENDRE A CELEBRAR LA FE.

"Molts catòlics pensen que una celebració espontània i joiosa és irreverent. Identifiquen la religió amb una cosa seriosa i, fàcilment, també tradicional, rígida i trista".

POSAR DÉU EN EL CALENDARI I EN L'HORARI FAMILIAR.

L'escrit pastoral exhorta a posar Déu en l'organització de la vida diària: trobar el temps per a cada activitat, perquè deixar-ho a la improvisació significa moltes vegades no fer-ho.

RECONÈIXER LA FAM ESPÍRITUAL DE LA VOSTRA FAMILIA

Els pares han de saber que els

seus fills tenen necessitat de Déu i que els mateixos pares els ensenyin a "pregar junts per portar el sentit d'intimitat que falta avui".

CERCAR QUINES SÓN LES NECESSITATS RELIGIOSES QUE TÉ LA FAMÍLIA

En la família hi ha discussions sobre diferents temes d'interès, "per què, pregunta monsenyor Martí, pares i fills no han de discutir junts els objectius de la formació religiosa, allò que necessiten?"

APRENEM A SER EDUCADORS RELIGIOSOS BÀSICS I ORIGINALS

"Llegiu llibres per a pares creients, apliqueu algun suggeri-

ment, assistiu a escoles de pares, formeu part de grups eclesials. Formeu-vos sense parar fins que el darrer fill hagi volat del niu".

"Els pares han de saber que els fills tenen necessitat de Déu i cal que els mateixos pares els ensenyin a pregar junts per portar el sentit d'intimitat que falta avui"

ACCEPTEU UN CERT PLURALISME RELIGIÓS, A CASA I FORA DE CASA

Cada fill és distint i la seva re-

ligiositat també. Per això "doneu-los experiències diverses de fe i també una certa llibertat. No l'una cosa sense l'altra".

ANTONI MIRABET

SIGUEU UNA FAMÍLIA QUE ES PREOCUPA DELS ALTRES

"Ajudeu vells que tenen els fills lluny, el noi que s'ha escapat, la mare soltera, l'alcohòlic, l'emigrant, la família que té un malalt de càncer... No espereu que us ho mani algú. Això és el que demostra als fills que us preneu la fe seriosament".

OBRIU-VOS A UNA VISIÓ MÉS AMPLA DE L'ESGLÉSIA

I recorda els grans mitjans de formació i actualització de la cultura religiosa: cursets, encontres matrimonials, moviment carismàtic, grups de pregària, estudis bíblics, llegir una revista catòlica... "Cal envigorir, diu l'escrit, la pròpia salut religiosa amb quelcom actiu, que no sigui només anar a missa".

SALVEU L'ESPERANÇA

Les lamentacions de les coses que no van prou bé, dels canvis... no poden fer bé als fills. Quan cal fer alguna crítica, s'ha de fer buscant l'equilibri amb alguna cosa bona. "No us quedeu només atrapat parlant només del bé que anaven les coses abans. Busqueu noves maneres de viure la fe ara i així la passareu, sense adonar-vos-en, cap al futur. És la millor herència que podeu donar als vostres fills".

ESGLÉSIA I ESCOLA

Escola laica i plural?

No fa gaires dies vaig tenir ocasió d'assistir a una taula rodona que tingué lloc amb motiu de la campanya electoral. Representants de cinc partits o coalicions presentaven el programa electoral respectiu pel que fa a l'ensenyament.

Doncs bé, un dels senyors que intervenien en la taula rodona va dir que —si la coalició que representava ganyés les eleccions i governés— faria que l'escola pública de Catalunya fos "laica i plural".

Jo he d'imaginar que el programa electoral d'un partit o d'una coalició de partits ha estat objecte de reflexió profunda i, en conseqüència, que reuneix les característiques adients per ser viable i millorar l'actual situació de l'ensenyament en algun aspecte.

Però, en sentir el que deia aquest senyor —diputat en la legislatura anterior—, se'm plantejaven, alhora, unes quantes preguntes que jo no donava abast a respondre.

¿Sap, aquest senyor, què significa "escola laica"? ¿Sap què significa "escola pluralista"? ¿Sap que l'exigència del "laïcisme" a l'escola impedeix que aquesta pugui ésser autènticament "pluralista"? Per tant, ¿sap, aquest senyor, que, en reclamar que l'escola sigui, alhora, "laica i plural", reclama un impossible, en la mesura que si és una cosa, no pot ser l'altra?

Però, a part d'aquestes qüestions, en sorgien d'altres de més contingut que em deixaren perplex.

Em preguntava: ¿Sap, aquest senyor, que, mentre tinguem la Constitució que tenim, l'escola pública del nostre país no pot ser "laica", perquè els alumnes tenen dret a rebre-hi la formació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves conviccions (article 27.3 de la Constitució)?

¿Sap que aquest dret dels alumnes a la formació religiosa escolar, també ens el recorda la LODE (article 4), que es la llei orgànica vigent en l'actualitat?

¿Sap, aquest senyor, que els poders públics han de vetllar perquè l'exercici d'aquest dret sigui garantit a totes les escoles públiques (article 53 de la Constitució)?

I encara més: ¿Sap, aquest senyor, que, mentre tinguem la Constitució que tenim, l'escola pública del nostre país tampoc no pot ser "pluralista", sinó que ha de desenvolupar les activitats educatives "amb garantia de neutralitat ideològica", tal com ho recorda la LODE (article 18)?

¿Sap, aquest senyor, que la "neutralitat ideològica", exigida en l'acció educativa de tots i cada un dels professors, és incompatible amb les característiques essencials d'una "escola pluralista"?

I a mi mateix em preguntava: ¿Què puc esperar d'un senyor —d'una coalició de partits polítics— que no coneix allò que la nostra Constitució estableix per a garantir el dret de tothom a l'educació?

Però la resposta a aquesta darrera pregunta no se'm feia esperar: D'aquesta coalició de partits no puc esperar solucions als problemes actuals de les escoles del nostre país. ¿I en un altre país, lluny d'aquí? Doncs, tampoc. Primer, hauria d'aprendre què significa "democràcia". Donem-li temps.

FRANCESC RIU

Les escorrialles de la fe

L'home, la persona humana, és un ésser lliure i, per poder considerar-se plenament persona cal que sigui plenament responsable i plenament lliure. És evident que no seria responsable si no tingués llibertat i, al mateix temps, també és evident que aquesta llibertat no podria pas ser il·limitada perquè la conducta de l'home que no volgués reconèixer cap mena de límit a la seva llibertat seria una conducta molt poc humana i, evidentment, no gens digna d'una persona civilitzada.

Reivindiquem la màxima llibertat possible en tots els terrenys, ja sigui del pensament, ja sigui de l'acció, però és clar, sempre dins d'uns límits marcats pel respecte al proïsme, per la moral, pel respecte a un mateix, per la justícia, a fi de no claudicar de la nostra condició de persona humana, civilitzada, lliure i responsable.

Ja fa molts anys que la fe sincera i profunda comença a flaquejar i comencen les crisis religioses, cíviques, familiars. De fet, potser mai no hi ha hagut entre la humanitat, amb les excepcions de rigor, una acceptació plena i sincera de les exigències de la moral. Potser sempre la nostra fe ha estat en pugna amb petits i grans dubtes. Potser per això han anat produint-se desavinences, divisions i cismes. I la poca fe en unes morals o en uns principis, ha propiciat el sorgiment de noves morals i de nous principis. La història de la humanitat ens en mostra una infinitat, de noves morals predicades per noves religions, noves filosofies, nous partits polítics que de moment han arrossegat multituds de persones en recerca de més llum, de més pau, de més justícia.

Si mirem enrera, però, només hi trobem desengany, decepcions, desil·lusions, ídols trencats, tabús vençuts i generacions desorientades. Què ens

queda, quan hom ha dubtat de tot? Sobre quines conviccions podrem aplegar-nos i viure, en el futur?

És clar que és un tema que difícilment podria exposar-se i resoldre's en la limitada extensió d'un aparell de fulls. Per això reconomem la lectura reposada i atenta d'un llibre que s'ha publicat recentment en el qual Jean-Claude Barreau fa un estudi molt complet i molt apassionant.

En aquest llibre, més que donar-nos solucions mastegades, ens ofereix una visió àmplia i profunda, amb una gran quantitat d'elements de judici perquè, després, cadascú pugui prendre una decisió. L'autor vol demostrar que sense moral, sense unes mínimes creences admissibles per tots, no seria possible la construcció de la ciutat.

No vull pas dir que llegint i meditant aquest llibre ja tenim la gran solució a l'abast de la mà. Tanmateix, crec que constitueix un gran pas i que val la pena conèixer-lo i llegir-lo, perquè, certament, se'n pot treure un gran profit. L'objectiu és ambiciós, noble i transcendent i, sense cap mena de dubte, pot fer un gran servei a moltes persones que, desenganyades després d'un temps d'haver seguit prometedores ofertes, viuen desorientades però no es conformen amb una vida de vegetal, d'animal o d'esclau sinó que encara els resta una mica de fe que serà un punt de partida cap a la salvació i la col·laboració a la construcció d'un món nou.

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

1. Jean-claude Barreau, *La fe que resta*. Col·lecció Punt de Vista, 7. La Llar del Llibre, Barcelona, novembre del 1987.

ASSOCIACIÓ D'AMICS

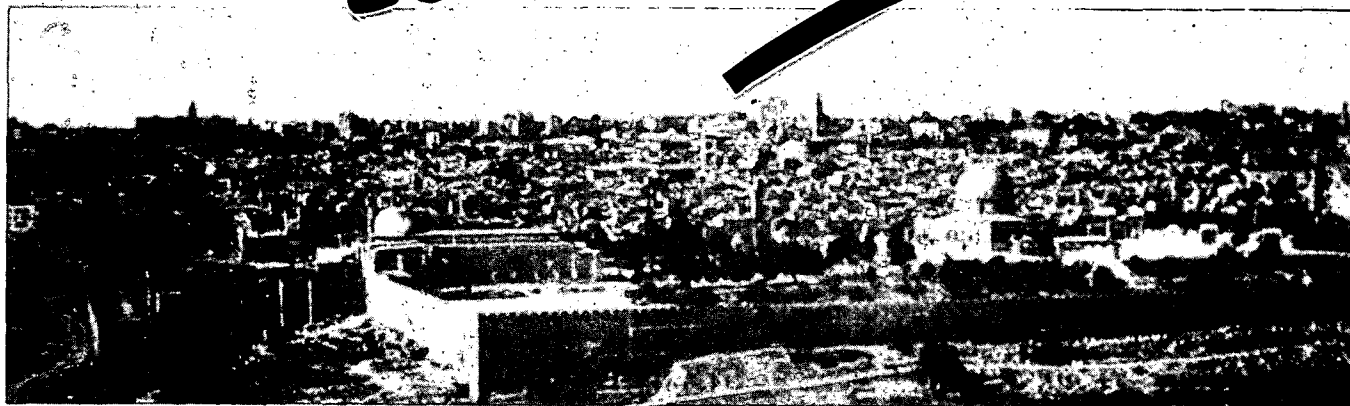
Catalunya Cristiana

ORGANITZA:

PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

Dies: del 4 al 12 de juliol 1988

ESPECIAL JOVES

VISITANT:

JUDEA: Jerusalem cristiana i Jerusalem jueva.
La ciutat dels Patriarques, la fortalesa
de Masada, el Mar Mort, Betlem,
l'Herodium i Betania.

GALILEA: Regió de la Galilea, Llac de
Tiberiades, Tagba i la Muntanya de
les Benaurances.

PREU: ESPECIAL JOVES

COMPREN: L'allotjament a Jerusalem, sacs de
dormir, mitja pensió, autocar a
l'aeroport, tant a l'anar com al
tornar, així com els dies 7 i 8 per
anar al Mar Mort i a la Galilea.

CONDICIONS: Joves de 18 a 30 anys amb una
certa formació religiosa i desig
d'aprofundir en la Bíblia. Cal
passaport vigent.

INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3er., 3a. A. Tel. 301 37. 18. 08010 BARCELONA.

PRÒXIMA PEREGRINACIÓ:

Del 30 de juliol al 6 d'agost: Barcelona - Grenoble, visitant el
Santuari de Notre Dame de la Salette - La Grande Chartreuse -
Annecy - Lyon, Santuari de Fourvière - Ars - Taizé - Cluny -
Paray-le-Monial - St. Etienne - Avignon - Barcelona.

MES DE OCTUBRE: Terra Santa
Dies del 6 al 17 d'octubre

TARRAGONA

Un nou estil del Dr. Torrella en les seves visites pastorals

"El cor obert a les persones"

TARRAGONA.—Amb una carta del Sr. Arquebisbe dirigida als arxiprestats del Vendrell i de Torredembarra, començàvem amb l'advent, la preparació de la Visita Pastoral. Ens deia el Dr. Torrella "...no us envoliqueu pas a organitzar coses extraordinàries. Els temps han canviat i el Concili ens ha recordat l'estil de l'Evangeli, la senzillesa, la confiança, el diàleg, l'amor de la família dels fills de Déu i el cor obert a totes les persones..." Durant aquests últims mesos ha realitzat, el Dr. Torrella, la Visita Pastoral a les següents parròquies:

El Catllar, Ardenya, la Nou de Gayà, la Riera de Gayà, Salomó, la Pobla de Montornès, Vespella, Altafulla, Creixell, Clarà, Torredembarra, Roda de Berà.

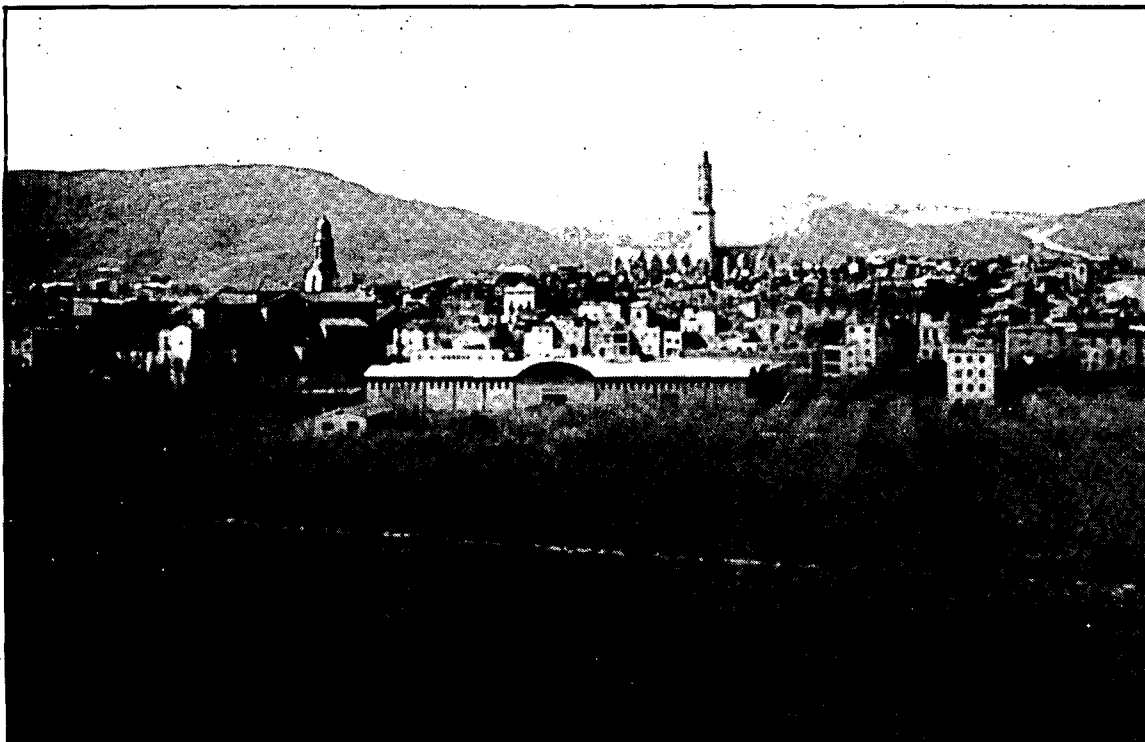
El Vendrell, Coma-ruga, Calafell, Santa Creu i Sant Pere, Segur, Cunit, l'Arboç i Cristallera, Banyeres del Penedès, Sant Miquel, Saiforas, Llorenç del Penedès, Pla de Manlleu, Aiguaviva, Sant Jaume del Domenys, el Papiol, Torregassa, Cornudella, Lletger, Bellvei, Santa Oliva, la Bisbal, la Juncosa, Albinyana, Les Peses, Bonastre.

Cal destacar la Santa Missa que ha celebrat en cada lloc de culte i en molts ha administrat el Sagrament de la Confirmació als joves de les diverses poblacions.

La conversa oberta amb els fidels, responant a les diferents preguntes que els feligresos li formulaven.

La visita als malalts i ancians.

Converses informals amb joves de Catequesi, adults i infants. Amb els Consells de Pastoral, amb els responsables de Caritas i d'associacions i autoritats de cada po-

blació que han demanat saludar-lo.

Amb la trobada de Cristians del dia 1 de maig a Roda de Berà i amb la revisió amb els preveres del dia 19 de maig, acabà la Visita Pastoral dels Arxiprestats del Vendrell i Torredembarra.

Integrar els pares en la catequesi

Fa poc es reunia en sessió plenària la Comissió Interparroquial de Catequesi de l'Arxiprestat de Reus. Segons la seva norma de

funcionament es reuneix dues vegades l'any per tractar temes importants de la missió catequètica que tenen encomanada les comunitats cristianes.

En aquesta ocasió en tema de debat era "Com interessar i integrar els pares en la Catequesi". Fa més de dos anys, concretament el 15 de gener del 1986, la Permanent d'aquest organisme va encetar ja un debat sobre aquesta qüestió, que va formar part de l'ordre del dia de 4 reunions, i el resultat final van ser unes aportacions que s'havien d'anar madurant i experimentant.

L'assemblea va començar amb l'exposició per part de cada parròquia de les seves experiències fruit d'aquells suggeriments i de noves idees que van sorgint en la pràctica concreta de cada lloc. Després es va introduir el treball dels grups amb una breu exposició sobre el que diuen els últims documents de catequesi sobre aquest tema, per treballar seguidament unes preguntes.

El resultat final ha estat l'elaboració d'un dossier amb les aportacions de tots els membres. La Comissió Permanent de Catequesi haurà de treballar aquest mate-

rial i presentar-lo en forma de propostes concretes que puguin ser assumides i realitzades per les parròquies de l'Arxiprestat.

Cursos Bíblics d'estiu

L'Associació Bíblica de Catalunya, que s'apunta al servei d'investigar, propagar i viure la Paraula de Déu, organitza —des de l'estiu del 74— uns cursos de Bíblia oberts a tots aquells qui desitgin conèixer i endinsar-se en les Sagrades Escripcures, i que tindran lloc al Seminari de Tarragona.

Amb aquests cursos no es pretén pas de formar professors d'escriptura però sí oferir un mètode d'estudi i un fruit de la Paraula per tal de poder viure més a fons la nostra fe i poder-la comunicar als altres. En un clima de comunitat, estudi, treball personal i de grup, esbarjo i pregària, ens preparem per a descobrir i oferir als altres les riqueses del missatge de Déu als homes.

Tan sols coneixent la Paraula, amb l'ajut de l'Esperit Sant, farem una Església més dinàmica, una Església ferma de conviccions, sempre conscient i compromesa, una Església viva i present en el món.

Es per això que els destinataris d'aquests cursos d'estiu són tots aquells cristians que dins la parròquia, el barri, l'escola, la comunitat, el poble, la família... treballen per a ser Apòstols de la Paraula: catequistes, preveres, pares, mestres, joves, religiosos... cristians tots, membres vius de l'Església.

IMPROMPTU

Quina llàstima

"Sic transit gloria mundi"

Tanmateix que, per damunt de les pròpies preferències, m'hauria plagut i alegrat, sincerament, l'assoliment de la cobejada copa. Hauria estat un premi indiscutiblement merescut. Per la tenacitat, l'entusiasme, la fe i l'esperança sempre renovada generosament. Qualitats que moltes vegades trobo a faltar en altres col·lectius.

Però de la mateixa manera que cal saber guanyar, en el camp i en el comentari, cal saber perdre. I seria una llàstima que aquest desengany, just en el moment en el qual semblava a punt el poder abastar l'anhelat coronament, es traduís en un pur i senzill esfondrament.

Però jo crec, n'estic segur, que els enristits d'ara sabran sobreposar-se al desengany i que, passades unes poques dates, refaran altra vegada el camí, amb el mateix entusiasme del qual han fet gala constantment, donant guerra com tot aquell que no vol morir, i vol perpetuar la seva presència esportiva.

Jo els aconsellaria, i que em perdonin la gosadia, que tinguessin sempre present que el gran lema esportiu és: "voler guanyar, saber perdre".

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Valor del "Kérigma"

Davant la descristianització del món actual, que considera el cristianisme com una cosa irrellevant i supèrflua —sinó retrògrada, alienant i opressiva—, sorgeix espontàniament aquesta pregunta: per què el "Kérigma" —que és la proclamació de la Bona Notícia de Jesucrist— sembla que no diu res als homes i a les dones que ens envolten? ¿Que potser Jesucrist ha deixat de ser la resposta única i definitiva als anhels i als interrogants més profunds de l'ésser humà? ¿No deu ser més aviat que els cristians estem "desvirtuant" l'Evangeli de Jesucrist?

El cristianisme no és una "doctrina"; com si es tractés únicament d'una sèrie de creences i conceptes intel·lectuals dirigits a la raó humana. Tampoc no és un "moralisme"; o sigui, un conjunt de normes i preceptes que l'home "ha de" complir esforçadament. Ni és una "utopia", en el sentit d'un "ideal" tan meravellós i perfecte, com irreal i inassequible. Tampoc no és una "ideologia", entesa com una visió merament social, econòmica i política de l'home, que lluita per establir el seu "model"; mitjançant programes i directrius d'un o altre signe. Si fos així quin lloc tindrien en el cristianisme els ignorants, els petits, els pobres, els pecadors i els qui volen i no poden? Si el cristianisme es reduís a teories, lleis, somnis o ideologies, no interessaria a ningú.

El cristianisme per damunt de tot és un "esdeveniment", una "Bona Notícia" per a tot home: l'única capacitat de "salvar-lo" gratuïtament, de transformar-ho d'una manera integral i radical, de satisfer els seus anhels de vida, d'amor i de felicitat.

I què és una bona notícia? Heus aquí un exemple històric. El potentíssim exèrcit persa s'acostava a Atenes per conquerir-la. El dèbil exèrcit de la ciutat havia sortit a combatre, deixant els ancians, les dones i els infants en una situació d'espantosa angoixa davant allò que els esperava: mort, deso-

lació, violació, esclavatge. Però, sorprenentment, els grecs van guanyar la batalla a la plana de Marató. Un soldat va córrer a la ciutat per donar la bona notícia del gran "esdeveniment" de la victòria. Aquells habitants van passar de la mort a la vida, de la tristesa a l'alegria, de l'esclavatge a la llibertat.

El "Kérigma" és la bona notícia del gran "esdeveniment" de Jesucrist mort i ressuscitat. Aquest anunci és l'únic mitjà pel qual el Fet cristià pot convertir-se, encara avui, en un factor dinàmic i operant enmig del món.

La Carta als hebreus diu que la humanitat "és sotmesa al terror de la mort. L'home vol "viure", ser feliç. Però hi ha moltes menes de mort que li roben la vida: la pobresa, la soledat, la malaltia, la injustícia, l'explotació, la guerra. La lluita és dura i agosarada. Moltes vegades l'home sucumbeix, esclau de tota mena de pecats, i són freqüents les alienacions que el sotgen: els diners, el plaer, el poder, el sexe, la droga, la beguda, etc. El resultat és una societat deshumanitzada.

La Bona Notícia que proclama el cristianisme és que Déu Pare no s'ha plegat de braços davant l'aflicció de la humanitat, sinó que, amb un amor infinit, ens ha enviat el seu Fill únic. Ell, morint, va destruir l'imperi del pecat i de la mort, i, ressuscitant, ens va donar Nova Vida.

Qui escolta aquesta Bona Notícia i l'acull pel do de la fe i del baptisme, experimenta el perdó dels seus pecats i rep l'Esperit que, com a font d'aigua viva en el seu interior, el transforma en un home nou, a imatge del Fill. Seguint-lo, es fa capaç d'estimar fins a donar la vida —àdhuc pels seus enemics— i d'acceptar els sofriments de la seva existència beneïnt Déu, perquè ja assaboreix, aquí a la terra, les primícies de la Vida Eterna.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

al servei
de la pau,
la justícia
i els drets
humans
vols col·laborar-hi?

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10è

Telèfon: (93) 317 61 77

08002 · Barcelona

informa't

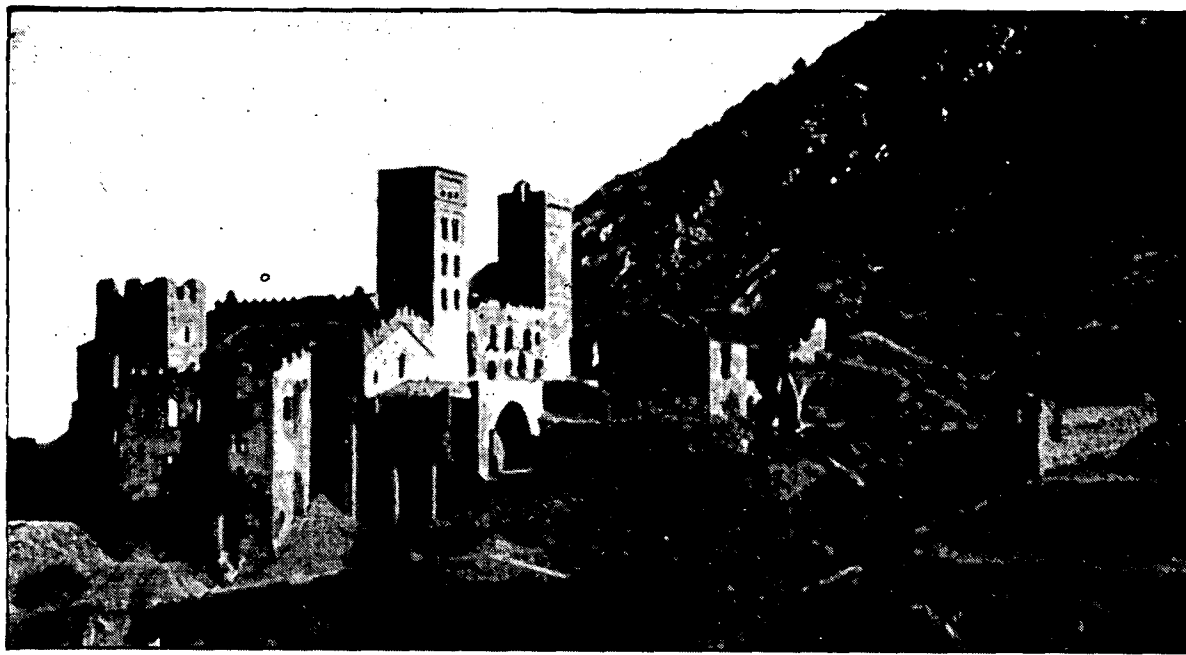

LIII VIATGE CULTURAL

Dia 12 de juny

EXCURSIÓ A L'ALT EMPORDÀ

VISITAREM: Monestir de Sant Pere de Roda - Sant Pere Pescador - l'Escala - i el Museu-Arxiu Víctor Català

Monestir Sant Pere de Roda.

Autoretrat Caterina Albert i Paradís (1869-1966).

Entrada jardí Museu-Arxiu Víctor Català.

DINAREM

Bar Centre

ALBONS (GIRONA)

Tel. 78 83 10

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a dos quarts de vuit en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

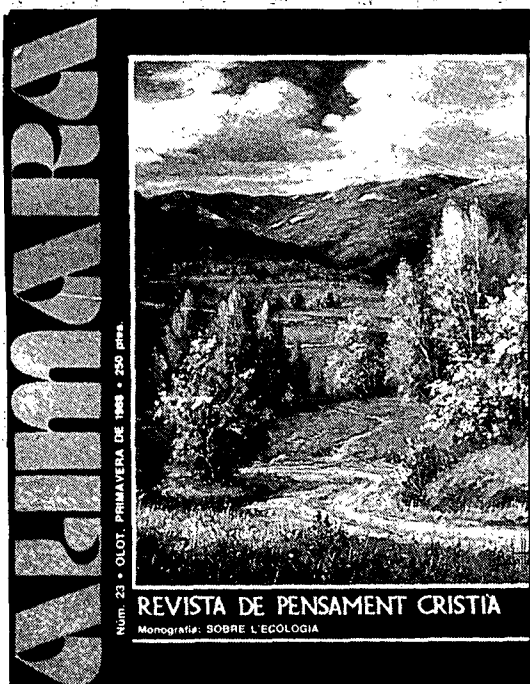
Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assistixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

GIRONA

Celebrat a Banyoles el Dia del Malalt que promou l'Hospitalitat de Lourdes

“Alimara”, una revista ecològica des de la vessant cristiana

OLOT.— Aquest nom d’“Alimara” correspon a una publicació trimestral, que edita la parròquia de Sant Esteve d’Olot. És una REVISTA DE PENSAMENT CRISTIÀ, que començà a publicar-se a la tardor de l’any 1982, com a resposta —es deia en l’editorial del número 1— a la necessitat d’unes persones que, amb voluntat de servei, intenten d’expressar amb lletres de motllo allò que, de fet, és la veu del carrer. “Des del Església, deia l’editorialista, també se senten i pateixen les preocupacions del moment: l’atur, el gran “boom” del sexe, l’educació dels infants, la formació dels creients... Pensem que hem de manifestar-nos davant la problemàtica que planteja la societat dels nostres dies”.

Ara mateix tinc a la mà, el número 23 d’ALIMARA, corresponent a la Primavera d’enguany. És un número monogràfic de 31 pàgines, SOBRE L’ECOLOGIA. Emmarca aquest número de la revista, una portada que reproduïx, a tot color, un oli de l’artista olotí, Juli Batallé, que ens situa de bell antuvi dins un paisatge d’alta muntanya, que ens porta a reflexionar sobre la bellesa sensitiva de la Natura no contaminada, molt adient al tema ecològic, objecte del present número primaveral d’ALIMARA.

Es diu a l’editorial, que el problema ecològic no és assumpte de modes ideològiques ni de lluites polítiques. Que “anar a l’arrel de la crisi ambiental, de la qual tots som espectadors i víctimes, és endinsar-se en el sentit i destí de la mateixa vida humana. I això cal llegir-ho en clau filosòfica, i, els cristians, en clau teològica, bíblica i evangèlica”.

Els articles monogràfics comencen amb la reproducció de dos fragments de la recent encíclica del papa Joan Pau II, “Sollicitudo rei socialis” (La preocupació per la qüestió social), referents a l’ecologia. A continuació segueixen una sèrie d’articles, dels quals només escriuré llurs títols i autors, ja que no m’és possible, en una senzilla crònica, comentar-los un a un, malgrat el substanciós dels seus continguts:

El bosc de la Vida, de Xavier Gassiot i Matas, geòleg, president de l’Ass. Amics de les Gavarres.

Cultiu de la persona i el medi, de Montserrat Soler i Cases. Ecologia i esperit, que escriu el periodista i escriptor Santiago Vilanova i Tané.

L’home ha d’anar primer, firmat per Con-Gra (Anglès).

Home i societat tecnificada, de Baldiri Espuña.

La crema dels boscos, que escriu en Josep M. Panareda, de Barcelona.

L’invent que ens està mirant, per Jordi Dalmau.

Resurrecció i món transfigurat, per Joan Guiteres i Vilanova.

La vida monàstica, de l’Abad del Monestir de Solius, Edmon M. Garreta.

L’ecologia, un anunci del Regne?, per Jaume Julià.

Reflexions entorn dels Parcs Naturals, per Josep Maria Mallarach.

L’ordre material i espiritual, de Conxita Ayats.

Ecologia humana, pel metge-tocoginecòleg, d’Olot, August Riera i Siosia.

La pintura de paisatges: alguna cosa més que quadres bonics, d’Alexandre Nogué i Font.

“La Veritat us farà lliures”, Guillem Roviro, traduït del francès per mossèn Andreu Soler i Solei, pvre.

Segueix la pàgina habitual d’en J.M.D. i Ll., sobre apunts per a la petita Història.

Finalment hi ha l’acostumat acudit de la “Pilarín”, aquesta vegada sobre les seves “temptacions ecologistes”, és a dir, “verdes”.

A veure, doncs, si les reflexions que ens inspira la lectura del present número d’ALIMARA, ens porta a descobrir el pensament cristià sobre l’ecologia, que es fonamenta en una interpretació harmònica del “pobleu la terra i domineu-la” del Gènesi 1,28, i del “perquè el conreïs i el guardés” també del Gènesi 2,15, tal com escriu l’editorialista.

J. CLIMENT

“Augmenta l’apatia i la indiferència envers els malalts”

GIRONA.— Hi ha molts malalts desassistits segons una enquesta. El diumenge, 8 de maig, se celebrà a la casa d’Espiritualitat de Banyoles el Dia del Malalt al qual acudiren nombrosos malalts de totes les comarques gironines que foren traslladats per membres de l’Hospitalitat de Lourdes. Els actes començaren a les onze del matí amb l’arribada dels participants i continuaren a les dotze amb la celebració Eucarística.

A les dues hi hagué un dinar de germanor que consistí bàsicament en una arrossada monumental. Després, a les quatre actuà l’esbart dansaire de Fontcoberta i a dos quarts de sis acabà la trobada amb la processó del Santíssim i la benedicció, cerimònia que va ser presidida pel bisbe, monsenyor Jaume Camprodon. La jornada va ser programada amb la col·laboració de la Pastoral Sanitària del Bisbat.

Abans d’aquesta Diada es va fer una enquesta en la qual s’indicava que “avui hi ha malalts especialment desassistits: malalts crònics, terminals, mentals, toxicòmans i de sida”. L’escriu afegia: “avui augmenta l’apatia, la indiferència i la inhibició de la societat envers ells”. A

més, es deia que “moltes vegades s’hi amaga una injustícia crònica i estructural”.

El Dia del Malalt pretén “sensibilitzar les comunitats cristianes i la societat i descobrir qui són els malalts, on i com estan i què necessiten”. També vol “promoure la solidaritat amb ells, fent que s’emprenguin accions i compromisos, valorar, fer costat i promoure l’atenció vers ells i evangelitzar els malalts més necessitats amb ells i des d’ells”.

Campanya vocacional amb el lema “Sí, com Maria”

El Servei d’Orientació Vocacional ha realitzat durant el mes d’abril una àmplia campanya per a desvetllar possibles vocacions sacerdotals i religioses entre el jovent. Per això s’ha fet arribar a totes les parròquies del bisbat dues catequisis amb el lema: “Sí, com Maria”, adreçades a nois i noies d’onze a tretze anys la primera, en ocasió de la Jornada de Pregària per les vocacions que es va celebrar el dia 24. A més, s’han fet trobades de grups comarcals a Girona, Figueres, la Bisbal, Olot, San-

ta Coloma de Farners i Malgrat, amb l’objectiu de preparar l’esmentada Jornada de Pregària i avaluar el treball vocacional que es realitza a cada comarca.

Durant aquest curs mossèn Félix Mussoll, ha començat a col·laborar amb el delegat de la Pastoral Vocacional, mossèn Benet Galí en un intent de potenciar aquest servei, que hauria de ser prioritari dins la pastoral diocesana, ja que el nombre de seminaristes és reduït al mínim, cinc en total. Un aspecte concret de la campanya del Servei d’Orientació Vocacional és precisament el descobriment de vocacions pel presbiterat i durant aquests últims mesos s’ha anat fent l’acompanyament d’uns quants joves de diferents comarques gironines amb la intenció de que alguns d’ells puguin començar els estudis al seminari en un futur proper.

Per últim, s’ha treballat conjuntament amb les diverses delegacions de Vocacions i la Unió de Religiosos de Catalunya per realitzar una labor comuna en aquest aspecte. També s’han elaborat conjuntament els cartells, les catequisis i els materials de la Jornada de Pregària per les Vocacions.

M. CABALLE

FETS I CRITERIS

El sentit de la vida

L’home actual passa per moments d’entusiasme i d’angoixa. Entusiasme pel progrés tècnic, entusiasme per les facilitats de la vida moderna... Angoixa per la crisi econòmica, l’atur, la droga, la violència, el pànic d’una guerra nuclear...

És veritat, però, que entre els moments d’entusiasme i d’angoixa predomina el desencís, el “pasotisme”, la indiferència i el viure a remolc una vida rutinària.

En el fons hi ha uns interrogants que, d’una forma o altra, preocupen l’home d’avui: Què he vingut a fer en aquest món? La meua existència té sentit? Per què tants problemes, tantes misèries, tants sofriments quan tot jo desitjo la felicitat?

Donar resposta a aquests interrogants no és pas cosa fàcil. De vegades trobem aproximacions que poden ser útils o poden donar una mica de llum.

Recordo una escena de la pel·lícula “La Strada”. Hi havia una nena subnormal que acompanyava un home que es guanyava la vida anant de poble en poble amb un tricicle. Fa exercicis de força bruta: aixecar pesos, trencar una cadena de ferro amb el pit. La nena passa el platet. Un dia s’hi afegí un violinista que es fa molt amic d’aquella nena, però es cansa del tracte tan poc humà de l’home fort i decideix deixar-lo.

Aleshores la Gelsomina, que així s’anomena la nena, voldria anar-se’n amb ell, però el violinista pensa que és millor que continuï acompanyant el Zampanó, l’home de la força bruta. No sap com explicar-li. Agafa una pedreta i li diu: “Veus aques-

ta pedreta? jo no sé per què serveix, però deu servir per alguna cosa. Tu també, Gelsomina, serveix per a quelcom en la vida del Zampanó”. Aquesta nena segueix amb ell i quan mor Gelsomina l’home de la força bruta plora...

Hi ha una resposta als interrogants de la persona i del món en què vivim? Els cristians diem, Sí. Hi ha una resposta que trobem en la persona de Jesucrist. Jesucrist es fa trobadís a tots els homes, però cal acollir-lo d’una manera total i personal. Aquest acollir Crist només es fa per mitjà de la fe.

Amb la fe i per la fe creiem en l’Evangeli, és a dir, en la Bona Nova de la Salvació. Tot s’il·lumina, Jesucrist és “el camí, la veritat i la vida. L’Evangeli s’obre de bat a bat i es fa intel·ligible a qui cerca Crist i el troba. I l’Esperit de Jesús ens ensenya “la veritat sencera”.

En el missatge de Jesús, en la seva vida i en la seva persona trobem el sentit de la nostra vida i de les nostres relacions amb els altres.

Diumenge passat, amb motiu de L’APLEC DE L’ESPERIT, sis mil joves es reuniren a Lleida sota el lema: “Una fe, una comunitat, un futur”. Amb l’ajuda de l’Esperit compartiren la Bona Nova de Jesucrist, fonamentats en la fe, àgermanats per l’amor i esperançats vers el futur. En sortí més enfortit el sentit de la seva vida. En parlarem més llargament un altre dia.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

BARCELONA

Cal donar una resposta al problema de l'envelliment progressiu dels preveres

Ser capellà continua essent possible i necessari

BARCELONA.—Un dels problemes més greus que afecten l'Església a Europa és l'envelliment progressiu dels preveres. Ni la nostra diòcesi ni el nostre país són en aquest sentit cap excepció. A les Diòcesis catalanes la mitjana d'edat dels sacerdots oscil·la entre els 55 i els 60 anys. Es tracta, doncs, d'un col·lectiu en el qual la majoria són persones d'una certa edat. Aquest fet comporta ja d'entrada certes dificultats en allò que és la base de la tasca específica del prevere, les relacions amb les persones. Per citar només un exemple: ¿Com no ha de tenir dificultats per sintonitzar amb un jove de vint anys un home que ja en té seixanta? ¿Com no les pot tenir ell si la generació adulta (entre els trenta i els quaranta anys) diu obertament que li costa molt de sintonitzar amb aquell jove? L'edat dels preveres determina, doncs, en molts casos els ritmes de la seva acció en un món que canvia a gran velocitat i on els criteris d'ara fa quinze o vint anys estan completament fora de joc.

Joves que "passen" de moltes coses...

D'altra banda, el jove d'avui és d'entrada refractari a qualsevol tipus d'institució, sigui del color que sigui. El jove "passa", d'associar-se, d'integrar-se en un partit o en un sindicat, d'afiliar-se a una entitat cultural, i, naturalment, li costa moltíssim d'entendre l'Església i la seva funció. L'Església, la veu com una gran

superestructura del passat, plena de gent d'una altra època (tant preveres com laics) i fora de la marxa del món. Per això en "passa". Ni protesta ni fa "contestació" contra ella. L'Església, simplement, no el preocupa ni l'interessa.

La gran majoria dels joves no són sensibles als plantejaments de l'Església. Serà per ignorància, per ambient social o bé per errors dels qui tenim la missió de fer-los propostes engrescadores. Els mo-

Però ser capellà continua essent possible i necessari. Continua essent possible perquè hi ha nois que senten alguna cosa en el silenci del cor que els parla d'insatisfacció davant la vida que fan i d'esperança davant el món en què viuen. Senten que la solidaritat, l'amistat i l'afecte no són realitats d'una altra galàxia sinó que són la condició bàsica per desenvolupar la humanitat que tots portem dintre. Senten que l'amargor i el buit, el desencís i la derrota no poden ser

Comunitats Cristianes i per tots els homes sense exclusió. Senten que poden col·locar en la seva pròpia vida l'amor immens de Déu cada vegada que estimen generosament i es preparen així per presidir la celebració de l'Eucaristia i del Sagrament del Perdó.

Ser senyal i testimoni

Cal que hi hagi preveres. Però cal també que vulguem que n'hi hagi. Per la part de tots els batejats es demana un ser conscient de la necessitat absoluta de persones lliures al servei de l'Església i del món. Aquesta és una tasca urgent. No podem posar en dubte la necessitat de preveres perquè això fóra posar en dubte la mateixa Església en allò que té de més propi: ser senyal i testimoni de la bondat de Déu enmig dels homes. Des de les Parròquies i els Moviments, doncs, cal impulsar aquelles persones que descobreixen el neguit per la resposta a la crida que senten dintre. La crida arriba per molts camins (una persona, una situació, una experiència determinant...) però hi ha d'haver qui l'escolti. Déu continua cridant. Som nosaltres els qui no acabem d'adonar-nos-en".

"La crida arriba per molts camins (una persona, una situació, una experiència determinant...) però hi ha d'haver qui l'escolti. Déu continua cridant. Som nosaltres els qui no acabem d'adonar-nos-en".

tius són diversos. És clar, però, que molts joves valoren negativament l'Església o bé l'ignoren. Aquest és, precisament, el pressupòsit sociocultural de la darrera "Trobada Diocesana de Joves" (Reus, 28 de febrer), l'encertat lema de la qual era: "A l'Església demano la paraula". Els cinc-cents joves que es trobaren al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia manifestaven la seva voluntat de treballar en l'Església i d'anunciar-la als altres joves.

l'última paraula sobre aquest món. Se senten empesos a creure en Déu i Jesucrist, el seu Fill, d'una manera radical i plena en la qual tot es posi al servei de tots i en la qual la pròpia vida només compti com a vida per als altres. Senten que aquest inici de fidelitat pot tirar endavant i pot créixer a través de la crida directa i pública que l'Església els fa per tal que anunciïn l'Evangeli, la Bona Nova del Regne, des d'una actitud de servei, d'amor i de pregària per les

MN. ARMAND PUIG
i TARRECH

FINESTRAL DE LA

CARITAT

Continua la necessitat de donar respostes puntuals a problemes concrets

Els canvis, a la nostra societat, se succeeixen a un ritme vertiginós. Aquests canvis, però, no arriben a la rel d'unes estructures socials que es repengen en la desigualtat econòmica i originen pobresa. Per aquest motiu continua essent necessari, avui com ahir, donar respostes puntuals a problemes concrets d'alguns ciutadans.

112.- Mare de família manté els seus dos fills petits fent neteges per les cases. El marit és a la presó. Sol·licita ajuda per poder pagar deutes de llum i de lloguer. Són 30.000 ptes.

113.- Matrimoni amb un fill en edat escolar. Han de fer front al pagament d'un crèdit demanat per posar una parada de venda a la plaça. Amb els seus ingressos no poden. Urgeixen 34.000 ptes.

114.- Mare sola amb dos fills petits a càrrec seu. L'estada a l'hospital d'un dels fills ha fet que la mare no pogués treballar durant dues setmanes. Per a aliments, 17.200 ptes.

115.- Esposa abandonada amb quatre fills a càrrec seu. Té una greu depressió. Té deutes d'aliments que pugen a 35.000 ptes.

116.- Senyor de 60 anys. Ha esgotat les prestacions d'atur i espera la jubilació anticipada. No pot fer front a deutes de lloguer. Per evitar el desnonament urgeixen 60.000 ptes.

117.- Mare de família amb quatre fills d'11 a 6 anys. Té deutes de lloguer que pugen 31.917 ptes.

118.- Matrimoni amb quatre fills, un d'ells disminuït. Subsisteixen de la recollida de cartons i ajudes de la paròquia. Per a aliments, 14.586 ptes.

119.- Pensionista per invalidesa, amb la seva petita pensió ha de mantenir l'esposa malalta i quatre nets, un d'ells disminuït. Per a deutes de llum 15.570 ptes.

120.- Esposa abandonada amb un fill de 5 anys. Fa alguna feina ocasional de neteja. Té dos rebuts de lloguer endarrerits que no pot pagar. Són 19.567 ptes.

121.- Mare sola amb tres fills petits. No pot fer front a l'alimentació dels fills. Urgeix una ajuda per a aliments. Són 35.000 ptes.

Maria, mirall de paciència esperançada per a l'educador creient

És quasi un tòpic l'afirmació que per educar es necessita molta paciència. De paciència, però, n'hi ha de dues menes: la paciència negativa, que és l'actitud resignada i conformista que prenem davant d'allò que no té remei; i la paciència positiva, que és l'actitud confiada per la qual ens adaptem al ritme de creixement d'una persona, que no té per què ser igual al d'una altra persona.

Aquesta segona paciència és absolutament necessària en tota tasca educativa que mereixi el nom de tal. Però el fet que sigui necessària no vol dir que no sigui difícil. Quantes vegades la dificultat ens desanima i ens fa veure el futur tan negre, que no deixa lloc a l'esperança ni, per consegüent, a la confiança! I en el moment que caiem en aquest clot, quedem inutilitzats com a educadors.

És absurd educar sense esperança. Perquè és absurd ajudar el creixement d'una persona sense veure com a possible i com a assolible el seu bé.

Si això ho diem d'un educador creient, la cosa encara queda molt més palesa. Perquè un educador creient, en el grau que actui i visqui com a tal, sap que és possible i assolible no solament el bé humà de la humanitat, sinó el bé sobrenatural de l'Església —vocació de la humanitat—. I ho és per a tots els homes, ja que

Déu els ha creat tots —homes i dones— a imatge seva i els ha redimit en Jesucrist, el seu Fill fet home en el si de Maria.

El fet, però, que sigui absurda la manca de paciència esperançada en un educador creient, de cap manera no vol dir que no ens la trobem sovint en la nostra vida, amb el perill de desanimar-nos més encara a mesura que ens n'adonem.

En aquestes situacions —malauradament freqüents— no podem simplement mirar els altres, perquè els altres, si fa o no fa, es troben com nosaltres. Aleshores, la necessitat d'un acolliment encoratjador ens fa elevar la mirada. I en el camí del cel, la primera figura que ens surt a l'encontre és Maria.

En sap tant ella de ser pacient esperançada!

Jo me la imagino en el moment de l'anunciació. Era "plena de gràcia"; de tal manera que, com diu Joan Pau II en la "Redemptoris Mater", "plena de gràcia" és el nom amb què se li va adreçar l'àngel.

Aquesta plenitud s'havia de manifestar en una actitud de suprema confiança en Déu i, per

consegüent, de suprema esperança: ella sabia que el Senyor era el seu Bé i el Bé de tots els homes, començant pel seu poble. Però no sabia amb quins esdeveniments es mostraria. I per això la seva actitud era d'adaptació positiva a mesura que el Senyor es manifestés. És a dir: una actitud pacient, en el millor sentit de la paraula.

Jo crec que tot això es pot deure de la forma com sant Lluc explica l'anunciació. La torbació de Maria, la seva pregunta sobre la forma com esdevindria mare del seu Senyor, el seu rendit lliurament a la voluntat de Déu ens diuen prou que l'actitud de la Verge era de paciència esperançada. Com de paciència esperançada és l'actitud que es manifesta en tot el que de Maria ens diuen els evangelis.

Des del primer moment de la seva maternitat va saber que era mare de Déu —"el que naixerà de tu serà anomenat Fill de Déu", li va dir l'àngel—. Però no sabia com es desenvoluparia aquest misteri ("¿com serà això?", "¿per què has obrat així amb nosaltres?"). Tanmateix es va anar adaptant al ritme de

maduració del seu fill, que era el Fill de Déu.

Maria sempre va estar atent al que el Fill de Déu, esdevingut fill seu per obra de l'Esperit Sant, podia necessitar (misteri dels misteris!) d'ella.

Ella el va embolcallar —així ho diu sant Lluc—, el va mostrar als pastors i als mags, el va presentar al Temple, el va salvar portant-lo a Egipte, li va donar una certa llibertat segons l'edat, cosa que va motivar que es quedés al Temple als dotze anys sense que ni ella ni sant Josep se'n adonessin, li va manar el que convenia ("els era obediència"), el va portar a Canà per la forma com ho explica Joan sembla que la invitada va ser la mare i el fill per causa de la mare on "el va forçar" a fer el primer miracle, se'n va separar quan el compliment de la voluntat del Pare va comportar el començament de la vida pública, va ser present al peu de la creu i va acompanyar el Cos místic del seu Fill en els primers moments de vida.

Realment, Maria és un mirall de paciència esperançada en

l'educació del seu Fill. S'hi va anar emmotllant, de la forma més fidel i positiva, sense defallir mai. ¿No és això, precisament, el que ens cal a nosaltres?

Aquesta paciència esperançada, de si mateixa, ens ha d'obrir a l'acceptació de la riquesa dels educands a mesura que van madurant i es van fent capaços d'enriquir-nos espiritualment, personalment. Sota aquest punt de vista, com ens podem emmirallar en Maria rebent el cos i la sang del seu Fill el dia abans de la passió! Perquè, encara que els evangelis no ho diguin, jo penso, com sant Ignasi diu respecte a les aparicions després de la resurrecció, que per sentit comú hem d'acceptar que la primera beneficiada va ser la mare de Jesús.

Quan ens tempti la desesperança, no en dubtem: elevem els ulls a Maria. Ella sap què és educar en la paciència confiada i esperançada.

Demànem-li que, en aquesta fita del segon mil·lenni de la redempció, ens ajudi a ajudar els nostres fills i alumnes amb la paciència que necessiten perquè així puguem celebrar tots aquesta sagrada commemoració amb l'esperit que l'Església i el Sant Pare ens demanen.

PAU LOPEZ CASTELLOTE

Europa va en camí de ser una sola Comunitat econòmica i política. Quan això sigui un fet, la mateixa facilitat de mercat que existeix, avui, entre Vic i Barcelona (els "burots" recaptant impostos a l'entrada de les poblacions fa anys que varen desaparèixer) se circularà, demà, entre París i València.

Naturalment, per arribar a aquesta meta política, que algú indica pel 1999, caldrà, primer, que Europa tingui una sola moneda comercial; l'Ecu. Unificar les tarifes impositives, l'IVA en primer lloc, i les que graven la producció i el transport. Unitat en les tarifes salarials. I desaparició dels drets de duanes.

Mentrestant, els governs respectius, especialment de les nacions europees més febles econòmicament, tenen l'obligació d'emparar, amb intel·ligència i voluntat, els sectors que ja, a partir d'ara, es troben perjudicats en el seu desenvolupament comercial, i ajudar-los a fer front davant dels obstacles del naixent mercat europeu de plena i lliure competència.

Entre els sectors de producció espanyols amb greus problemes per aquesta causa, cal citar els criadors de porcs en règim d'estabulació, o sigui, en granges.

Aprofitant la nostra feblesa política, i la signatura d'uns contractes amb la CEE subscrits a corre-cuita, molts països del nord i del centre d'Europa poden oferir a les fàbriques càrniques espanyoles els seus excedents porcíns, a uns preus reventats (dumping), els quals, els estats productors, no els interessa de posar al propi mercat, per no abaixar preus, que enutjarien els "seus" porquerols.

En contrapartida, el comerciant espanyol no pot exportar, amb la deguda facilitat comercial, productes porcíns, per culpa de les

El mercat europeu i el problema dels pagesos

normes sanitàries que a Espanya no són en plena concordança amb la CEE. I els països que els podria interessar des de canals de porc a pernills o xoriços els respectius governs els va com l'anell al dit refusar-los i així evita productes competitius en el propi país, que ja els té sobrants.

Com sempre, feta la llei, feta la trampa. Com deien els vells: El peix gros es menja el petit, si aquest no és prou llest per esquitllar-se i mossegar la panxa del que el vol agredir.

Aquest és el motiu que justifica l'anada de centenars de pagesos a la frontera de la Jonquera, fa unes setmanes, amb pancartes pun-

xants i dures, i col·lapsant, durant unes hores, el moviment duaner per carretera.

És una qüestió que fa pensar a tota persona sensata. Els pagesos catalans per naturalesa i per posició social, són gent pacífica i conservadora. Gent que tenen molta feina a casa, i si la varen deixar, cal pensar que devia ser un fi molt excepcional.

No van anar a mercat ni a la fira, sinó a manifestar públicament, i enèrgicament, que s'estan arruïnant en la cria del porc, ja que el menjar puja cada dia, i el preu del bestiar, en el mercat, baixa verticalment.

És cert, d'altra banda, que a

Catalunya hi ha hagut un gran augment de la producció; de vuit milions de caps porcíns hem passat a dotze milions. L'oferta és excessiva, i, naturalment, estira els preus a la baixa.

Caldria planificar la producció. La Generalitat si bé no té competències sobre duanes, creiem que s'hi hauria de fer amb el cap i amb el cor, en defensa de la butxaca de les nostres famílies de pagès, amb granges de porcs, ja que un 80% de la producció porcína racionalitzada a Espanya, es troba a Catalunya.

De veritat, també cal dir, que la massiva protesta pagesa a la frontera fou, en molts moments,

violenta. La joventut trenca vidres i estructures, dintre del mateix recint duaner, i com a frenètics devoradors, s'anà a la caça dels camions frigorífics carregats de viandes càrniques, d'importació; caps, peus, costellam, llom, cansalada, etc. de porc, i pollastres a punt de fer a l'ast, tot fou escampat per terra.

D'ara endavant ja no podrem criticar "les agriculteurs françaises" de "bàrbars" com quan volcaven camions espanyols per les carreteres franceses.

I els guàrdies civils de frontera, en contradicció a les seves ordenances a les quals juraven fidelitat (entre altres obligacions figura la defensa de la propietat privada) "feien l'orni" com els gendarmes francesos.

Políticament, era més oportú deixar passar la tempestat, i mirar-la de lluny, i evitar possibles seqüeles judicials, en cas de ser acusats, en el demà, d'haver donat un cop de culata, vulnerant "los derechos humanos".

"Drets humans"? El pagès necessita ser protegit, però no dels cops de porra, que no n'hi hauria necessitat (ja hem dit que per naturalesa són gent pacífica) sinó que necessita ser protegit econòmicament, per no arruïnar-se. Al pagès no l'espanta de treballar de sol a sol. Vol viure dignament de la seva suor i a la seva comarca, on ha nascut. Tal com Déu mana.

Estigueu segurs que els exportadors europeus cobraran fins l'últim quilò de mercaderia atropellada. La pagarem vós i jo. La Comunitat Europea passarà factura al govern espanyol, que abonarà "bitllo-bitllo" fins l'última divisa pel seu valor. Tal com els francesos ens indemnitzaven pels camions volcats o cremats.

FRANCESC A. PICAS

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AI TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIQUES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seràn com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

- Una BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- Per 150.000 ptes. es pot fundar una MITJA BECA.
- Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Major, 16

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

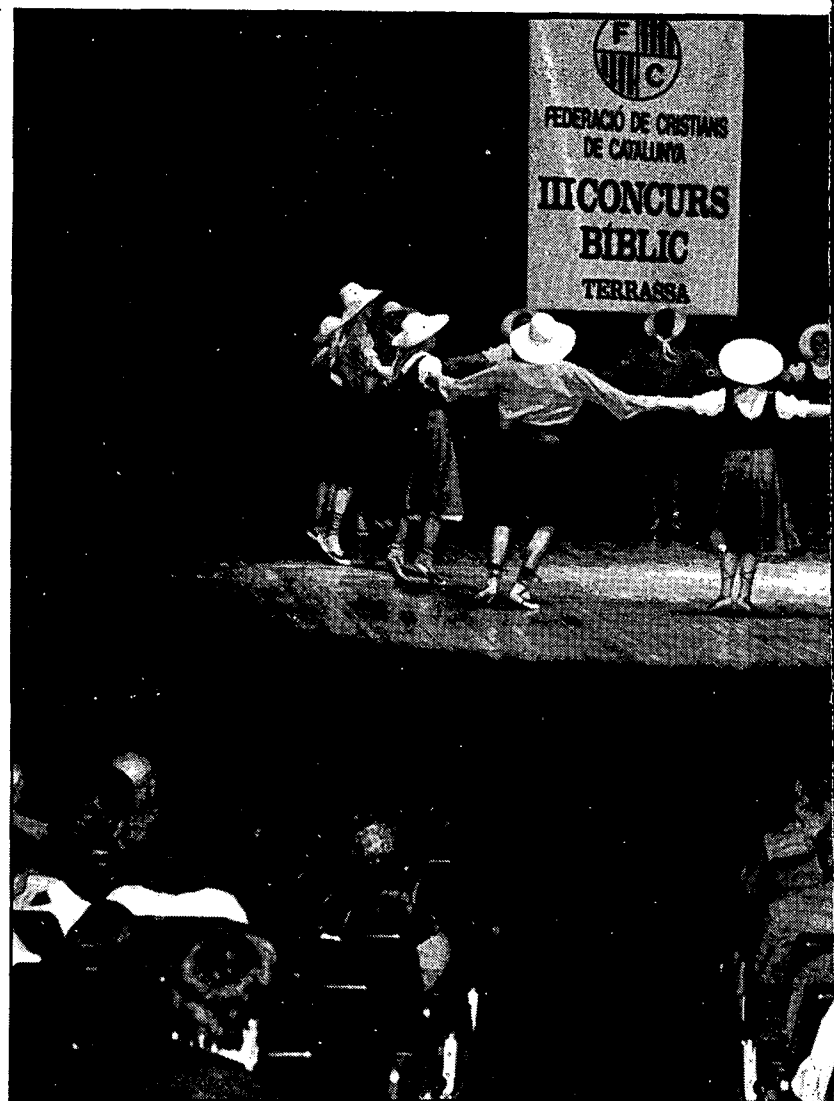
43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

El públic ho va passar molt bé amb les diverses actuacions que es feren en l'acte.

La festa en què es repartiren els premis va tenir com a marc el Centre Cultural folklòrics.

Més de 8.000 escolars ca "III CONCURS

No fa molt, un nen de vuit anys, l'habitació del qual, com la de molts altres de la seva edat, és plena de pòsters d'atletes i de cantaires visitava la casa d'un parent seu, i en arribar al dormitori, restà sorprès en veure un Sant Crist a la capçalera del seu llit.

—Qui és aquest que tens penjat aquí?!!!

Naturalment un cas així, és més improbable en les zones rurals que no en les grans ciutats, però és una manifestació clara d'on ha arribat la situació de l'ensenyament religiós a casa nostra.

Altrament no tot és negatiu. Malgrat els esforços per introduir a les escoles, ni que sigui amb calçador, una educació sexual "sui generis" la revista "El Temps", nº 194 del passat mes de març, es feia ressò d'una enquesta entre escolars i universitaris on es reflecteix la resistència del jovent a llançar-se en el pendent del permissivisme a què el volen abocar alguns ensenyants. El resultat d'un 60% de noies verges feia exclamar a l'articulista que aquesta era una assignatura pendent. On la revolució encara està per fer. Que el

que s'ha fet fins ara era un fracàs.

Aquestes dues anècdotes, dues cares d'una mateixa moneda, ens situen al centre d'un combat cultural i religiós que s'està lliurant amb molta més virulència i tossuderia que no pas en el camp social i econòmic.

Per això creiem que la inhibició, per tot ciutadà, i més si és creient, és quelcom més que una omisió.

El 1er. Concurs Bíblic

La descristianització a l'escola, principalment la pública, va incitar un nombre reduït de persones, mestres i pares, a organitzar un concurs, de cara als escolars, amb temes de la Bíblia, per desvetllar-los l'interès. De moment, l'àmbit era circumscrit a la ciutat de Terrassa, lloc d'on sorgí la idea. Era l'any 1986.

Els resultats, van ser de 364 participants escolars i de 19 escoles. Un balanç prou minso per descoratjar. Però no va ser així, sinó que per l'any següent, 1987, es planejà d'ex-

xamplar l'àmbit de la convocatòria i estendre-la per a tot Catalunya. Ens hi va ajudar moltíssim el suport entusiasta de "Catalunya Cristiana" que no sols en féu propaganda sinó que hi col·laborà amb l'aportació dels premis a tots els accésits del Concurs. Amb la seva difusió, l'expandí a tots els racons de la nostra terra. En aquesta segona convocatòria, el nombre de participants ja fou de 3.036 i el d'escoles, privades, religioses i públiques, el de 55.

En el III Concurs Bíblic, amb l'experiència dels dos primers, s'incrementà la propaganda, i el bon regust deixat als escolars en les dues primeres convocatòries es veu que va ser tan bo, que la participació ha ultrapassat de bon tros els càlculs més optimistes. 8.425, participants i 84 les escoles públiques privades i religioses.

Les respostes rebudes, gairebé totes d'un nivell remarcable, fins al punt de crear serioses dificultats al Jurat qualificador, fan creure que els escolars han hagut d'aprofundir en l'estudi de les preguntes formulades en el qüestionari, que era l'objectiu més important que es pretenia.

Festa de repartiment de premis

A principis de maig, en el marc de l'esplèndid Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, tingué lloc l'acte de repartiment de premis. Participaren en la festa la Coral Sembrà, el Grup de Flautes Dolces, les alumnes del Col·legi de Santa Teresa de Terrassa i l'Esbart Egarenc.

Varen prendre la paraula un professor de l'Escola Cultural Pràctica, Carles Puig, un representant de la Delegació Diocesana d'Ensenyament, Lluís Badia; el consiliari de la Federació de Cristians de Catalunya, Malaquies Zayas; i el vicari episcopal de la zona de Terrassa, Lluís Bonet.

Finalment la Secretària del Jurat, Maria Iribarren va llegir l'acta del Jurat qualificador i es va procedir al repartiment dels premis enmig de les ovacions dels sis-cents assistents a l'acte.

Tal i com era anunciat, els premis han estat els següents: Un premi extraordinari per a cada bisbat, concedit per "Catalunya Cristiana", con-

sistent en una imatge de la "Verge Benaurada", 97 accésits, també patrocinats per "Catalunya Cristiana", formats per un exemplar dels Sants Evangelis, il·lustrat, per a infants, 5 primers premis, per a cada una de les tres categories escolars i 15 premis de 5.000 pessetes per als mestres dels alumnes premiats.

Es va lliurar també un clauer metàl·lic, amb un bany de plata, a cadascun dels 8.425 participants. Aquest clauer porta en una cara la imatge de la Mare de Déu de Montserrat i a l'altra la inscripció del III Concurs Bíblic i l'escut de la Federació de Cristians de Catalunya.

De cara al IV Concurs

"Si quan nasqué la idea del Certamen —ens diuen Màrius Heras i Maria Iribarren—, ens haguessin pronosticat la realitat actual, l'hauriem considerada utòpica. Escassos de mitjans de tota mena, ens haurien espaordit les xifres pressupostàries, d'organització i de col·laboracions en que ara ens movem."

al de la Caixa d'Estalvis de Terrassa. Hi participaren diversos grups

Les respostes que han donat enguany els escolars han estat d'un nivell remarcable. El jurat va tenir problemes a l'hora de decidir els guanyadors.

Catalans han participat al CONCURS BÍBLIC

L'èxit d'aquest III Concurs sorprèn la pròpia empresa. Evident que "Algú" ens ajuda. Per això volem continuar avançant i arribar a més punts a tot el país. En observar un mapa de Catalunya on tenim senyalitzats els pobles i ciutats on viuen els concursants, constata que algunes comarques concretes no han respost encara a les nostres convocatòries.

Una cosa però és segura. Just hem fet balanç del tercer Concurs que ja estem preparant el quart Concurs per l'any vinent. Aprofitant totes les petites experiències per millorar-lo i com es pugui.

Nens i nenes! de tot Catalunya! Comenceu a preparar-vos.

No voldríem acabar aquest article, sense remarcar el nostre agraïment a totes les persones i entitats i mitjans de comunicació que tan generosament han col·laborat, sigui en forma de donació personal, sigui econòmicament, o amb l'oració, a tot esclatant de la convocatòria d'enguany.

A tots, moltes gràcies! i fins a la propera vegada, que ve, si Déu vol.

J. P. Un moment del repartiment dels premis.

CALENDARI

Diumenge, 29 de maig. La Santíssima Trinitat. Sant Just, bisbe d'Urgell; sant Màxim, bisbe. Beat Pere Sans, bisbe màrtir. El sol surt a les 4,21 i es pon a les 19,15 (hora solar). Festa major a Montroig de Segarra.

Fira a Alguairé i Sant Agustí de Segarra.

Dilluns, 30 de maig. Sant Ferran, rei. Santa Joana d'Arc, verge i màrtir, Santa Emèlia, mare. Festa major a Puig-reig.

Dimarts, 31 de maig. La Visitació de la Mare de Déu. Santa Petronel·la, verge.

Dimecres, 1 de juny. Sant Justí, màrtir; sant Ignasi, abat i santa Laura, verge.

Dijous, 2 de juny. Santíssim Corpus Christi. Sants Marcel·lí i Pere, sant Germà, sant Paulí, i sant Just, màrtirs; santa Edelmira.

Divendres, 3 de juny. Sant Carles Lwanga i companys màrtirs; santa Clotilde, reina i santa Oliva, verge.

Dissabte, 4 de juny. Sant Francesc Caracciolo, fundador. Santes Rut i Noemí, matrones.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

29 de maig. Diumenge, Santíssima Trinitat. Lectures: Primera, Dt 4,32-34.39-40, S 32, segona Rm 8,14-17, segona Mt 28,16-20.

30 de maig. Dilluns de la setmana IX durant l'any. Lectures: Primera, 2 Pe 1,1-7, S 90, segona Mc 12,1-12.

31 de maig. Dimarts. La Visitació de la Mare de Déu. Lectures: Primera, So, 3,14-18; o bé: Rm 12,9-16a, Is 12,2-6, segona Lc 1,39-56. (2 Pe 3,12-15a.17-18, S 89, Mc 12,13-17).

1 de juny. Dimecres de la set. IX durant l'any. Lectures: Primera, 2 Tm 1,1-3.6-12, S 122, segona Mc 12,18-27.

2 de juny. Dijous de la set. IX durant l'any. Lectures: Primera, 2 Tm 2,8-15, S 127, segona Mc 12,28b-34.

3 de juny. Divendres de la set. IX durant l'any. Lectures: Primera, 2 Tm 3,10-17, S 118, segona Mc 12,35-37.

4 de juny. Dissabte de la set. IX durant l'any. Lectures: Primera, 2 Tm 4,1-8, S 70, segona Mc 12,38-44.

Litúrgia de les Hores.
Setmana I

Diumenge, 29. La Santíssima Trinitat. Solemnitat. Tot propi.

Dilluns, 30. Tot del dilluns 1.ª setmana.

Dimarts, 31. La Visitació de la Mare de Déu. Festa.

Dimecres, 1 de juny. Sant Justí. Memòria obligatòria.

Dijous, 2. El Cos i la Sang de Crist. Solemnitat. Tot propi.

Divendres, 3. Memòria obligatòria.

Dissabte, 4. Tot del dissabte, 1.ª setmana.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El boig

El terror sorgeix quan allò que ens era familiar es torna d'improvís estrany als nostres ulls i ens adonem del misteri dels éssers que fins aleshores teníem per habituals. Sobretot ens inquieta un boig, si l'havíem conegut raonable. Que la Naturalesa no és allò que sembla, ho entenem en veure que deixa de ser-ho. Aquest dubte intel·lectual ens porta l'angoixa. Si no tenim por de l'home raonable i ens espanta un boig, és perquè, el boig, ens obliga a replantejar-nos el concepte autosuficient que tenim de nosaltres.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

En el primer centenari del seu naixement (1888-1988)

Higini Anglès, musicòleg de fama internacional

Mossèn Higini Anglès va néixer a Maspujols el gener de 1888. Era el més petit d'onze fills. Ingressà al Seminari Pontifici de Tarragona, demostrant una gran vocació musical.

Ordenat prevere l'octubre de 1912, es traslladà a Barcelona per estudiar música sacra, al temps que empenia sovint viatges d'estudis pels arxius musicals d'innombrables ciutats. Ben aviat rebé la confiança de la Mancomunitat Catalana, que, el desembre de 1917, el nomenà Director del Departament de Música de la Biblioteca de Catalunya.

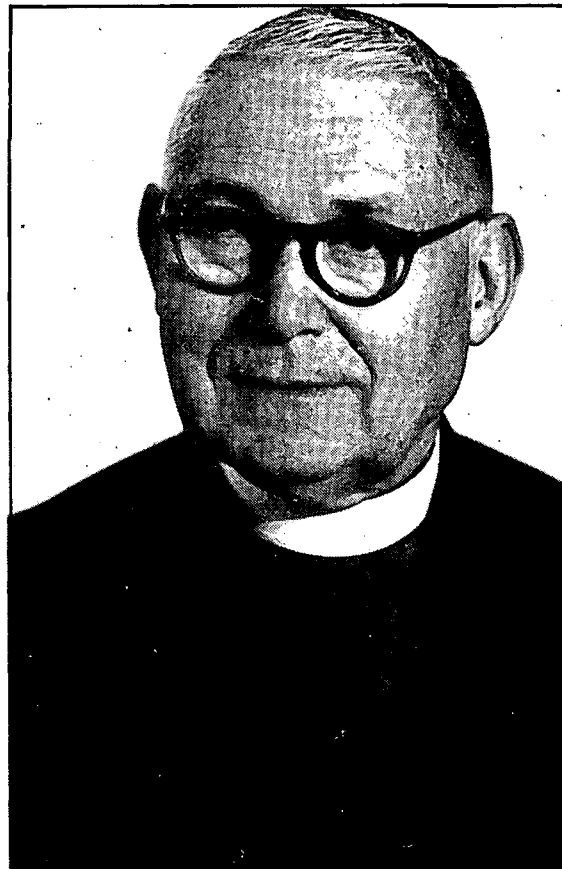
L'any 1918 mossèn Anglès recorregué la Península escorcollant arxius i buscant documents sobre música antiga. Es dedicà també a recórrer pobles de Catalunya i les illes Balears tot recollint cants religiosos populars i arribà a reunir-ne unes tres mil. Fruit de les seves troballes va publicar el que fou primer cançoner popular religiós de Catalunya: "Cançons populars del Camp de Tarragona".

Mossèn Higini fou deixeble del mestre Felip Pedrell, que l'inicià en el camí de la musicologia, i per qui tenia un veritable afecte i admiració. L'any 1923 es traslladà a Alemanya per ampliar els seus estudis musicològics, i investigà en les biblioteques de París, Brussel·les, Viena, Berlín, etc., a la recerca d'originals de música hispana antiga. De nou a Barcelona, és nomenat professor d'Història de la Música del Conservatori del Liceu, l'any 1927, i sis anys més tard s'encarregà de la Secció d'Història de la Música a la Universitat de Barcelona. Aquí es pot dir que fou quan començà la seva producció, que esdevindrà nombrosa i transcendental per al món de la musicologia.

A la primavera de l'any 1936 és l'encarregat de l'organització del III Congrés Internacional de Musicologia que se celebrà a Montserrat.

En esclatar la revolta, mossèn Higini Anglès surt del país gràcies a un passaport que li atorga el seu amic de seminari, Ventura Gassol. Novament a Alemanya publica la seva obra cabdal: "Las Cantigas de Santa Maria, del Rey Don Alfonso X el Sabio". Acabada la guerra torna a Catalunya i l'any 1943 funda l'Institut Espanyol de Musicologia, i la revista "Anuario Musical", de la qual ell és el més important col·laborador. El 21 d'octubre de 1947, mossèn Anglès és nomenat President de l'Institut Pontifici de Música Sacra, a Roma. La seva tasca cada dia era més feixuga, car implicava gestions, informes, viatges, col·laboracions a revistes, a diccionaris, etc., arribant a publicar més de 200 articles científics en revistes de musicologia de tot el món.

Mossèn Higini Anglès gaudí de la confiança i amistat de tres Papes: Pius XII, Joan XXIII i Pau VI, els quals el tingueren per conseller per a tot allò que es referia a música i culte. Joan XXIII i Pau VI el distingiren amb lletres apostòliques i autògrafes d'un valor altament significatiu.

VI, els quals el tingueren per conseller per a tot allò que es referia a música i culte. Joan XXIII i Pau VI el distingiren amb lletres apostòliques i autògrafes d'un valor altament significatiu.

Envellit i delicat de salut mossèn Higini presentava la seva dimissió com a President del Pontifici Institut de Música Sacra el 15 de novembre de 1969, i el 8 de desembre del mateix any moria a Roma a l'edat de 81 anys. El Papa Pau VI quan va saber la trista notícia es recollí en oració a la seva capella particular. Així s'acabava la vida d'un home que la dedicà íntegrament a l'estudi, a la música i a l'Església.

Se li donà sepultura, després d'un solemne acte religiós, a Maspujols, el dia 14 de desembre d'aquell any de 1969.

JOSEP M. LLAURADOR

ADULTS EN LA FE

Preveres per a servir

JOAN GUTERAS i VILANOVA

terior de l'Església, una diversitat de funcions volguda pel mateix Crist. Funcions diversificades per realitats sacramentals.

El prevere o sacerdot té una missió ben precisa i original: ha de "servir la construcció del Poble de Déu i l'anunci de l'Evangeli al món d'avui". Els bisbes d'Angers afirma que el prevere no és un supercristià, un superbatejat. "És un batejat com els altres i, doncs, com tots els altres, un pecador constantment invitat a la conversió". Menciona l'expressió agustiniana, citada també pel Vaticà II, que fa així: "Amb vosaltres (cristians) sóc cristià, per a vosaltres sóc bisbe". El mateix pot afirmar el prevere: "amb vosaltres sóc cristià, per a vosaltres sóc prevere".

Realitats diferenciadores

Sigui'm permès d'indicar aquí el significat exacte de la paraula prevere, no fos cas que féssim servir mots sense conèixer-ne llur significació. Ve del grec *presbyteros*. Etimològicament és un comparatiu que equival al "més ancià de dos", "el fill gran", "el vell". Designa un ancià, un cap de comunitat. S'aplica actualment als anomenats sacerdots, en contraposició al bisbe i al diaca.

El nostre autor, amb el desig de fer-se entendre de tots els fidels, especialment dels joves, estableix un esquema clar i opta per un estil planer. Confessa que té ganes que els seus mots ressonin en els cors de les generacions novelles, per tal que lliurement s'animin a pregun-

tar als sacerdots coneguts: "Digueu-nos qui sou i què us motiva".

Veü, en primer lloc el ministeri del prevere entorn de tres crides: 1. Fer actuals els gestos determinants del Crist; 2. "Fer Església"; 3. Obrir a la missió. Tres aspectes intrínsecament units. "Tot convergeix cap a la missió, cap a la presència de l'Evangeli al cor del món, cap a l'anunci de la fe. Però aquest anunci de la fe suposa que hi hagi Església, i l'Església, sigui on sigui, reposa en el Crist". La pastoral, en definitiva, precisa el perfil del prevere de tres maneres: 1. Dient allò que el prevere pot fer, però que no el caracteritza; 2. Entreobrint la porta dels secrets d'una vida de prevere; 3. Parlant del presbiteri: la diversitat dels preveres que formen un cos amb el bisbe per al servei del Poble de Déu i del món.

Una lectura suggeridora

Com que el document d'aquest bisbe em sembla molt interessant em proposo de referir-m'hi a través d'uns quants articles. Amb la intenció que siguin una ofrena a tants i tants preveres que serveixen les diverses comunitats i moviments. M'agradaria que les meves reflexions, com situades al marge d'aquesta pastoral, fossin també una aportació a la preocupació per les vocacions sacerdotals.

Les nostres parròquies, les institucions eclesials diverses necessiten la presència i l'acció dels preveres. Ells, en comunió amb el bisbe, llesquen el pa de la Paraula de Déu, fan realitat l'Eucaristia i els altres sacraments, exposen amb autoritat la doctrina del Senyor. És que els preveres actuen "in persona Christi", en nom de Crist. Són els seus ministres.

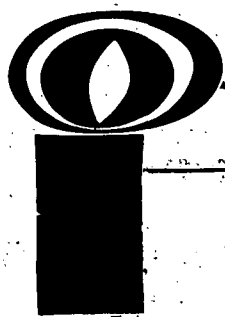
El bisbe d'Angers, Jean Orchamp, ha adreçat una pastoral als seus diocesans amb el títol que encapçala aquest article. Un amic em fa adonar d'aquesta publicació. Suposo que amb la intenció que aquest escrit m'ajudi ara que em dispo a celebrar els vint-i-cinc anys de l'ordenació sacerdotal.

He pensat que valdria la pena redactar uns quants articles sobre la tasca i la funció del prevere. Una reflexió per a les nostres comunitats cristianes que, sens dubte, senten la urgència de la revitalització de les vocacions sacerdotals. És a l'entorn del ministeri ordenat que es vertebrava la comunió eclesial. Ja deia sant Ignasi d'Antioquia, en el segle II, que sense els ministres sagrats no es podia parlar d'Església.

Un denominador comú

El prelat Orchamp explica que la seva carta té una finalitat: "dir l'absoluta necessitat del prevere per a la vida de les comunitats cristianes, i per tant per a l'anunci de l'Evangeli, ja que l'una i l'altre van lligats. Escric també per amor dels preveres, perquè la seva humilitat, la seva simplicitat, la seva manera de viure, la majoria de vegades molt pròxima a tothom, hi ha el perill que faci oblidar el misteri que habita en ells i el do irremplaçable que constitueixen de part del Crist per als homes".

No es pot oblidar, no obstant, que els preveres tenen un denominador comú amb els altres membres del poble de Déu. En efecte, com els altres cristians, són batejats, confirmats i eucaristitzats. Aquí l'autor es fa ressò de la més genuïna doctrina conciliar. En el tractat d'Església, la constitució dogmàtica *Lumen gentium*, s'afirma com tots els batejats formen part del nou Poble de Déu. Tots tenen la mateixa dignitat de fills de Déu. Hi ha, però, a l'in-

SOLEMNITAT DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT / B

A cura del DR. PERE TENA

Llum sobre el diumenge

"EL SENYOR ÉS L'ÚNIC DÉU: NI DALT DEL CEL NI AQUÍ BAIX A LA TERRA NO N'HI HA D'ALTRE"

Aquest text té un to de desafiament i de tendresa alhora. I és, en el fons, una afirmació vigorosa del Senyor com a únic Déu, atent i present al seu poble. Nosaltres hem cregut en la plena realització d'aquesta presència salvífica: Jesús, el Crucificat que ens ha revelat l'amor del Pare, i el Ressuscitat que ens ha comunicat l'Esperit d'amor. Tots els nostres compromisos cristians deriven del reconeixement d'aquesta iniciativa divina que supera totes les nostres possibilitats i bones voluntats.

Lectura del llibre del Deuteronomi (4:32-34,39-40)

Moisés digué al poble: "Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc com-tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre".

"FELIÇ EL POBLE QUE EL SENYOR HA ESCOLLIT PER HERETAT"

L'Església, de la qual som manifestació els que cantem aquest salm, proclama la pròpia felicitat en contemplar l'amor salvífic de Déu, i la seva constant protecció. Si la presència de Déu ha arribat, en Jesucrist, a la plenitud, també és en Jesucrist — Paraula del Senyor — com ha sorgit aquesta nova creació que és l'Església, el nou poble de Déu, i l'Església "té posada l'esperança en el Senyor".

Salm 32:4-5,6 i 9,18-19,20 i 22 (R.: 12b)

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R. Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

La paraula del Senyor ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
a una paraula seva, tot comença,
a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Sabem prou bé que amb la solemnitat del diumenge passat acabà el període de la preparació i la celebració de les festes pasquals. Quaresma i Pasqua són, en el llenguatge de la pastoral litúrgica, "temps forts". Durant la setmana que hem acabat hem reprès les lectures del temps durant l'any.

Heus aquí, però, que avui no reprenem encara els textos dels diumenges durant l'any. Aquest primer diumenge després de Pentecosta està dedicat, en el calendari romà, a la solemnitat de la Santíssima Trinitat, d'una manera semblant com el primer diumenge després de l'Epifania està dedicat a la festa del Baptisme de Jesús. I és precisament aquest paral·lisme que m'agrada destacar, sobretot perquè aquestes dues celebracions, cadascuna a la seva manera, ens poden ajudar a valorar el sentit que té la celebració dominical.

• El baptisme de Jesús i la solemnitat de la Trinitat

¿Quines semblances i quines diferències hi ha entre les dues celebracions?

En primer lloc, cal destacar la presència trinitària en les dues celebracions. En el baptisme de Jesús, es manifesta el Pare proclamant Jesús com a Fill seu, i es manifesta l'Esperit posant-se sobre Jesús com a signe de presa de possessió, d'unció. En la solemnitat de la Trinitat, l'objecte mateix de la celebració és la dinàmica salvífica del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Això és ben clar, sobretot, en el leccionari reformat després del Concili, que ha escollit per cada cicle els textos que presenten el procés de comunicació de Déu als homes, més que no pas només el contingut doctrinal sobre la unitat i la trinitat divines.

En segon lloc, podem dir que el baptisme de Jesús és el començament de l'evangeli (vegeu sant Marc), i el misteri trinitari és el terme vers el qual tot s'orienta. Procés, doncs, de descens i d'ascens. "He sortit del Pare i he vingut al món; ara deixo el món i me'n vaig al Pare", diu Jesús. De fet, la solemnitat de la Trinitat, immediatament després de la cinquantena pasqual, té un caire de "visió de conjunt" del misteri de la salvació que ha estat el centre de les celebracions pasquals.

Una diferència, o potser millor, una complementarietat important, existeix entre les dues celebracions:

en el baptisme, Jesús es comporta com el Servent —l'Anyell de Déu— que lleva el pecat del món, compleix la voluntat del Pare, i aquest anuncia la seva glòria "que li pertany com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat" (Joan 1,14); en la celebració d'avui, Jesús està al centre de la taula trinitària, mostrant-nos el Pare que és la font de tot bé, i enviant-nos l'Esperit. El Servent ha estat definitivament glorificat per la seva obediència.

• Dimensió dominical

Aquestes dues celebracions no interrompen pas la celebració dels diumenges, sinó més aviat la il·luminen i l'enforteixen en la seva tonalitat pasqual. El baptisme de Jesús és el signe profètic de tot el misteri pasqual, i de la nostra participació en ell. La solemnitat de la Trinitat és la contemplació admirada del disseny de Déu, realitzat en Jesucrist, que ha volgut obrir-se als homes, per la creació i la redempció.

Potser podríem dir que, si la festa del baptisme de Jesús ens porta a pensar sobretot en el nostre propi baptisme i confirmació, pel qual hem estat admesos a l'assemblea dominical, la solemnitat de la Trinitat ens porta especialment a la presa de consciència del caràcter trinitari de l'Eucaristia. Això ha estat molt ben expressat en un document de diàleg entre catòlics i ortodoxos:

"La celebració eucarística presa en el seu conjunt fa present el misteri trinitari de l'Església. Hom hi passa de l'audició de la paraula, que culmina en la proclamació de l'Evangeli —anunci apostòlic de la paraula feta carn— a l'acció de gràcies al Pare, al memorial del sacrifici del Crist i a la comunió en aquest sacrifici gràcies a la pregària d'epiclesi, feta en la fe. Car, en l'Eucaristia, l'epiclesi no és únicament una invitació per a la transformació sacramental del pa i de la copa. És també una pregària per al ple efecte de la comunió de tots en el misteri revelat pel Fill... Per l'Eucaristia, els creients s'uneixen al Crist, que s'ofereix al Pare amb ells, i reben el poder d'ofereix-se en esperit de sacrifici els uns als altres com el Crist ell mateix s'ofereix al Pare per la multitud, tot donant-se així als homes. Aquesta consumació en la unitat, acompanyada inseparablement pel Fill i l'Esperit, obrant en la referència al Pare i al seu disseny, és l'Església en la seva plenitud". (Vegeu Documents d'Església n. 360, 1983, 114.115).

"HEU REBUT UN ESPERIT QUE ENS HA FET FILLS I ENS FA CRIDAR: 'ABBÀ, PARE!'"

Aquest text, ben conegut sobretot en el seu paral·lel de la carta als Gàlates, ens permet contemplar la nostra participació a la vida trinitària, sobretot des de la perspectiva de l'Esperit. Allò que en la primera lectura i el salm ens portava fins a la presència del Fill, des de la revelació del Pare, en aquesta ens porta al Crist glorificat a partir del do que ens ha fet del seu Esperit.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: "Abbà, Pare!". Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrem amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

"BATEGEU-LOS EN EL NOM DEL PARE, DEL FILL I DE L'ESPERIT SANT"

La conclusió de l'evangeli de Mateu és el text més explícitament trinitari dels sinòptics. Llegit en el context de les altres lectures, és com un enllaç entre elles. Parla de la presència del Senyor enmig dels deixebles (vegeu la primera lectura), de la comunió amb la Trinitat (vegeu la segona lectura), i del nou poble de Déu, reunit d'entre totes les nacions (salm).

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (28:16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se'n anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: "Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món".

LA BÍBLIA A L'ABAST

La revelació dels fets

La creació —el cosmos— és el primer gran relat de la revelació de Déu. El cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans (Salm 18:2). I al centre del cosmos, la humanitat amb la seva història, obre una nova pàgina de la revelació de Déu, és la pàgina del gran amor de Déu als homes. Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam (vv. 18-19). Déu se'n revela en els fets de la història, que així esdevé revelació de la història de la seva salvació. Vet aquí la força i la profunditat de la paraula del Senyor: **La paraula del Senyor és sincera** —diu tot el que ha de dir i vol dir segons la seva manera de pensar i en total acord amb la realitat—, per això, a més de sincera, la paraula del Senyor és manifestació del seu amor: **es manté fidel en tot el que fa: estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor** (vv. 4-5). Felicitos, doncs, els qui com els sants saben llegir aquesta autèntica "bíblia dels pobres", que és la creació. Hauríem de descobrir l'esperit de veritable ecologisme cristià per aprendre a pujar cap al Creador a partir de la contemplació de les criatures. De la contemplació i del respecte —del correcte tractament—, que mereixen. L'ecologisme curt i ras, està mancat d'esperit i per això, tot i els grans valors que comporta i injecta en la cultura humana, queda moltes vegades com un ecologisme orb, sense volada. Li falten la claror transcendental i el cop d'ala de l'Esperit. Llavors seria paraula reveladora que ressonaria enmig del nostre món i el podria menar a la salvació veritable. I aquesta paraula-dels-fets ens revelaria que el que el Senyor ha fet és escollir-se el poble de la humanitat i fer-ne la seva heretat particu-

lar. La descoberta d'aquesta feta de Déu —veradera meravella— és l'arrel de la felicitat del poble. Així el salmista proclama **felicitat el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat** (v. 12b). O sigui: felicitat el poble capaç de llegir amb fe la revelació de Déu en la naturalesa i en la història del món i dels homes.

Un sol Déu totpoderós

El salm 32 és un himne —possiblement per a l'ús del culte— a la omnipotència i la justícia de Jahvè. Comença amb una invitació a aclamar i lloar Déu (vv. 1-3), i després d'enumerar els motius que abonen aquesta actitud de lloança —els seus atributs morals (vv. 4-5), la seva omnipotència creadora (vv. 6-9), la seva providència (10-11), l'elecció d'Israel com a heretat seva (vv. 12-15) i la protecció que li dispensa (vv. 16-19)— acaba amb una solemne professió i pregària d'esperança en el Senyor (vv. 20-22). Tota la composició és una afirmació del Déu únic i sobirà. Israel creu en un sol Déu, i el seu monoteisme no admet figures. Així el nostre salm es fa ressò del relat que llegim en el primer capítol del Gènesi: —rellegiu els vv. 6-9— i ens mostra Jahvè creant, ell tot sol, i amb la força de la seva paraula omnipotent, tot el món, que fa passar del caos al

cosmos. En la segona estrofa del nostre salm responsorial se'n dona com un resum de tota aquesta visió: **La paraula del Senyor ha fet el cel, amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; a una paraula seva, tot comença, a una ordre d'ell, tot existí** (vv. 6-9). El Senyor és el Déu transcendent, que no sols no es confon amb cap de les coses creades, sinó que, existint des de sempre i estant per damunt de totes elles, és ell qui les ha creades. I ho fa amb intel·ligència, segons un pla preestablert amorosament des de tota l'eternitat, i tot li surt tal com ell vol. I aquest Déu únic i omnipotent, mostra també el seu poder —es revela amb el llenguatge dels fets— vetllant i protegint els seus fidels: **Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam** (vv. 18-19). Creació i salvació són obra d'un mateix i únic Déu. De fet són dues cares de la gran moneda de l'amor de Déu amb què ell se'n revela al llarg de la història.

Reflex de la trinitat divina

Sense oblidar ni menystenir la confessió del salmista de la unitat de Déu, la litúrgia d'aquest diumenge de la Santíssima

ma Trinitat, ens fa fer una lectura trinitària d'aquest text. Lectura que realment ni el salmista feia ni era possible fer a la sola llum de la revelació veterotestamentària. Fins a la revelació cristiana, el misteri de la Trinitat restà "velat". És Jesús qui ens el "revela". Per això ara nosaltres podem rellegir aquest salm i "veure" com ja conté com una mena de besllum que insinua el misteri que la revelació posterior ens presentarà. Dit altrament, el salmista, bo i contemplat l'obra de Déu, intueix inconscientment que el cosmos és un reflex de la realitat trinitària de Déu. Diu que la contemplació de l'obra d'art ens porta a la descoberta de les qualitats i la categoria personal de l'artista. El cosmos ens "diu" que el Déu trinitari hi ha deixat la seva empremta fortíssima d'un amor que és correntia de correspondència entre les tres Persones divines, iguals i distintes. **Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té** (v. 18). L'amor del Pare és present en tot el món i vetlla els seus fills, com la mare vigila de dia i vetlla de nit l'activitat de la seva fillada. **La paraula del Senyor ha fet el cel** (v. 6), ens recorda el salmista. I sant Joan ens dirà que pel Verb, que era des del principi amb Déu, tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell (1:3). Finalment, la lectura cristiana del salm ens farà intuir l'Esperit Sant: **Amb l'alè —l'esperit— de la seva boca ha creat l'estelada** (v. 6b). Insistim: aquesta lectura cristiana del salm sols ens ajuda a besllumar-hi allò que era des del principi, però que restava velat llavors i que Jesucrist ens ha revelat després. Per això avui tot celebrant la festa de la Santíssima Trinitat, recitant aquest salm responsorial en la celebració eucarística, és com si "senyessim" el món i la història de la humanitat: **En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.**

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

5. L'ànima humana segons Plató i Aristòtil

Plató i Aristòtil van ser indiscutiblement els dos filòsofs de l'antigor que més influïren en el pensament posterior; i no tan sols en el camp filosòfic sinó també en el científic, i no sempre en positiu. Concretament en el punt que historiem trobem que aquella idea tan encertada d'Alcmèon i Hipòcrates de considerar el cervell com el centre vital únic —és a dir, sensitiu, motor i intel·lectiu; alhora, de tot l'home— no va ser acceptada per aquests dos grans cultivadors de la filosofia, cosa que va influir més aviat negativament en autors posteriors. Tanmateix cal dir que en la qüestió de la unió de l'ànima i el cos Aristòtil ja va exposar la novetat d'una doctrina més ajustada a la veritat, en contra de l'exagerat dualisme dels qui el precediren. Explicuem tot això amb més detall:

Plató (428/7-348/7 aC)

En la doctrina platònica trobem que l'ànima és considerada com una entitat nobilíssima, immaterial, distinta del cos i fins i tot que li és contrària. Sobre el seu origen, naturalesa, simplicitat o espiritualitat, motiu d'unió amb el cos i immortalitat, no té idees constants: s'hi veu tota una evolució de pensament al llarg dels seus diàlegs. Ara bé, l'excel·lència i dignitat de l'ànima sí que és

una constant en Plató, que la considera el principi del moviment i vida del cos, i no pas el resultat de la combinació d'elements corporals, com deia per exemple Simmias. És propi de l'ànima, diu, el pensament, pel qual es posa en relació amb les realitats intel·ligibles, mentre que les sensacions són del cos. Aquest contacte amb les realitats ideals del món superior demostra que l'ànima és preexistent al cos i de naturalesa divina. El nombre d'ànimes ha estat sempre el mateix; no augmenta mai ni minva, i cal admetre la possibilitat de la metempsicosis o transmigració de les ànimes.

I en quin lloc resideix l'ànima humana? A aquesta pregunta respon distingint tres parts en l'ànima, que dedueix de la lluita que hi ha entre l'esperit i la carn. Aquestes "parts", que alguns comentaristes interpreten com tres "ànimes" distintes, potser només vulguin significar tres funcions, o tres grups de funcions, anímiques. La primera és la racional (logisticon, dianoeiticon), la segona la irascible o activa (thymós) i la tercera la concupiscible o dels apetits del cos (epithymeticon). I col·loca l'ànima "activa" en el cor, seguint la idea vulgar més corrent, i des del cor, diu, transmet ordres al cos a través de les venes. La "concupiscible" la posa al ventre i la "racional" al cap. En això últim,

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

sembla acceptar ja alguna cosa de la doctrina hipocràtica sobre el cervell, però, com veiem, no més en part. Plató basa la separació que posa entre les "parts" de l'ànima en el fet de la lluita entre la part superior i la inferior; i diu també que en els somnis de vegades la part inferior es descontrola, anticipant-se amb aquesta idea a la doctrina de Sigmund Freud.

I com s'uneix l'ànima al cos? Com un genet al cavall, com el pilot a la nau, com el músic a l'instrument, o també com un presoner a la presó. I aquesta unió ens dirà en el "Fedre" que és càstig d'un pecat, però en el "Timeu" ja se la mira diferent: és un do de Déu al món perquè hi hagi éssers intel·ligents. En el seu estat d'unió amb el cos l'ànima pateix, s'hi sent violentada, i tendeix a separar-se'n.

Aristòtil (384-322 aC)

També Aristòtil en els seus primers escrits exposa una doctrina dualista semblant, cosa no gens estranya si tenim en compte que era deixeble de Plató. Però la reflexió, a partir del mètode experimental, el portà a rebutjar posteriorment aquesta doctrina i la de la preexistència de les ànimes, perquè no veia com això

podia compaginar-se amb la unitat substancial de l'ésser viu ni donar raó de la unió entre ànima i cos.

I és en l'explicació que fa en el "Tractat de l'ànima" de la unió d'ànima i cos on trobem un progrés filosòfic i també científic. Ens diu que tot ésser viu té ànima o principi d'organització, propi del cos que configura. Hi ha, doncs, tantes menes d'ànimes com d'éssers vius. Ara bé tota cosa és composta de "matèria" (hyle) i de "forma" (morphé) que és l'ànima quan es tracta d'un vivent. Potser podríem traduir "morphé" per estructura, ja que "matèria" és un concepte relatiu: avui dia diríem les partícules elementals són "matèria" en relació a l'àtom, però els àtoms són "matèria" respecte de la molècula, les quals són també "matèria" per a l'ésser viu. I a cada pas s'afegeix una nova "morphé" o estructura; no existeix una realitat "informe", sense "forma". I la "morphé" d'un vivent s'anomena "ànima".

L'ànima humana és única, no tripartita com deia Plató, és la "forma substancial" del cos, ja que fa amb ell una sola "substància" que és el compost humà. No és preexistent ni pot actuar fora del cos, cosa que, lògicament implica la no immortalitat, però com que té intel·lecte (noús), que no depèn del cos... potser sí que és immortal. En això Aristòtil no és clar.

En l'exposició d'Aristòtil trobem el gran mèrit d'haver formulat, contra el dualisme de tots els seus predecessors, que l'home, compost d'ànima i cos és una unitat en ell mateix. No és que amb això ja vulguem dir que la fórmula aristotèlica sigui efectivament la més exacta per a expressar aquesta unitat, però ningú no podrà negar que la idea és força encertada.

Ara bé, en quin punt del cos col·loca Aristòtil la "residència" de l'ànima? La resposta és la tesi tradicional: en el cor. I per què no en el cervell com deia Hipòcrates? Sembla que Aristòtil va poder observar en una trepanació que el subjecte no sentia res quan li tocaven el cervell (i efectivament aquest òrgan en ell mateix és insensible), a més era fred al tacte i d'aspecte pàlid, mentre que el cor sempre estava en constant activitat i s'alterava davant de les emocions. Quin paper, doncs s'havia d'atribuir al cervell? El de refrigerar amb l'aire la sang, que s'escalfa massa en el cor. Recordem que Hipòcrates deia que l'aire donava intel·ligència al cervell. Potser tenint al pensament aquesta idea hipocràtica Aristòtil fa del cervell una mena de radiador de refrigeració per aire, canviant el paper d'aquest element dins del cos humà. I la seva autoritat va fer que molts seguisin creient-ho així durant segles...

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"Aquells que, segons les seves possibilitats, no s'afanyen per procurar el CREIXEMENT de tot el Cos (de Crist), serien, a causa d'això, inútils tant a tota l'Església com a si mateixos".

(Del Decret sobre l'Apostolat dels laics. Cap. I, n° 2)

Aquest encapçalament no pretén fer el que se'n diu un joc de paraules. Vol ser, això sí, l'intent de sintetitzar en poques paraules la joia que hem compartit centenars de jubilats en els dos Aples de Gent gran que "Vida Creixent" ha convocat, l'any passat a Montserrat i enguany al monestir de Santa Maria de Poblet el dia 20 d'abril darrer, aquest mes florit de roses i de llibres i dins del qual els catalans festegem el doble Patronatge, del Cavaller Sant Jordi i el de la Mare de Déu de Montserrat.

Com pot comprendre's, el fet de servir-nos de la paraula Jubileu, amb les connotacions religioses que comporta, no és pas per referir-nos a les normes que regulen aquest esdeveniment eclesial ni, tampoc, que pretenguem amb ell atribuir-nos els efectes que els són propis dins el seu marc.

Ens servim de l'expressió "Jubileu" en l'altra accepció que es dona a aquesta paraula; la de fes-

El "jubileu" dels jubilats

ta i celebració d'un esdeveniment important. Tothom sap que sovint i amb la millor bona voluntat i intenció, es tracta de treure dramatisme al fet de la "jubiliació" laboral —sobretot quan aquesta és forçosa— arguint l'origen llatí d'aquest mot amb el qual s'expressa un sentiment de joia i d'alegria exultants.

Diguem-ho una vegada més; compartim amb goig sincer tot el que hom fa per procurar-nos a la gent gran esplai i distracció, i les oportunitats que se'ns faciliten per a una formació permanent i per ocupar amb profit el temps d'oci de què disposem. És, doncs, dins d'aquest context que nosaltres, com a moviment, que som d'apostolat laical, hem de sentir-

nos cridats a donar testimoni que en el cor, no al marge, de tota activitat cal sentir-hi bategar i vibrar la joia de la fe, l'esperança i l'amor solidari, generós i obert que el missatge alliberador i transcendent de l'Evangeli de Crist continua aportant al món d'avui, amb la mateixa voluntat i força de salvació amb què era escampat a Galilea fa prop de dos mil anys.

L'exemple de Maria

Com es veu, per tant, no es tracta que el nostre apostolat l'haguem d'exercir com si fóssim uns "laics de clausura", sinó que l'hem de dur a cap seguint l'exemple de Maria que "d'una manera dis-

creta però directe i eficaç, feia present als homes el misteri de Crist. I els el continua fent present encara" ("La Mare del Redemptor", n° 19). I és clar, també, que l'hem d'imitar en el fet que ella "ho considerava tot i ho meditava en l'interior del seu cor", a la qual cosa ens hi ha d'ajudar la reflexió i l'estudi dels temes que durant aquest curs li venim dedicant.

Això, d'altra banda, és el que ha de caracteritzar el nostre moviment de "Vida Creixent" enmig de les altres opcions i activitats que es donen en el nostre col·lectiu de la gent gran: Interiorització —personal i en grup— alguna convocatòria, de tant en tant, per manifestar públicament la fe que ens

agermana amb tots els creients, com a exteriorització testimonial i una participació tothora activa, compromesa, comprensiva i generosa, per compartir-ho tot amb tots, com desitjava l'Apòstol que volia fer-se tot amb tots i al servei de tothom.

A més, com es diu en la ponència que fou estudiada i aprovada en la darrera Trobada Interdiocesana, a "Mater Salvatoris" —la qual serà objecte dels temes d'estudi pel curs vinent— sobre "L'espiritualitat dels laics": —"Res no ha de resultar estrany en la nostra vida espiritual... Som cridats (vocació) a exercir un apostolat (missió) com a fruit i exigència de la nostra unió vital amb Crist".

És segons la mesura amb què serem fidels a aquestes nostres vocació i missió que podrem, un dia, guanyar i celebrar joiosament i plenament el nostre "Jubileu" definitiu.

Pelegrinatge a Santa Maria de Poblet

Fent cas als desigs expressats pel papa Joan Pau II, en l'Encíclica "La Mare del Redemptor" (49), "Vida Creixent" ha convocat la Gent Gran de Catalunya a "preparar camins de futur" a l'obra de Crist, seguint l'exemple de Maria que ens hi va precedir.

Si haguéssim de fer una ressenya puntual dels actes celebrats en aquesta ocasió, el dia 20 d'abril passat, destacaríem la bona organització dels esforçats amics de Tarragona; l'acollida i les paraules de salutació i benvinguda del Pare Abat de la Comunitat de Poblet i l'Eucaristia celebrada, presidida pel Bisbe Emèrit de Tarragona, Dr. Pont i Gol, el qual es trobava "com un jubilat més entre nosaltres", segons que ens manifestava en l'homília que ens adreçà, amarada de doctrina i exposada en el to senzill, planer i entenedor tan propi de l'estil més clàssic entre els Pastors i oradors sagrats de casa nostra. I, ja en el terreny prosaic,

Fou una jornada emotiva, perfectament organitzada pels amics de Tarragona.

l'excel·lent i cerimoniós àpat servit a l'Hostal de l'Espluga.

Tot plegat, una jornada que perdurà en el record de les més emoti-

ves i completes que cadascú, i tots plegats, hàgim pogut viure. I, sobretot, pel contingut testimonial dins el marc d'activitats de la Gent gran.

Del "Ser" i del "Tenir"

Vivim en un món i en una societat marcats per un afany insolidari de possessió. L'economia predomina damunt l'ètica. Quan es tracta d'aconseguir quelcom tot sembla vàlid. Moltes persones orienten llur vida vers el tenir i el posseir. Però, tenir o posseir què? Per molts el seu viure consisteix a acaparar diners, poder, prestigi amb un desig il·limitat de viure amb comoditats de tota mena.

Continuem interrogant-nos si això pot considerar-se correcte i si encara es creu càndidament que la felicitat s'obté mitjançant el tenir o posseir. Resulta molt difícil de fer entendre que la felicitat no es troba en l'obtenció de les coses externes i materials quan s'està atrapat per aquest afany. Només una atenció objectiva i realista pot arribar a fer-nos entendre que la millor riquesa i felicitat és la que portem tots a l'interior del nostre cor.

En contrast amb el que acabem d'exposar, pensem en el gran nombre d'ancians que han perdut poder econòmic en haver-se de refiar d'una pensió força minsa. I

encara aquests poden sentir-se, en certa mesura, afortunats davant els qui ni això no tenen. I no parlem de l'angoixa que molts experimenten davant la incertesa de com podrà finançar-se tot això en el futur...

Als que pertanyem a "Vida Creixent", aquestes situacions i interrogants ens preocupen i de cap manera no poden deixar-nos indiferents. És cert que com a moviment poca cosa podem fer-hi d'una forma decisiva i directa. Però ens sentim plenament identificats amb els estaments i persones que hi treballen i hi lluiten i que mereixen tot el nostre suport.

La missió a la qual ens sentim cridats, i a la qual invitem altres persones grans a afegir-s'hi, és: construir un món més humà, més just i més esperançat, a partir de l'experiència viscuda a l'interior de cada grup de "Vida Creixent".

FRANCESC LLOBERA
Sabadell

Temperància

Els amants de la xerinxola i la disbauxa solen dir-se: —"Mengem i bevem, que demà morirem"... Sense una escala de valors ben assenyada i assentada no és possible la temperància.

Ésser persona temperada significa tenir moderació i equanimitat... La vida moderna, amb els seus mitjans d'informació i comunicació, fiblen ben sovint la nostra temperància amb les seves requistes a una major qualitat de vida, que no tinguem sense satisfer qualsevol necessitat, a voltes creada per ells mateixos. Ens inciten dient-nos: —hi tens dret, gaudeix de tot el que no has pogut, o no t'han deixat, tenir... per què, doncs, estalviar?... per què moderar-te?...

La temperància és la brida que frena el cavall desbocat i li marca el pas que hom desitja.

Felicitat i riquesa no són pas paraules sinònimes. Avui, hom prefereix més tenir que no ser. El plaer d'un instant pot conduir-nos a les situacions més inesperades...

La millor medicina contra això és la frugalitat. La golafreria i la immoderació fan més víctimes que no l'austeritat i la sobrietat. La persona golafrer cava la seva tomba amb les seves pròpies dents...

A la vellesa hom sent disminuir les seves forces, i corre el perill de voler recuperar-les mitjançant la immoderació... i el que només sol aconseguir és escurar la seva vida. Per què s'identifica, massa sovint, el viure amb l'estómac i amb les baixes passions?...

D'altra banda la temperància és més elegant que no pas la golafreria. Els atletes han de sotmetre's a un ritme adequat en el menjar, el beure, el dormir i fins i tot en el sexe per intentar de batre una marca.

Avui, com en l'època romana, la societat encara ofereix el "pa i el circ"... i enlluerna el bo i millor amb altars dedicats a milers d'objectes plaents: Quina quantitat de coses que no tinc!... si puc adquirir-les seré feliç!... però, de totes maneres, he de pensar que si no les necessito és que ja sóc feliç!...

El qui no sap moderar-se es fa esclau de si mateix, idolatra els béns caducs i es deixa emportar pels altres; en una paraula, se sent un dissortat...

Cal tenir en compte, però, que frugalitat, austeritat, parquedat, moderació no han d'equivaldre mai a pensions de jubilació insuficients, habitatges inhumans, soledat, tristesa, angoixa... ni res d'allò no vol pas dir lliurar-se amb les mans lligades als depredadors de la gent gran... La virtut de la temperància és un acte humà, lliure i raonable, que possibilita la renúncia i no comporta la resignació, amb un pessimista "no hi ha res a fer!"...

Quin goig poder ser hom el capità de la pròpia nau!

LLUÍS ANTONI

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Sant Sebastià de Montmajor, punt de trobada de l'art català

Església de Sant Sebastià, d'una nau amb creuer, damunt el qual descansa el campanar quadrat, de dos pisos, l'un amb finestres senzilles, i l'altre geminades. Absis rectangular (volta de canó) amb arquacions i, encara, absidiola a la banda sud del creuer (V. Burón).

Tots els autors de llibres o tractats sobre art romànic català fan esment d'aquest temple per la seva gran importància arquitectònica i monumental. El qualifiquen de magnífic, únic, curiós, extraordinari, encantador, estrany i singular. Espero que tots els afeccionats o curiosos del romànic facin una visita obligada a aquest temple per treure'n la seva pròpia opinió. El que sí es pot garantir és que ningú no se sentirà decebut. El temple té a més un emplaçament bellíssim, enmig d'una gran vall rodejada d'unes muntanyes tan prestigioses com són el Farell, Sant Llorenç de Munt i els Cingles de Gallifa. Són uns decorats de fons molt difícils de trobar plegats en un mateix indret.

Feta aquesta introducció, anem a explicar com es va aconseguir salvar aquesta joia romànica, i alhora retre un homenatge a les persones que amb el seu esforç, el seu amor a les pedres belles i sobretot a l'estima a les coses de casa nostra, feren possible que avui poguem gaudir d'aquest monument totalment recuperat.

Els artistes salven el temple

Aquest caseriu de Montmajor pertany al terme municipal de Caldes de Montbui. A principi de segle era format per l'església, la casa rectoral, unes poques cases fent pinya amb ella i d'altres més escampades per aquella vall. L'isolament era total i les possibilitats de guanyar-se la vida eren cada dia més escasses. És per això que la gent d'aquella parròquia sobretot el jovent, va pensar a emigrar a les poblacions de Sabadell, Terrassa i d'altres, amb la intenció de millorar el seu nivell de vida. A causa d'aquest fenomen, aquesta petita vila quedà gairebé abandonada. Les cases, els cor-

als i estables, i també l'església de Sant Sebastià s'anaven enrunant a poc a poc. Aquest procés, que semblava imparable, canvià un bon dia quan per atzar passà per aquella perduda contrada el pintor sabadellenc Joan Vila i Cinca, acompanyat d'un grup d'amics que anaven perseguint unes perdis com a bona afeccionats a la cacera. En arribar a aquell indret desconegut, el senyor Vila quedà embadalit. Va prendre la decisió que tot allò no es podia deixar perdre de cap manera.

En arribar a Sabadell explicà la troballa al seu fill Antoni Vila i Arrufat que s'iniciava aleshores com a pintor i que esdevingué amb els anys un dels grans mestres catalans d'aquest segle. El cas és que ambdós artistes es dirigiren novament a Montmajor. Davant d'aquell encant, no dubtaren un moment a adquirir una d'aquelles cases amb el pensament de fer-hi llargues estades durant l'any, sobretot a l'estiu. El que van pagar per la casa, un bon tros de terra i una figuera —símbol de pervivència— fou l'extraordinària xifra de quaranta duros.

L'exemple del jove Vila Arrufat fou seguit per molts dels seus amics, també artistes, que adquiriren d'altres cases velles. Les restauraren acuradament, convertint aquell indret en un lloc de trobada de l'art català. En una reunió dels artistes es va acordar que l'edifici de l'església parroquial mereixia també retrobar el seu antic esplendor. D'aquesta manera tot aquell conjunt mig abandonat i ruïnós, es va convertir en un indret recuperat.

La vida que gairebé s'havia perdut del tot, va agafar una nova embranzida que sortosament no es va aturar mai. Gràcies a la nova carretera que arriba fins aquest indret, podem avui gaudir-ne plenament.

L'església de Sant Sebastià és a Caldes de Montbui, a la comarca del Vallès Occidental.

Desaparició del retaule major

A l'interior d'aquest temple, presidint l'altar major, hi

havia un retaule dedicat a Sant Silvestre, una obra datada el segle XIV de gran valor artístic. A causa del pas dels anys, i de l'abandonament la peça es

trobava en molt mal estat. Fou per això que aquell grup d'artistes que habitaven a Montmajor va demanar al senyor rector que fes portar aquella obra d'art a Barcelona perquè fos restaurada. Amb tanta insistència se li va demanar que aquell bon sacerdot va prendre la determinació de portar-la a restaurar a l'anomenada Junta de Museus. Era l'any 1935.

En acostar-se la festa major, el senyor rector, aconsellat per alguns veïns, va demanar a la dita Junta de Museus que retornés provisionalment aquell retaule —que encara no estava acabat de restaurar— a la parròquia perquè presidís els actes solemnes de la festa. Fou d'aquesta manera que pel mes de maig del 1936 aquella joia va retornar a Montmajor per presidir l'altar major de l'església. Va esclatar la guerra civil al juliol i aquell retaule va desaparèixer per sempre.

Un cop acabada la guerra civil, el temple va ser restaurat. El pintor Vila Arrufat va proposar als encarregats del patrimoni de fer un gran fresc que ocupés tot l'absis. Va posar molt d'interès en el treball. Avui tots els experts coincideixen a assenyalar que aquest fresc és una de les obres més interessants de les moltes que ha fet Antoni Vila Arrufat. Aquest treball, per ell mateix, ja justifica una visita en aquest indret.

JOSEP M.º BROTO i TWOSE

L'autoritarisme dels pares provoca inseguretat en els fills

Un alt percentatge dels trastorns i problemes psíquics infantils tenen el seu origen en les relacions familiars i en l'actitud dels pares, segons un informe elaborat per un equip d'investigadors alacantins. El doctor José Tuells, metge especialista en salut pública, forma part amb el doctor Eduardo Alonso i el psicòleg Vicente Ortuño d'un equip d'investigadors que ha elaborat un informe sobre "factores de risc en la salut mental infantil", en el qual s'analitzen les condicions familiars que generen més sovint disfuncions psicodaptatives en el nen.

El doctor Tuells explica que els pares, encara que siguin directament els "causants" dels problemes psíquics dels seus fills, gairebé mai no són els culpables. "El que passa —digué— és que ignoren la gran influència que, fins i tot involuntàriament, exerceixen sobre els seus fills". "És coneguda —indica Tuells— la relació entre determinades pautes d'interacció familiar i l'aparició, manteniment o intensificació d'alteracions psíquiques en el nen".

"L'excés d'autoritarisme dels pares pro-

voca seriosos problemes, així com els excessius càstigs físics i rigidesa de les normes. Els defectes d'autoritat, també, deriven en amenaces no complertes, ambient familiar sense normes o excessius premis maternals" apunta l'especialista. Per al doctor Tuells les reaccions infantils que l'actitud autoritària dels pares provoca són inseguretat, inestabilitat emocional i tracte d'un dels pares per obtenir-ne profit.

L'investigador afegí que la manca de comunicació entre pares i fills és per culpa ben sovint de l'abús de la televisió o vídeo que els pares permeten per tal de tenir-los "entretinguts". "Això produeix en els nens —assegurà— sentiments de manca d'afectivitat o ser molt poc estimats, empobriment de la capacitat d'expressió i comunicació i aïllament o introversió". El doctor Tuells en esmentar les conductes relacionades amb la independència o autonomia de l'infant, indicà que la hiperprotecció, en les seves variades manifestacions, és el factor més esmentat pels enquestats, i origina dependència, manca d'autosuficiència, inseguretat i ansietat.

ROVIRA BELLOSO

JAUME LORÉS

JORNADES DE PASTORAL RURAL
Begues, 13, 14 i 15 juny. Tel. (93) 891 02 65

Llorenç de Santamaria, el popular cantant mallorquí, va viure una nit important, inoblidable, on demostrà novament la seva professionalitat com a cantant i autor, en la presentació i estrena del seu album discogràfic de llarga durada "Entre cella i cella", a "Artículo 26" del carrer Gran de Gràcia. Amb la sala plena de gom a gom, aparegué vestit de negre, enmig d'uns grans aplaudiments i, delectà el públic assistent amb els temes del nou disc, el primer en català que treu al mercat, de la mà de

"BLAU". La primera part està estructurada en cinc composicions: "El Mediterrani", "Coses des Camp", "El tio Nicolau", "Bona Nit", "L'Estranger". Pel que fa a la segona part aplega també cinc cançons: "Sempre Tu", "Mestre Pere Joan", "Utopia", "Carolina i Servando", "El viatge". Aquest és un dels àlbums més complets i reeixits de tota la seva discografia publicada fins ara, per la seva varietat i qualitat.

Llorenç de Santamaria

"Em sento més a prop de la meva gent cantant en català"

Acaba de publicar el seu llarg durada "Entre cella i cella".

—En quin moment de la teva vida descobreixes que t'agrada cantar?

—Ho vaig descobrir de petit, en aquella època ja tocava l'harmonica però no va ser fins els 17 anys que vaig començar com a afeccionat.

—Què és per a tu la música?

—És molt difícil d'explicar. De fet crec que és una cosa vital.

—Què fas primer, la lletra de la cançó o la melodia, o tens una norma en particular?

—Indistintament. No hi ha una norma. Quan tinc una lletra que m'agrada intento acoblar-hi una música i quan tinc la melodia procuro encaixar-hi la lletra. Tant pot succeir d'una manera com d'una altra.

Ho duia entre cella i cella

—Parlem una mica de "Entre cella i cella". Com és que vas decidir fer un LP en català, potser perquè t'has retrobat a tu mateix... com va sorgir la idea de fer-ho?

—Aquest disc feia molts anys que volia fer-lo, però no veia una oportunitat, ara la vaig trobar i vaig creure que era el moment adequat i ho vaig fer. I per què ho vaig fer? Doncs, perquè és una cosa que duia entre cella i cella i perquè sóc de Mallorca i em sento més a prop

de la meva gent, de la meva terra cantant en mallorquí o català, això és evident. Tot i així, a molta gent li semblarà estrany perquè sempre m'han sentit cantar en castellà, però com a professional que sóc tenia el costum de fer cançons en castellà. El que sí que puc dir, és que amb aquest disc, per primera o segona vegada de la meua vida em sento bastant realitzat.

—Com s'ha portat la crítica en aquest últim disc?

—En general bé. Alguns han dit que és un disc curiós. Realment crec que ho és. No és normal que un cantant que hagi gravat 12 LP en castellà, i un en anglès, que de sobte en faci un en català, no és una trajectòria lògica. Però està fet.

—Quina és la teva font d'inspiració?

—Generalment, quan llegeixo una lletra original, interessant que algú ha escrit o que jo hagi llegit en algun llibre. De fet no sóc d'aquells cantants com ja saps que s'inspiren en poemes, de moment no m'he dedicat a musicar poemes, potser algun dia ho faré.

Un fet espiritual

—Què representa per a tu cantar en català?

—Representa moltíssim com a cosa espiritual, ara bé, professionalment no sé què passarà en el futur, és una cosa que està per veure. Jo intentaré fer un disc en català cada any o bé cada dos anys.

—Per TV3 hem pogut veure la sèrie "El viatge". Precisament la seva música està inclosa com a tema instrumental en l'últim disc que ara t'ha sortit al mercat. Actualment tens algun projecte per televisió. Parla'ns una mica de tot això?

—De feina propera per fer, no en tinc cap. El que sí que tinc és una idea per fer un programa mu-

sical en català de mitja hora de durada. De moment sobre el tema no et puc dir res més.

—Què fas un dia de descans quan no tens feina i no has de córrer per anar a gravar, en què empres el temps?

—Normalment, com que jo visc sol, vaig a comprar al poble, dono una volta per Castelldefels, parlo amb els amics que tinc allí, després me'n vaig a casa, llegeixo, o bé componc, escolto música, també faig esport. Pel que fa a la música, m'agrada tot tipus, no tinc un estil concret, des de la clàssica a l'americana, etc. Això sí, m'agrada tot el que em faci sentir quelcom.

—Què li demanes a la vida?

—Tothom li demana felicitat, però això és molt difícil d'aconseguir. Jo li demano estar prou satisfet de la vida que faig, perquè així si estic més content puc ajudar més l'altra gent que em rodeja i puc fer-la feliç. És molt difícil trobar aquesta felicitat, potser va per èpoques, de totes maneres hem de treballar per trobar-la, no ve sola.

Com tots ja sabem, els recitals de Llorenç de Santamaria són presidits per l'èxit popular. Això podrà comprovar-se un cop més, en tots els recitals que farà per tota la nostra geografia al llarg d'aquest estiu. Voldria acabar citant uns mots de "Utopia":

"Un vint-i-sis d'agost a

[qualsevol hora
deixaré un escrit davall un pi
i partiré nedant de sa vorera
i en acabar s'alè tancaré ets ulls
i mentre vaig baixant, braços

[lestesos
sa fossa de la mar me farà un
[lloc".

Serà un somni realitzat
que entre cella i cella, duc.

M. DOLORS CANELA i
BARRABEIG

Missatge anual dels joves de gal·les al jovent del món

Aquest és el 67è. missatge anual que el jovent gal·lès transmet al jovent de tot el món. Gwilym Davies, un ministre baptista gal·lès, envià el primer l'any 1922 per telègraf des de Lesfield, Oxfordshire, i fou recollit i retransmès pel telègrafista de la torre Eiffel de París. D'ençà que morí Gwilym Davies (1955), Urdd Gobaith Cymru, que és l'organització juvenil més important de Gal·les, s'encarrega de difondre el Missatge que cada any redacta, per encàrrec, alguna organització o escola de Gal·les. El 18 de maig, aniversari de la primera Conferència de Pau (la Haia, 1899) i de la transmissió que Marconi féu en codi Morse cap a la costa Sud de Gal·les (1897), diverses emissores d'arreu del món i òrgans de premsa difonen el Missatge de Bona Voluntat del Jovent de Gal·les. Fora bo que les organitzacions juvenils de Catalunya els fessin arribar algun ressò. L'adreça és aquesta:

Swyddfa'r Urdd, ABERYSTWYTH, Dyfed,
Cymru / Wales (Gran Bretanya)

Nosaltres, el jovent de Gal·les, ens sentim orgullosos de la nova traducció de la Bíblia publicada enguany en la nostra llengua. Han passat quatre-cents anys d'ençà

que el bisbe William Morgan traduí la Bíblia per primera vegada al gal·lès el 1588. Al llarg dels segles, la Bíblia ha ajudat a mantenir viva la llengua gal·lesa i a protegir les millors tradicions de la nostra nació.

La intenció del bisbe William Morgan era de permetre que els gal·lesos poguéssim sentir en la nostra pròpia llengua la Paraula de Déu, i així, a través d'ella, donar-nos normes de conducta envers els altres. Hi hem après justícia i amor, pau i reconciliació —uns principis que la nostra nació ha acceptat, de la mateixa manera que altres nacions ho han fet a través de llurs pròpies tradicions i religions.

Us fem una crida a vosaltres, joves del món, perquè vulgueu compartir amb nosaltres la joia de rebre la Paraula de Déu en la nostra pròpia llengua, i us invitem a treballar plegats perquè el seu missatge es tradueixi en fets pràctics en les nostres relacions dels uns amb els altres.

Voldriem veure com totes les comunitats humanes es respecten mútuament i com els pobles del món viuen en pau i harmonia, i que així s'acompleix el desig expressat en el Parenostre:

"Vingui a nosaltres el vostre regne. Faci's la vostra voluntat".

Antic 190

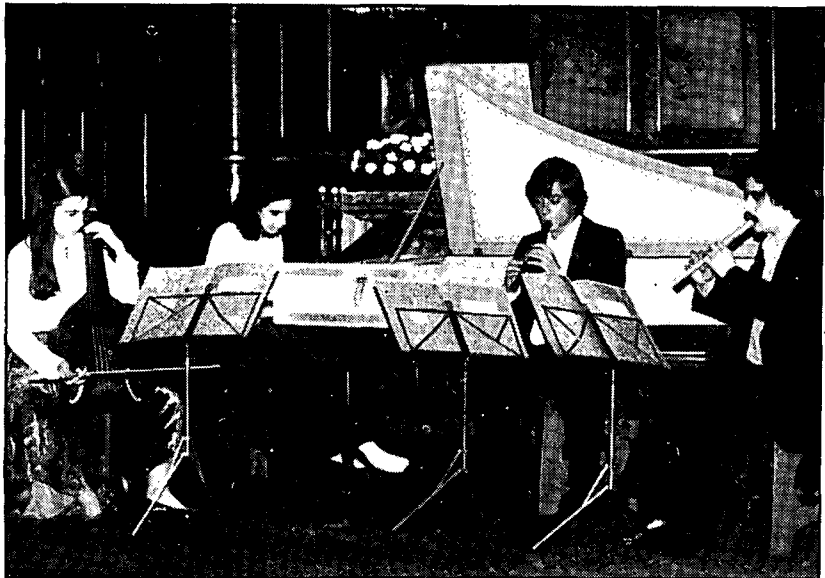
SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

Es va recomanar restringir la interpretació de música profana a les esglésies, però no es va prohibir, tal com va aparèixer en alguns mitjans de comunicació.

Música profana a les esglésies

En els nostres temps impera, dissortadament cada vegada més, la tendència a esverar-se innecessàriament, o a precipitar-se, davant qualsevol disposició —a vegades no passa d'ésser una senzilla recomanació— que vingui de l'Església, que hom sap que pot tenir una major o menor incidència, segons procedeixi de la Santa Seu, de la Comissió Episcopal Permanent, de la Província eclesiàstica pròpia, o del bisbat respectiu.

Aquest plantejament ve a tomb de les relativament recents recomanacions tendents a restringir la interpretació de música profana a les esglésies. Doncs bé. A determinat diari de la nostra ciutat li va faltar temps a comentar la notícia, qualificant-la —precipitadament— com a prohibició i refermant la informació, amb la publicació d'una foto del concert que Duke Ellington, amb la seva orquestra, solistes i cors —i la col·laboració de la Coral Sant Jordi— donà a Santa Maria del Mar, el 24 de novembre del 1969. I al peu de la foto es podia llegir: "Concerts com aquest de Duke Ellington, ja no es podran tornar a escoltar a Santa Maria del Mar".

Si l'autor del reportatge hagués tingut idea del què parlava, hauria sabut que en aquella ocasió, Duke Ellington i els seus col·laboradors interpretaren el seu "Second Sacred Concert" i que essent de color el seu autor, no té res d'estrany que la base conceptual de l'obra, sigui la varietat musical que li és pròpia: el jazz. Amb aquesta música també es pot lloar Déu. Perquè com el seu títol indica, es tracta d'una obra de tema religiós i per tant, de música no pas profana, amb una lletra —cantàbils i recitatius— inspirada en diversos passatges del Nou Testament, tan vàlida, i sobretot tan cristiana, com pugui ser-ho qualsevol oratori dels grans compositors de la història.

I amb independència que la restricció musical a les esglésies, que s'aconsellava, sembla que ha quedat condicionada en cada cas, a una darrera decisió episcopal, al precipitat repòrter de la notícia esmentada, hem de dir-li que, música com la comentada, si s'escau, sí que es podrà escoltar a Santa Maria del Mar o qualsevol altre temple.

CARLES GIMÉNEZ i MIQUEL

Josep Oriol Tuñí

Nou provincial dels jesuïtes catalans

El jesuïta Josep Oriol Tuñí Vancells ha estat nomenat nou provincial de la Tarraconense de la Companyia de Jesús, en substitució del fins ara superior de l'orde en aquesta regió, Pere Ferrer Pi. Josep Oriol Tuñí, nomenat pel general de l'orde Peter-Hans Kolvenbach, que prendrà possessió del seu càrrec a mitjan juny, serà el provincial 104 que governarà la Companyia de Jesús a Catalunya des de la seva fundació per Sant Ignasi de Loiola el 1547.

El nou provincial va néixer a Canet de Mar (Barcelona) fa 50 anys i els seus primers estudis els realitzà en el col·legi del Sagrat Cor de Barcelona. El 1955 ingressà en el noviciat de la Companyia de Jesús i posteriorment cursà dos anys d'estudis humanístics a Raimat (Lleida). Es llicencià en la facultat de filosofia i lletres de la Universitat de Barcelona.

Va obtenir el doctorat en teologia en la facultat de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma el 1970, amb la tesi doctoral "La veritat us farà lliures: Alliberament i llibertat del creient en el quart Evangeli" i fou ordenat sacerdot a Barcelona el 14 de juliol del 1967. Des del moment del seu nomenament exercí el càrrec de professor del Nou Testament en la facultat de teologia de Catalunya i fou posteriorment degà de la secció Sant Francesc de Borja d'aquesta facultat.

El nou provincial dels jesuïtes catalans és autor de diversos llibres i articles, entre els quals destaquen "El testimoni de l'Evangeli de Joan", "Jesús i l'Evangeli en la comunitat judaica" i "Jesús en Comunitat".

Un programa de Radiocadena-Española

"Caritas a la Ràdio" va rebre el premi "Bravo" 1988

El programa "Caritas a la Ràdio", que s'emet per Radiocadena Española a Tàrraga (Lleida) va rebre el premi "Bravo" 1988, que constitueix un reconeixement de la iniciativa en la comunicació entre els homes i els pobles.

El Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social de Catalunya (SIMCOS) va decidir en la seva darrera reunió concedir aquest premi nacional a aquest programa de ràdio que s'emet des de l'hospital Residència Sant Antoni de Tàrraga. El programa, que fa 17 anys que s'emet té la col·laboració desinteressada de centenars de persones residents a les comarques de les Garrigues, la Segarra, el Pla d'Urgell, el Segrià, la Conca de Barberà, la Noguera i l'Urgell.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

Rses. ESSLÉSIA ESPANYOLA
Via Julia, 151 (Iglesia N.S. de MONTSERRAT)
ROMA-ITALIA 8.580.- ptas.

RAMON MINGUELL
Ap. aereo 265 Ancianato
QUIBDO
COLOMBIA 10.530.- Ptes.

OSCAR BOTTERO RESTREPO
Parroquia N.S. del Carmen
CEILAN-VALLE
COLOMBIA 10.530.- ptas.

JOAN AMBROS
AYACUCHO 937 P.B. "M"
1111 BUENOS AIRES
ARGENTINA 10.530.- ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto.
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

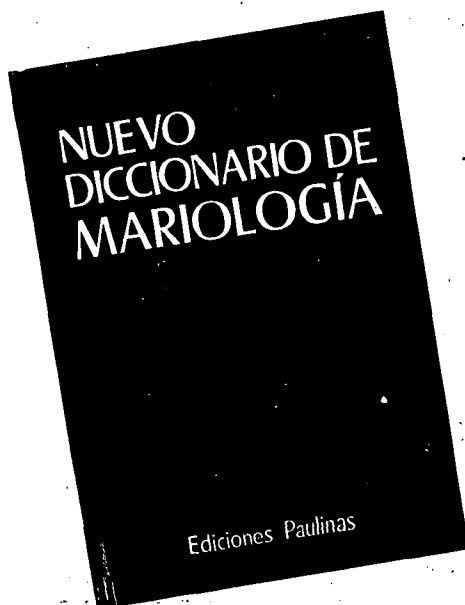
Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

LLIBRES

Un nou diccionari mariològic⁽¹⁾

Una bona eina per l'Any Marià que estem celebrant és sens dubte aquest nou diccionari mariològic fruit del treball de 85 especialistes internacionals dirigits per Stefano De Fiores i Salvatore Meo professors del "Marianum" de Roma, el centre més important d'estudis mariològics d'avui.

Perquè el Concili Vaticà II ha produït una renovació fonamental en la doctrina mariana i que ara queda reflectida en l'exposició orgànica, exhaustiva i absolutament posada al dia que representa aquest volum manejable i amb una lletra no massa petita i una en-

quadernació de qualitat que garanteix una bona durada en una obra de consulta.

Hi trobareu: història i tradició, bíblia i magisteri, doctrina i vida, litúrgia i devoció, art i cultura en 116 veus monogràfiques i 22 subveus amb un ampli índex analític i una proposta de lectura sistemàtica per a l'estudi i la consulta.

R.C.C.

(1) "Nuevo Diccionario de Mariología". Dirigit per Stefano de Fiores i Salvatore Meo. Adaptat a l'edició espanyola per un Equip de redacció EP. Ediciones Paulinas. Madrid 1988.

Dos textos i dos autors en un sol llibre⁽¹⁾

Miquel Costa, home exemplar i talent extraordinari seria assassinat al front l'agost del 1938, als 33 anys, 3 mesos després de l'aparició de CONCEPTES I DITES. Explico tot el que se sap d'aquesta monstruositat a "Cinquanta anys després", on també parlo de l'home i dels motius de fer l'edició conjunta amb ELS ÒRSIDES de JOAN SALES.

CONCEPTES I DITES és una obra deliciosa per tot lector sensible i observador que frueixi pensant, (acabava de recordar, un cop més, una dita de Madariaga, que amb més de tres reserves recordo sovint, ai las!: "Pensar para el inglés es una delicia, para el francés una actividad normal, para el español una tortura"...), i ve a omplir un buit greu de la nostra literatura moderna. És un ric recull de pensaments, ben sovint graciosos i profunds, i que no rarament assoleixen l'ideal que expressa en un d'ells: "Trobar expressions de pensament ètic o estètic que resultin tan exactes, perfectes i intocables com les fórmules algebriques i químiques". Els atribueix a un imaginari Martí Rialp que descriu en el seu pròleg com devia veure's a si mateix; així ens presenta bé, i discretament, el subjecte la millor condició de la més honrada objectivitat.

¿Fins on hagués arribat aquest gran pensador, tan penetrant, equànime i noble? No podem saber què, però sí que molt ens hem perdut! Seria greu i nova culpa col·lectiva que mig segle després encara no fos àmpliament reconegut i honorat. L'oblit és una insensatesa que fa impossible la vera superació, i una infidelitat que fa vans i immerescuts els sacrificis i coratges...

JOAN SALES escriu ELS ÒRSIDES als QUADERNS DE L'EXILI a Mèxic l'any 1945. La passió d'aquest dens i documentat article es justifica plenament pel moment històric. S'havien acabat Hitler i Mussolini i Franco continuava i el franquisme disposaria de 30 anys més per continuar desfont-nos, cosa que ignoràvem però temiem. Només en el camp de les lletres podia Joan Sales continuar lluitant per Catalunya —i més que cap altre col·lectiu el dels literats podia fer-ho.

S'imposava, doncs, reflexionar sobre aquesta responsabilitat, i assumir-la. I per a Joan Sales buscar també en el camp de les lletres, com havia fet en

EL PI DE LES TRES BRANQUES
MIQUEL COSTA

CONCEPTES

DITES

de
MARTÍ RIALP

JOAN SALES

ELS ÒRSIDES

CLUB EDITOR

d'altres, les velles falles que van reapareixent amb vestits nous i que tan vulnerable han fet Catalunya. Sorprenent, objectiu, i convincent, és el paral·lelisme entre vallfogonisme i orsisme. Tampoc no era subjectiva la seva valoració de Màrius Torres, de Miquel Costa. Les esperances sí que ho son sempre; però ens calen per continuar endavant, tant més com més negre sigui el present...

R.C.C.

(1) "Conceptes i dites de Martí Rialp" Miquel Costa "Els Orsides" Joan Sales. Col·lecció el Pi de les Tres Branques. Editorial Club Editor. Barcelona.

XXV personatges de la Bíblia

L'editorial ASESa acaba de publicar en la seva col·lecció "Herois de Ficció" —nº 8— el llibre "Personatges de la Bíblia. De Noè a Jesús de Natzaret". La mateixa editorial deixa ben clar en el pròleg de l'obra que en aquest cas no es tracta en la seva major part de personatges ficticis, sinó ben al contrari d'homes i dones de carn i ossos, que són "testimonis d'una fe en un sol Déu, únic i veritable (...), testimonis d'una fe antiquíssima però dinàmica i, per tant, rejoyenida i sempre nova".

El llibre presenta vint-i-cinc personatges de l'Antic i del Nou Testament, descrits per la mà de tres joves adaptadors: Ferran Mateos i Planas, Sergi López i Sabé i Francesc Xavier Padrixa i Singla. Una breu nota històrica davant cada personatge, unes narracions fidels a la Bíblia i alhora suggerents, unes il·lustracions excel·lents de Na-Rita Culla, uns mapes al final de l'obra per situar els personatges i un glossari per aclarir aquelles paraules més dificultoses, fan del llibre un òptim material per a les catequesis amb nois i noies a partir de sisè d'EGB.

Pel seu rigor històric, per l'intent d'aproximació als homes i les dones reals que hi ha darrera els noms bíblics i pel singular esforç de sintetitzar veracitat biogràfica amb força interpretativa recomanem aquest llibre, que el trobareu a les principals llibreries.

EDUARD PINI i BARREIRO

Celebració del centenari de mossèn Higiní Anglès

S'escau enguany el centenari del naixement de mossèn Higiní Anglès i Pàmies (Maspujols 1888-Roma 1969). Amb aquest motiu s'han programat una sèrie d'actes a celebrar a la seva vila nadiua, Maspujols, i també a Reus i Tarragona i que es perllongaran fins a Nadal en què se celebrarà un concert a l'església prioral de Sant Pere de Reus.

També en aquesta ciutat s'ha inaugurat una exposició bibliogràfica amb la col·laboració de la Biblioteca de Catalunya al Centre de Lectura. També s'han celebrat una sèrie de conferències dites per Josep Crivillé, etnomusicòleg, Francesc Bonastre, musicòleg, i mossèn Josep Maria Llorens també musicòleg i deixeble de mossèn Anglès. A més s'ha fet la presentació del llibre "Mn. Anglès: 1888-1969" de Jordi Dolç.

A més a més es va celebrar un concert a càrrec de la Coral Carmina i un altre tindrà lloc el proper dissabte 28 a les deu de la nit a la prioral de Sant Pere de Reus per la Coral Antics Escolans de Montserrat dirigits per Joaquim Garrigosa.

Properament es presentarà un monogràfic de la Revista del Centre de Lectura de Reus, amb un recull d'articles escrits per diversos especialistes i més tard el llibre "Cançoner tradicional del Baix Camp i el Montsant" del Centre de Documentació sobre cultura popular/Carrutxa.

Finalment destaquem que del 23 al 25 de setembre tindrà lloc la VIII Trobada de Música tradicional dedicada a la figura del doctor Anglès.

Lliurament del premi de poesia Mossèn Amadeu Oller

El 31 de maig a les 8 del vespre, a la Sala Sant Medir carrer Constitució 17 de Barcelona, tindrà lloc el lliurament de premis de la XXIV convocatòria per a poetes inèdits, Mossèn Amadeu Oller. El Jurat ha declarat guanyadors ex-aequo el recull "Turmells" de Marc Romera, i el recull "Autopista Púrpura", de Josep-Francesc Delgado. Sera mantenidor de l'acte Josep M. Puigjaner i també hi haurà un recital de música de Mozart.

LA SARDANA I LA DANSA

PREMIS BASIL 1988.- El darrer dia 3 de maig es va celebrar al Teatre municipal "El Jardí", de Figueres, l'anyal concert d'homenatge a la memòria del compositor figuerenc Francesc Basil, dins el marc de les tradicionals fires de la Santa Creu. En l'esmentat acte es van donar a conèixer les sardanes finalistes de l'onzena edició dels "Premis Francesc Basil" i es va proclamar el resultat. Per una part, es va donar a conèixer el veredict del jurat musical, proclamant guanyadora del Primer Premi la sardana "L'Empordanet", que va resultar ser original de Ricard Viladesau. I, d'altra banda, es va fer una votació entre els assistents a l'esmentat concert, per tal de decidir l'atorgament del premi Popular, que va correspondre a la sardana "Gotes de frescor", de Josep Maria Mestre i Miret, amb un total de 309 vots.

"NOVA/SARDANA '87"- Amb la Gran Gala "Nova/Sardana '87" es va cloure aquest primer certamen promogut per Equip 7 per a la promoció de joves compositors de sardanes. L'acte va consistir en una vetllada celebrada al centre Cívic de les Cotxeres, a Sants, amb l'assistència de més de 300 persones i el debut de la formació d'orquestra de La Principal de Barcelona.

El palmarès d'aquest certamen va resultar així: Trofeu "Tenora d'Or" a la sardana popular per a Francesc Cassà, autor de "A la Bisbal, aplec d'argent", que alhora va merèixer el Premi de la Crítica. Trofeu "Memorial Salva-

dor Uyà" a la sardana de millor tècnica musical, a "La fada", de Joan Jordi Beumala; i Trofeu Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya de noves experiències, a "Lleugerament borratxo" de J.J. Blay.

CONCURS FOTOGRÀFIC.- Amb la finalitat de fer ressaltar les qualitats plàstiques de la sardana, la colla sardanista "Rosa de Reus" acaba de convocar el 22è. Concurs fotogràfic "Aplec Baix Camp", amb una doble temàtica: d'una banda, fotografies sobre "Aplecs" obtingudes en algun dels actes organitzats enguany per l'esmentat grup sardanista reusenc, és a dir: l'aplec de l'Arbolí, el del Castell d'Escornalbou, el de Prades o del de Reus; i, per altra part, fotografies sobre "Dansa i costums tradicionals dels Països Catalans".

S'estableix un Premi d'Honor a la millor col·lecció de tres fotografies de l'apartat "Aplecs", amb una dotació de 20 mil pessetes i trofeu; i tres premis més per a cada una de les millors fotografies dels dos apartats del certamen, amb una dotació econòmica total de 60 mil pessetes. El termini de presentació d'obres finalitzarà el proper dia 31 d'octubre de 1988.

Els interessats poden demanar les bases i trametre les obres concursants a la Colla Sardanista "Rosa de Reus", carrer de les Galanes número 10-1r., Apartat de Correus número 324, 43280 REUS (Baix Camp).

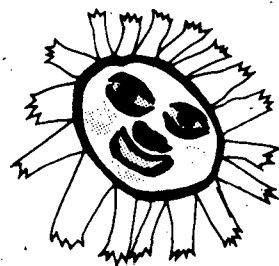
JOSEP VENTURA

moviment **RIALLS** de Catalunya

Programació pel diumenge 29

DIUMENGE

29

• **CALAF**
Casal, 18 hores
Teatre de titelles: **FOC FOLLET**
i **L'ESPIADIMONIS**
Obra: **LES AVENTURES DEL SENYOR CORDILLS**

• **CERVERA**
Parc Mas Duran, 17 hores
Animació: **PALANGANA**
Espectacle: **CANVI DE PARELLA**.

• **GAVÀ**
Parc Torre Lluch, 12,30 hores
Il·lusionisme: **ELS TRAPELLES**
Espectacle: **VIATGE IMAGINARI**.

• **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT**
Aula de Cultura de Santa Eulàlia, 12 hores
Cinema: **«GRAND PRIX» A LA MUNTANYA DELS INVENTS**
Noruega. Director: Ivo Caprino.

• **MOLINS DE REI**
Pati de Ca n'Armetller, 18 hores
Pallassos: **XIP XAP**
Espectacle: **QUE NO ESMORZEM?**

• **MOLLET DEL VALLÈS**
Teatre Municipal «Can Gumà», 12 hores
Pallassos: **PEP I BOCOI**
Espectacle: **SI PLOU, MARXEMI**

• **MONTMELÓ**
Plaça de la Vila, 12,30 hores
Animació: **ÀNGEL DABAN**

Espectacle: **DANSES I CANÇONS D'ANIMACIÓ**.

• **SABADELL**
Racó del Campanar, 12 hores
Animació: **BAUXA**
Espectacle: **NO SIGUIS GANDUL I REMENA EL CUL**.

• **SANT CUGAT DEL VALLÈS**
Unió Santcugatena, 12 hores
Música: **L'ARC EN EL CEL**
Espectacle: **ESTIMATS OCELLS**. Amb la veu de Dolors Lafitte.

• **SANT JUST DESVERN**
Ateneu, 17,30 hores
Animació: **BOLIC BULLANGA**
Espectacle: **SI TENS GANA, MENJA'T UNA CAMA**.

• **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Plaça de la Vila, 17,30 hores
Teatre de titelles: **BINIXIFLAT**
Obra: **L'ISIDRE I LA LLUNA**.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Prêt. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

COMPRO SEGELLS

Cartes antigues, arxius, col·leccions de segells, qual-sevol país.
Pagament al comptat.
Truqueu-me i passaré a visitar-vos.
Telèfon 674 42 77.

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la **Prensa Catòlica**. Aquesta és la missió de **Catalunya Cristiana**

¡COL-LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer **Catalunya Cristiana** i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....	tel.....	tel.....	tel.....	tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per **Catalunya Cristiana**, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta
Signatura.....

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa.....Agència.....
Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura.....

Lloc.....Data.....

MODA

Cebado: Tendències Primavera'88

Cabells en moviment, d'aspecte esportiu i desimbolt, són les característiques principals que Cebado proposa per a aquesta temporada de primavera-estiu'88.

Són els nous estils, les noves línies de pentinat que poden ser adoptades per qualsevol dona que a més a més d'oferir un aspecte agradable desitgi sentir-se còmoda a través d'uns cabells curts a "l'última".

Aquesta temporada de primavera es presenta com una continuació del passat hivern'87 ja que

les tècniques de tall continuen pràcticament essent les mateixes. No obstant, dues noves tendències hi són present, oferint-nos la presència d'uns cabells llisos, curts o semi-llargs, amb acabats realitzats amb planxa, "gomina" o "fixador" i en alguns casos, amb uns tocs de brillantina al final per aportar un fort abrillantat.

Per altra banda, nous efectes arrissats amb permanents a base de tècniques peculiars de Cebado, que aporten espectaculars resultats en la

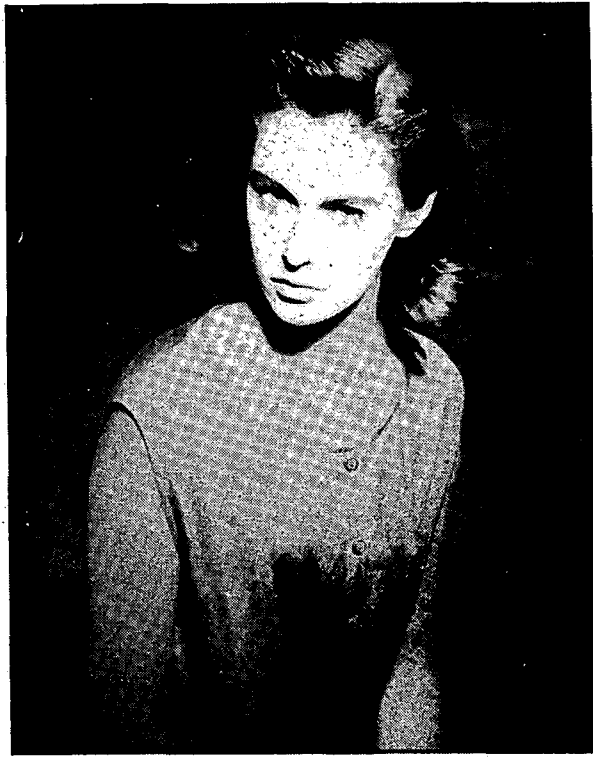
imitació de cabells naturals. Tots els acabats es presenten també amb un fort toc de brillantina. Segons sembla i, com a novetat de la temporada, la brillantina s'utilitza molt a la perruqueria actual.

Cebado una vegada més, ens ha ofert una forma nova de pentinar-nos, aportant un aire diferent a la nostra personalitat.

MARIA JOSÉ EJARQUE

Cabells curts completament arrissats, que aporten un aire modern i juvenil.

Cabells semi-llisos, amb les puntes lleugerament inclinades cap amunt.

Per a les més joves, cabells molt curts, ondulats i arrissats en la part superior.

COSTUMS I TRADICIONS

La Mare de Déu no és feminista

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Un admirat escriptor, columnista d'un diari català, es mostrava perplex fa algunes setmanes, davant les notícies de suposades aparicions de la Mare de Déu a certes persones. Els seus dubtes no es referien tant al fenomen en si, com en el fet que "només" s'aparegués a dones. Llevat del cas de Ramon Llull. Deixava entendre una mena de discriminació.

Potser convindria, abans que res, no confondre aparicions amb visions. Els casos de moltes suposades "aparicions", no són sinó visions, manifestacions purament interiors, no en els sentits exteriors com aquelles. Teològicament semblen acceptables les aparicions que figuren en les Sagrades Escripures i l'Església les considera veritables; les altres, només dignes de fe.

Dignes de fe serien, doncs, les aparicions de la Verge a Lourdes i a Fàtima, admeses per l'Església amb totes les cauteles necessàries. I aquí és on volia arribar per oposar el meu criteri o parer, al del lúcid col·lega. A Lourdes s'apareix, certament, a una dona; a Fàtima a dues i a un home. O noies i noi, si voleu. És a dir que no s'apareix solament a persones femenines.

Al cas de Ramon Llull caldria afegir-n'hi d'altres. A Barcelona la veuen tres homes: Jaume I, Ramon de Penyaforat i Pere Nolasca; a Tortosa, s'apareix a un simple sacerdot; a un franciscà valencià, Nicolau Factor igualment, com ja vaig explicar en un altre d'aquests articles. I fou, també, a Barcelona. Abans s'havia manifestat a Domènec de Guzman, a Vicenç Ferrer i a Lluís Bertran.

Arribats a aquest punt, és possible que algú es manifesti estranyat que s'aparegui "només" a sants o a persones privilegiades. Poden argüir que arran de terra no es coneixen massa casos d'aparicions a gent vulgar, però cuito a dir que n'hi ha molts. Passa, però, que no fan o no han fet tant rebombori.

D'alguns n'hem parlat ací, com de les aparicions en forma de nena tant a dones com a homes. D'aquests, remarcuem fra Sebastià Geralt de l'orde de predicadors, auxiliat per la Mare de Déu nena a la Granada, prop de Vilafranca del Penedès; als pastors de Ciroso, avui venerada al Miracle de Riner o a un tal Miquel Noguera la del Collell.

Com a dona gran, és a dir, tal com solem figurar-nos la Mare de Déu, s'aparegué a dos carboners de Sant Esteve d'Estadilla, en terres aragoneses però del bisbat de Lleida. Els seus cognoms eren Portulez i Betez i la Verge és venerada allí amb el nom de la Carrovi-lla.

La de Pinós es manifestà a Bernat Casas, de Matamargó i la del Coral a un renegaire de Prats de Molló, de nom Joan Solana, pastor de Miquel Mori, de Miralles. Això sense parlar del famós miracle de Colònia, quan es féu visible a un home que volia venjar la mort d'un seu germà, com s'ha explicat a balquena en parlar de l'advocació del Roser.

Finalment, la tradició vol que s'aparegués a Carlemany i que d'aquella manifestació en sorgís la primera catedral gironina. Res de discriminacions de sexe, doncs, per part de la Verge.

CUINA

Arròs Lleny

5 tasses d'arròs	10 llenques de beicon fines
2 grans d'all	1 ou, una llimona
20 gambes mitjanes	25 gr. de mantega
1 pastilla brou concentrat	1 raig de conyac

Poseu en una cassola mig cullerot d'oli. Talleu els alls a làmines fines. Tireu els alls a la cassola de l'oli i escalfeu-la a foc suau, quan comenci a daurar-se tireu-li les 5 tasses d'arròs, doneu-li unes voltes, després d'esmicolar la pastilla de brou concentrat i tot seguit 10 tasses d'aigua bullent, doneu-li unes voltes i deixeu-lo coure 10 minuts sobre foc viu i després 5 o 6 minuts dins del forn (forn de baix).

Poseu una mica d'oli en una cassola de terrissa, tireu-li l'arròs cuit, alliseu-lo per damunt.

Peleu les gambes, reserveu els caps i les pells, emboliqueu cada gamba amb mitja llenca de beicon i punxeu-les amb broquetes, poseu-ne 5 en cada broqueta. Col·loqueu 10 minuts al forn de baix i 5 o 6 amb el gratinador, deixant que es daurin les rostes i caigui el suc sobre l'arròs. Feu una maionesa espessa.

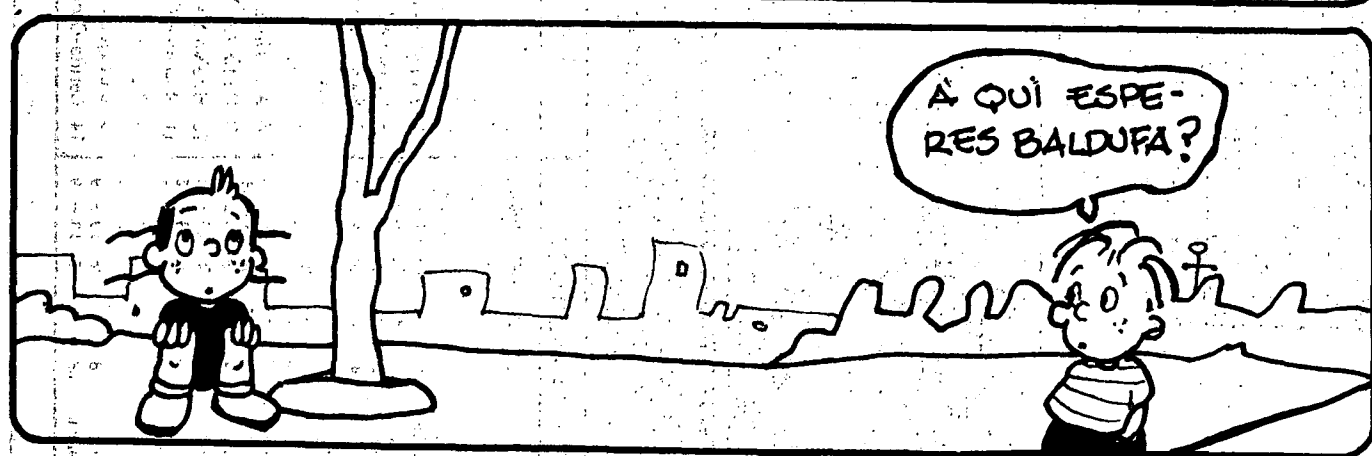
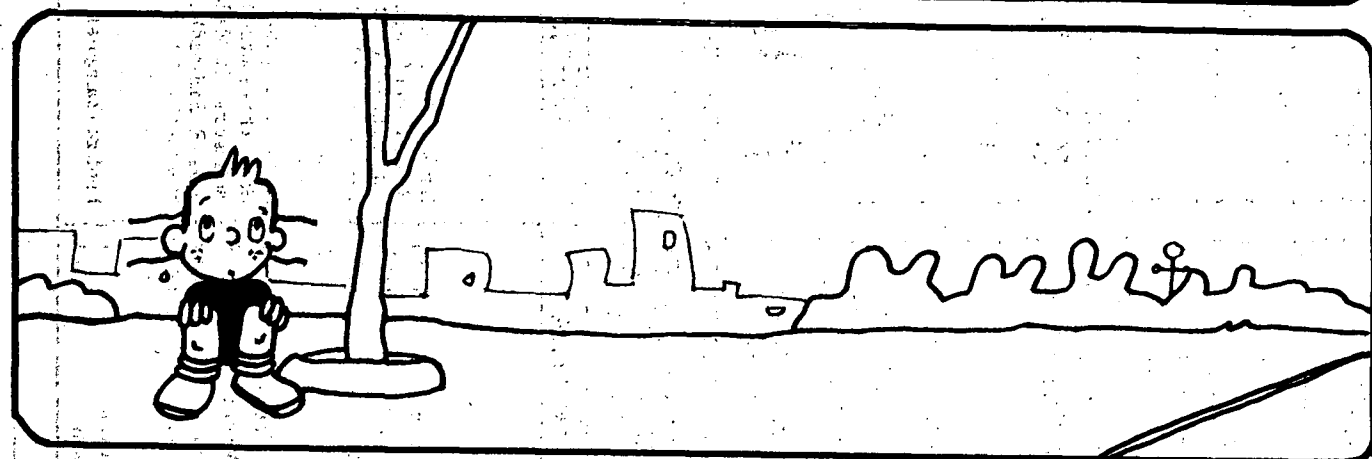
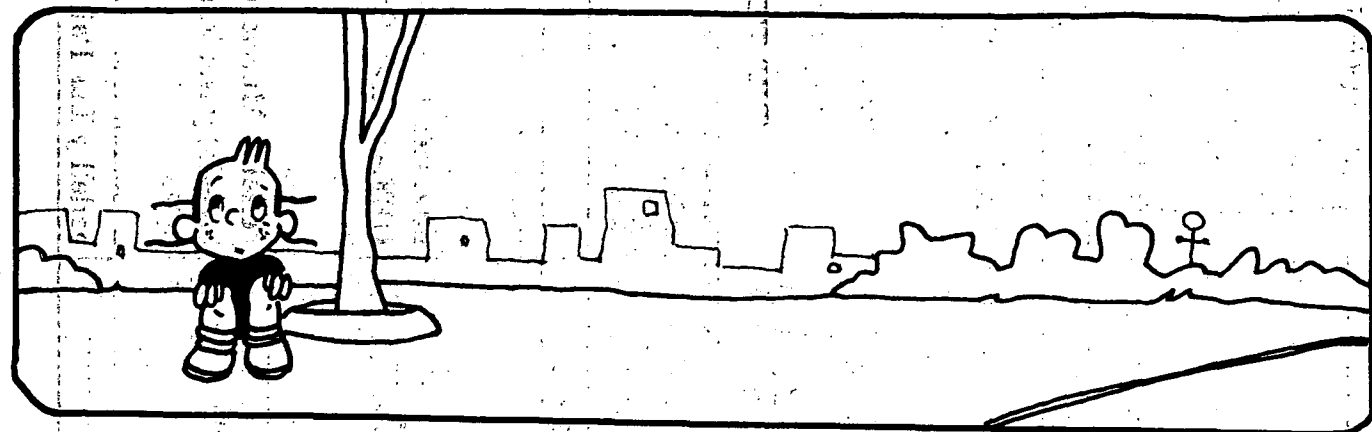
Fregiu els caps de les gambes amb la mantega, tireu-li un raig de conyac i enceneu-lo fins que s'apagui, afegiu-hi una cullerada de farina i 1/4 de litre d'aigua, deixeu-lo coure una estona, després passeu-lo per un colador de tela metàl·lica. El suc que resulta, molt calent barregeu-lo amb la maionesa. Serviu la salsa en salsera.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

EL MILLOR en residències:

en preus, vistes, confort, seguiment d'ordenances i de normes en vigor, des d'ara, **El Mirador**

Per a informes: En el mateix Mirador 3a. Edat. Ara sota nova Direcció. Tels. 790 15 36 i 232 52 69 i Recordi: "El millor, ... El Mirador"

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 407

Històries d'Eixerits

Els pessimistes i els optimistes

L'altre dia, en el "cole", a la nostra classe, vam fer una Taula Rodona. És com una xerrada general amb uns quants que porten la batuta. La idea era que tots plegats, per boca d'uns quants, parléssim sense embuts dels problemes de la classe.

En Pepe ens va fer riure perquè, tot seriós com és ell, va dir: "Noies i nois, a mi em sembla que a la nostra classe hi ha dues menes de gent, els optimistes i els pessimistes. Els optimistes compten els dies que falten per marxar de vacances, i els pessimistes els dies que quedem de classe per acabar el curs. El cas és que una cosa va lligada amb l'altra. Tothom va riure l'ocurrència.

L'Eulàlia que és més eixerida que un gerani florit, va dir: "Doncs, a mi em sembla que els optimistes són aquells que pensen que ho aprovaran tot, i els pessimistes, aquells que pensen hauran de repetir el curs". Rialla general.

Un altre digué: "Els pessimistes són aquells que, al vespre diuen: "Ha passat un dia i ja no tornarà; i els optimistes diuen, demà tindrem un nou dia per estrenar". Doncs, a mi... i la cosa s'hauria anat enrotllant fins qui-sap-lo, si el "profe" no ho hagués tallat dient: "Tornant al tema dels problemes de la classe, a mi em sembla que els optimistes són els qui creuen que hi ha solució, i els pessimistes, aquells que, una mica tranquils i mandrosos, no volen esforçar-se per una amistat més gran. (Silenci general).

L'Eixerit

DIUEN QUE EN EL FUTUR ESTUDIAREM PER ORDINADOR. I QUE NO CALDRAN LLIBRES.

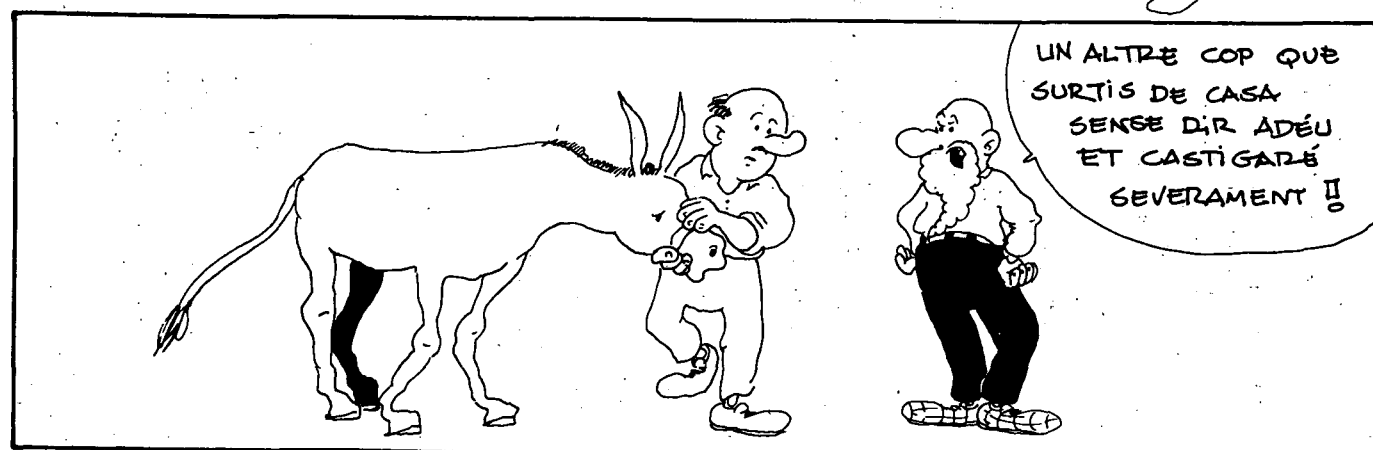
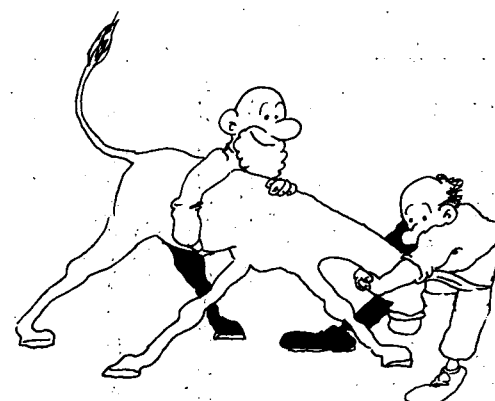
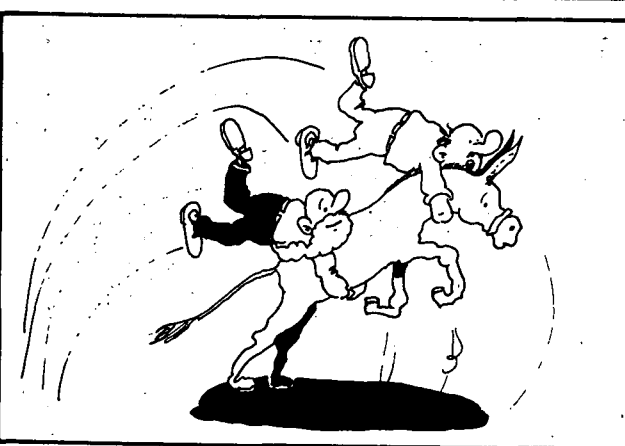
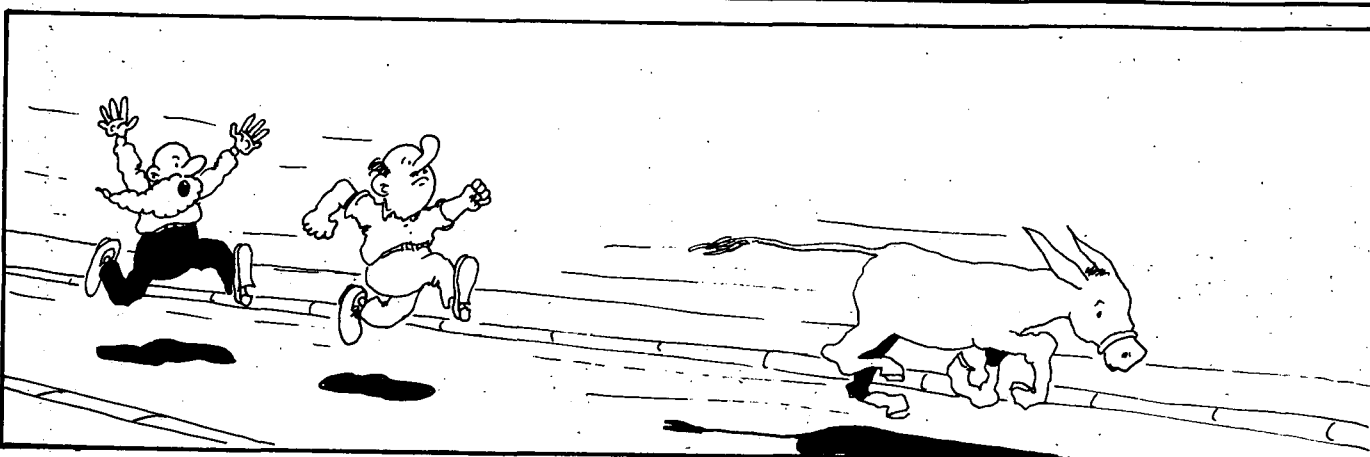
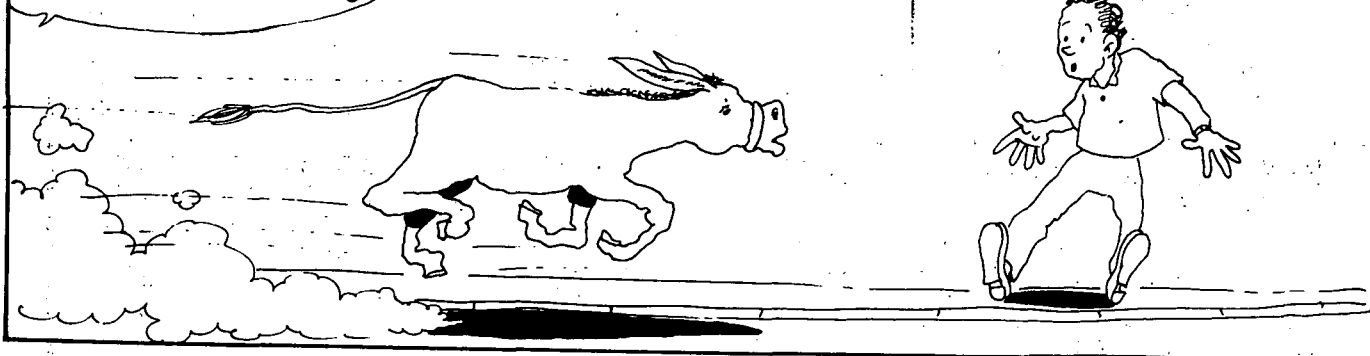

PERÒ PER SABER FERANAR L'ORDINADOR SEMPRE ENS CALDRÀ ESTUDIAR EL LLIBRE D'INSTRUCCIONS DEL GEU ÚS.

GALÍ

VINE AQUÍ!

Jesús ens parla

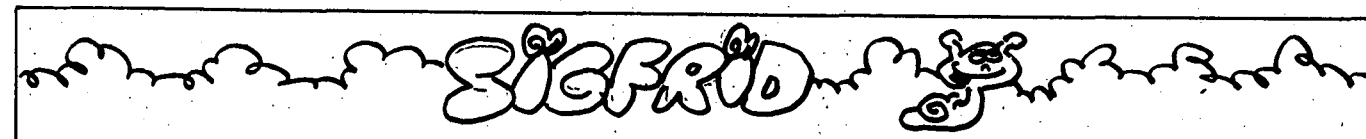
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 28, versets del 16 al 20 (Mt 28, 22-31).

Reflexionem: 1. "En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, és una expressió de fe cristiana que hem sentit moltes vegades. És una senzilla formulació i confessió del "misteri de Déu". Si ell no ens ho hagués revelat, no n'hauríem sabut pas res.

2. Tot al llarg de la Història de la Salvació, Déu s'ha manifestat com a Pare amorós, font de tota VIDA. Déu és AMOR, i per això Déu Pare envià el seu Fill al món; per salvar-nos a tots i portar, finalment, tota la Creació i tota la Humanitat, a la vida i a la felicitat per sempre. El Fill ha estat el gran Mestre. Jesús ens ha ensenyat qui és Déu per a l'home i qui és l'home per a Déu.

3. Després de la glorificació de Jesús, no ens hem quedat pas sols. Pare i Fill ens han fet do del seu Esperit. L'Esperit de Déu ens acompanya sempre; i així Déu és sempre amb nosaltres. En el "nom del Pare i del Fill i de l'Esperit" començà la nostra vida cristiana, que Déu mateix portarà a la plenitud.

El mossèn

DIUMENGE - 29

10.00 Avanç Informatiu.
10.15 Tintin al llac dels taurons.
11.00 Avanç Informatiu.
11.05 Tintin al llac dels taurons.
11.35 Gags (Nuts).
12.00 Avanç Informatiu.
12.05 Matinal a TV3:
"Selecció d'aries d'òpera."
13.10 Buster Keaton V.S.:
14.00 Avanç Informatiu.
14.05 Darrera les petjades d'Escot
15.00 Telenotícies.
16.00 Batman:
"El xantatge del trobador".

Contingut del programa "SIGNES DELS TEMPS"

Juny

5.- L'ORACIÓ I EL SERVEI-I
12.- L'ORACIÓ I EL SERVEI-II
19.- Taula rodona: EL TEMPS
LLIURE, TEMPS DE LLIBER-
TAT
Nota: L'hora d'emissió habitual és
entre 3/4 d'onze del matí dels diu-
menges fins a 1/4 de dotze. Amb
tot, algun dia, pot avançar-se un
xic.

16.30 Mort a temps:
17.00 Avanç Informatiu.
17.05 Tarda de...
18.00 Avanç Informatiu.
18.05 La batalla de maratón.
18.45 "South Pacific" a Londres.
19.00 Avanç Informatiu.
19.10 "South Pacific" a Londres.
19.50 Programa especial "ELEC-
CIONS 88" - Al marge de la in-
formació puntual sobre les elec-
cions, alguns programes de TV3,
com FILIPRIM, ESPORTS etc.
col·laboraran al llarg d'aquest
programa especial, que finalitza-
rà aproximadament a la 1 de la
matinada.

DILLUNS - 30

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3 segona vegada:
"Esports".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 40.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew.
18.45 Simbad.
19.15 Juges Xanguet i les maniquins:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 L'equalitzador:
22.15 Debat.
23.50 Telenotícies.
00.05 Ai, Smith i Jones - 8.

DIMARTS - 31

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 41.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Exploració i aventura:
18.30 Oh! Bongonia.
19.15 Doctor Who.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Angel Casas Show.
23.05 Perry Mason:
00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 1

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 42.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Jazz a Antibes II.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Informatiu Cinema.
21.50 Cinema 3:
"Cortina esquinçada".
00.15 Motor a fons.
00.45 Telenotícies.

DIJOUS - 2

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"Angel Casas Show".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 43.
16.20 Gent del barri.
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.15 Handbol:
"Copa del Rei".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Blanc o negre.
23.00 A tot esport.
00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 3

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 44.
16.20 Gent del barri.
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.15 Handbol:
"Copa del Rei - Des de Palau
Sacosta".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Allò, allò 3 (dual).
21.55 Ràdio Cincinnati:
22.25 Crònica 3.
23.25 Telenotícies.
23.40 Cinema de mitjanit:
"Els cavalls de foc".

DISSABTE - 4

10.30 Sardanes.
15.35 Els Barrufets.
16.00 Handbol:
"Copa del Rei. En directe, des
del Palau Sacosta de Girona."
17.30 Identitats:
18.30 El joc del dissabte:
20.00 Vida salvatge:
20.30 Telenotícies.
21.00 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Magnum:
22.05 Curt-metratge:
"Per molts anys".
22.20 Pel·lícula:
"Vol a les estrelles" (dual).
00.20 El món del cinema.

DIUMENGE - 29

3.15 Música golf.
4.15 El fugitiu.
5.05 Llarg-metratge:
6.40 Documental.
7.30 Llarg-metratge:
9.00 Informe setmanal:
10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.10 Poble de Déu.
12.40 Dones del món.
13.30 Segon ensenyament.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els petits picapedra.
16.05 Estrenes TV:
18.00 Si ho sé no vinc.
19.00 La clínica de la Selva Negra.
19.55 A vista d'ocell:
20.30 48 hores.
21.00 A portada.
21.35 La vida segueix.
22.45 Diumenge cinema:
"Estoy en crisis".
00.25 48 hores.

DILLUNS - 30

8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç Telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 La caixa màgica.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.50 Alfred Hitchcock, presenta:
23.20 Documents TV.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.

DIMARTS - 31

8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.

13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Heidi.
19.00 La nau terra.
19.30 Entre línies.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Amb tu.
22.25 Sessió de nit:
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.
00.50 Testimoni.

DIMECRES - 1

8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 El petit vampir - 5.
19.00 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimats piruli.
22.25 Cançó trista de Hill Street:
23.25 Viure cada dia.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.

DIJOUS - 2

9.00 Al matí.
10.00 Santa Missa.
13.30 3 x 4.
14.30 Dibuixos animats.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Musiquíssims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna:
"Maddie empieza a llorar".
22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.

DIVENDRES - 3

8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
10.00 Quatre homes per a Eva - 10.
11.50 Dinastia - 57.
13.00 Els ossos Berenstain.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 La llanterna màgica.
19.30 Diccionari de la salut.
20.00 Mash:
"La muela te liberará".
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Cara a Cara.
22.30 Divendres cinema:
"El río de oro".
00.40 Telediari - 3.
01.00 Telesport.

DISSABTE - 4

1.15 El gos verd.
2.15 McMillan i la seva esposa:
3.50 Llarg-metratge:
5.45 Documents TV.
6.45 Documental.
7.20 Llarg-metratge:
9.00 A tope.
10.00 Diccionari de la salut.
10.55 48 hores.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Isidor.
16.05 Primera Sessió:
"La rebelión de los
gladiadores".
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
18.30 Joc de nens.
19.00 Número 1.
19.35 La llei dels àngels - 4.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.25 L'última frontera - Ep 2.
01.10 48 hores.
01.15 Filmoteca TV:
"Adiós a la inocencia".

DIUMENGE - 29

9.30 Santa Missa.
10.30 Objectiu 92.
12.00 Estudi Estadi.
14.50 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Sessió de tarda:
"Tiempos modernos".
19.30 Documental.
19.40 Camí de Seul.
20.00 Connexió amb Sant Cugat.
20.00 Nit d'eleccions - 88.

DILLUNS - 30

13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
13.05 Directe al 2.
13.35 Capitoli - 19.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 38.
15.30 Video clips.
15.40 Giro d'Itàlia.
16.50 Tè o cafè.
18.00 En el vaixell.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 Avec plaisir.
19.00 Picapuca.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Panorama.
21.00 El Mirador.
21.20 Cinema club:
"La mujer de al lado".
23.10 Últimes preguntes.
23.40 Jazz entre amics.

DIMARTS - 31

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.05 Directe al dos.
13.35 Capitoli - 20.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 39.
15.30 Video clips.
15.40 Giro d'Itàlia.
16.50 Tè o cafè.
18.00 Moderns Joglars.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
19.00 Toros.

21.15 Volta ciclista a Astúries.
21.30 L'Informatiu Vespre.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 El temps és or.
23.00 Tendido cero.
23.30 IV torneig UER de joves des
d'Amsterdam.

DIMECRES - 1

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.05 Directe al dos.
13.35 Capitoli - 21.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 40.
15.30 Video clips.
15.40 Giro d'Itàlia.
16.50 Tè o cafè.
18.00 Escoltes molt particulars.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 Avec plaisir.
19.00 Atletisme: Reunió Internacional
de Sevilla.
21.10 Ciclisme: Volta a Astúries.
21.30 Futbol:
"Espanya-Suècia".
23.25 S'ha escrit un crim:
"Asesinato en la Catedral
Eléctrica".

DIJOUS - 2

12.00 Tennis: Roland Garros.
13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.05 Directe al dos.
13.35 Capitoli - 22.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 41.
15.30 Video clips.
15.40 Giro d'Itàlia.
16.50 Tè o cafè.
18.00 Barcelona noves modes.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 Avec plaisir.
19.00 Picapuca.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Olímpics.
21.00 A tres bandes.
21.45 Descartes.
22.00 Loteria primitiva.
22.15 Dijous cinema:
"De la vida de las marionetas".
00.05 Metrópolis.

DIVENDRES - 3

12.00 Tennis: Roland Garros.
13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.05 El divan d'Ivan.
13.35 Capitoli - 23.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 42.
15.30 Video Clips.
15.40 Giro d'Itàlia.
16.50 Tennis: Roland Garros.
18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
18.35 Avec plaisir.
19.00 Aigua de sífo.
20.00 L'Informatiu Vespre.
20.30 Viatge a l'aventura.
21.00 Volta ciclista a Astúries.
21.15 Suplements 4.
21.50 Concert.
23.10 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 4

9.30 Sesam obre't!
10.00 Dibuixos animats.
10.15 Clementina.
10.45 Popgrama.
11.15 Mirades.
12.00 Estadi 2.
22.00 L'informatiu cap de setmana.
22.30 L'home i la guerra - 7.
23.20 Volta ciclista a Astúries.
23.30 Ahir.
00.35 Diàlegs amb la música.

COMENTARIS TV

Reflexió sobre la publicitat — i IV —

Aquest és el darrer lliurament dels quatre articles que parlen al voltant de quins són els problemes que existeixen entre el anunci ideal i l'anunci real. A partir d'ara som una mica més conscients de quins són els límits i les possibilitats de les nostres televisions. Cal, doncs, reflexionar i fer reflexionar.

Norma 34

Quan en els anuncis s'exhibeixin jocs de construcció, de modelatge, de pintura, de dibuix, de trencaclosques o similars, hauran de mostrar-se resultats possibles d'aconseguir per la mitjana dels nens, sense exagerar-ne la facilitat d'execució. Si les joguines estan destinades a edats específiques, caldrà fer-hi constar aquestes edats.

Norma 35

La presentació de les joguines ha d'ésser semblant a la que tenen en el comerç; quan necessitin suplement, extres, piles o altres elements addicionals, s'especificarà clarament.

Quan excedeixi de 5.000 pessetes, cal que consti en l'anunci el preu de la joguina.

Norma 36

Els nens que intervinguin en els anuncis no presentaran un comportament contrari al civisme. Si s'adrecen a persones més grans, no ho faran de forma imperativa per tal que adquireixin un producte o servei. Si la situació de la seva intervenció requereix exteriors, carrers o altres indrets de trànsit, caldrà que es compleixin en l'escenificació de l'anunci les normes establertes pel Codi de la Circulació.

Norma 37

L'actuació de nens en qualitat d'actors principals en anuncis només serà autoritzada en el cas de productes dedicats a la infància: salut i higiene, roba, literatura i jocs educatius, educació, elements esportius i joguines, amb les limitacions que hi hagi en aquestes normes.

Norma 38

Els mitjans de RTVE emetran la publicitat clarament diferenciada de la programació i s'identificaran mitjançant senyals sonors, a la ràdio, i visuals, a la televisió.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

Collecció

NOVETAT

Humanisme cristià

Dirigida per Pau López Castellote

1. Humanisme cristià
Pau López Castellote
2. Déu i l'home
Eudald Forment
3. La recerca del bé
Margarida Mauri
4. Ciència i transcendència
Antoni Prevosti
5. Fecundació in vitro
i dignitat humana
Tomás Melendo

En preparació:
Maria i l'educació
Pau López Castellote
L'obediència a Déu
camí de llibertat
P. Fernando Guillén
L'educació de
la curiositat
Jordi Galí
La condició humana.
Reflexions d'un zoòleg
Andrés de Haro

Collecció
dirigida a pares,
mestres i educadors.

Una eina per pensar i comprendre
el món actual amb una visió cristiana.

EDICIONS EN
CATALÀ
I CASTELLÀ

EDITORIAL CASALS S. A. CASP, 79. 08013 BARCELONA

Els prego m'enviïn la quantitat indicada dels títols següents de la Collecció Humanisme cristià

Humanisme cristià. PVP 475

Déu i l'home. PVP 500

La recerca del bé. PVP 475

Ciència i transcendència. PVP 550

Fecundació in vitro
i dignitat humana. PVP 475

(IVA inclòs)

Nom

Adreça

Forma de pagament:

Adjunto taló nominatiu ☐ Contra reembors ☐